

Я - 88

ХУЩІ
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР!

2014

ЛН 42003

АВТОМ

8 100087 569819

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,

пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Я голосую за мир!

Матеріали XVIII Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»

N 42 003

Рівне - 2014

37.035(05)

Я - 11

У збірнику висвітлені основні погляду учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії.*

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*

Члени редколегії:

Пагута Т.І., кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук А.П., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальний за випуск – Михальчин М. М.

(Печатка)

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'ячука, 2014*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Вісімнадцять років поспіль у Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені академіка С.Дем'янчука проходять Міжнародні громадські учнівські читання «Я голосую за мир»! Цьогоріч у них візьмуть участь учні з різних регіонів України, а також Росії, Білорусії, Польщі та Угорщини.

Засновник нашого університету, ініціатор проведення цих читань академік Дем'янчук Степан Якимович наголошував, що «збереження миру – це одна з найгостріших проблем, яка стоїть перед людством, і, відповідно, виховання у душі миру стає особливою проблемою науки». Сьогодні ці слова не просто актуальні, вони – пророчі, адже 2014 рік увійде у світову історію як чергова спроба перерозподілу світу, як межа між миром та війною, яку, сподіваємось, ніколи не буде пройдено.

У творах минулих років учні описували славетні подвиги своїх прадідів, українських та російських солдат, які воювали пліч-о-пліч проти фашистських загарбників, возвеличували героїзм воїнів-інтернаціоналістів. Цього ж року, коли проблема миру в країні постала надзвичайно гостро, миротворчі ідеї у дитячих творах набули особливого значення. Учні у віршованих та поетичних рядках закликають світову спільноту до збереження миру у нашій країні, висловлюють прагнення жити під мирним небом і виступають проти того, щоб їхні батьки брали до рук зброю. Вони просять нас, дорослих, зробити все, щоб слово «війна» вони бачили лише у підручниках з історії.

Цьогорічна особливість читань полягає у тому, що до них долучилися учні з інших країн, які раніше у нас не були представлені. Це є свідченням того, що прагнення миру є ключовим прагненням у світі. Адже цій миротворчій ідеї, яку розпочав Степан Якимович, не має, не може і не повинно бути кінця. Його прагнення творити добро живить і зобов'язує нас продовжувати започатковані ним справи. У цьому впевнені не тільки ми, педагоги, але й учні, які з миром, добром і щирими помислами сміливо йдуть у завтрашній день нової України, тому, що усіх нас об'єднує одна єдина думка: «де мир – там життя».

Оргкомітет читань

*Галицька Дарина,
I - Б клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Задзвенів струмочок

Задзвенів струмочок, сонце золоте
Вийшло із-за хмарки, все скоро зацвіте,
Й повернуться пташечки в край рідний всі разом,
І зазвучить веснянка у тиші над селом.

Ось і літо жарке вже до нас прийшло
І весело, і радісно, і сміх всім принесло,
А он червона вишенька, десь там є липи цвіт,
В саду рум'яне яблучко, а в полі зріє хліб!

Восени всі радісно ідемо в школу знов,
Книжечки читаємо про щастя і любов.
І проводжаєм пташечок в чужий далекий край,
Вони курличуть пісеньку: «Повернемося, ти знай!»

А зимонька холодная насипала снігів,
І морозець скрипучий сестрицю не підвів,
Укрилась кригою річечка, гід снігом сплять ліси,
Щоб з сонечком весняним ще більш прийшло краси.

Ось так ідемо радісно ми з вами крізь роки,
Земля природа-матінка нас гріє залюбки,
Щасливі тато з мамою, дитя сміється знов,
Коли панують навкруги Мир, Злагода й Любов!

*Красько Маргарита,
I-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

МИР

Мир – це дружба,
Мир – це добро.
Мир – це моя Батьківщина,
Це – моя родина.
Ще – сміх дітей
І добробут всіх людей.

*Марчук Дмитро,
1-В клас, РГГ,
м. Рівне*

Мир – завжди весни краса
Сонце в небі ясним сяє,
І радіє дівчора.
Кожен в світі добре знає,
Мир лиш злагоді сприя.

Мирний день – це завжди свято,
Радість, спокій і хвала,
І тому людей багато
Славлять мирної діла.

Мир – це ласка, усміх мами,
Це завжди весни краса,
Хай він завжди буде з нами,
Хай відійде геть війна!

*Овчинніков Артем,
1-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир у світі
Мир у світі всім потрібен
І стареньким, і малим.
Щоб спокійно всім жилося,
Щоб у хаті все велося.
Щоб увечері я міг
З татом книжку почитати,
Щоб матуся посміхнулась
І до мене пригорнулась.
Всім бажаю тишини,
Миру й спокою в сім'ї!

Мир на землі
Мир на землі –
Це спокій, краса
Де бринить
Дитячий сміх
І колискова

Мамина.

Мир на землі –
Це коли моя сім'я,
Впевнено крокує
У світле
Майбуття.

Мир на землі –
Коли хмаринки
Сині-сині
Травичка швидко
Зеленіє
І посміхається
Моя Українонька!

Про мир

Я – дитина Сонця,
Я – дитя Землі,
Я за мир у всьому світі
І у серденьку моїм

Я молюся і бігаю
Про спокій для всіх,
Щастя й доленьки бажаю
І дорослим, і малим

Нехай сонце добре гріє,
Пестить душу Вам
Нехай небо – синє-синє
Буде тут і там

Охримчук Ольга,

1-В клас, РГ «Гармонія».

м. Рівне

Хай буде мир

Хай буде мир завжди й довіку!
Без сліз, тривсги і біди
Хай стануть рідними всі діти!
На нашій дорогій землі

«Хай буде мир!» – прошу,
Благаю я у Бога,
Спаси Ти нас усіх.
До щастя й миру в нас одна дорога -
Це один одного любити!

*Березнюк Анна,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Мир

Мир – це любов, злагода у сім'ї.
Мир – це не війна, це дружба між людьми.
Мир – це доброзичливість, це не жадібність.
Мир та доброта є в кожного з нас.

*Левчук Михайло,
2-Б клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Війна і мир

Війна і мир
Такі два різні слова...
Війна - це жах, це кров і горе.
Це плач людський, страждання, голод, муки...
Я хочу миру, спокою, бо знаю,
Що мир - це тиша, радість, мрії.
Це мама й тато, сонце за віконцем.
І щирі друзі, і моя надія на світле, радісне майбутнє в Україні.

*Нестерук Каріна,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Я голосую за добро і за мир
Я голосую за добро і за мир
Від синіх морів до високих гір,
У кожній людині, у кожній родині,
По всіх континентах та у всіх країнах.

Від маленьких сіл до великих міст,
Тому що у мирі життя має зміст.
Можна навчатись, знань набиратись,

Кожного ранку добру посміхатись.

Зранку вітати сонце ласкаве
Та пригорнутися можна до мами.
Лише у мирі можливе свято,
Можливе здійснення мрій багатих.

До мрії своєї йди та мети,
Тільки у мирі досягнеш мети.
Саме тому я – за добро,
Щоб в кожній людині зростало воно.

Саме тому я – за вічний мир
Від синіх морів до високих гір!!!
Для всіх людей, у всіх Батьківщинах.
І на моїй землі – Україні!!!

Я – за мир

Я за мир у всьому світі,
Щоб цвіли сади у квітні,
Щоб цвіли у лузі квіти
І здорові були діти.

Я за мир у всьому світі,
Щоб могли радіти діти,
Щоб ніколи на землі
Не зустрілись на війні.

Я за мир у всьому світі,
Щоб могли сміятись діти
І раділа вся земля
Від життя, добра, тепла.

*Роцук Вікторія,
2-Б клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Про мир

Прокинулась раненько, бачу сонце,
Привітно посміхається мені.
Із яблунь віти у віконце, тріпочуть

Листям, мов шепочуть:
Вставай, дивись, як гарно навкруги.
Вже Мурчик лапкою умився,
А Гаврик кісткою хрумтить,
А сірий, спритненький горобчик
В калюжці хлюпотить.
Співають хором пташенята,
Сова додому вже летить,
А мама встала вже давненько,
Бо вже сніданочком пахнуть.
Іде натруджений татусь, бо
Ще із досвітка косив.
Йому всміхається дідусь,
Який його трудитись вчив.
А ось прабабцяпоспіша до мене,
Любої правнуки.
Вона мені розповідає про ті
Далекі роки-муки.
Бринить сльоза, тремтить губа,
Але вона не замовкає,
Уже минули ті часи,
Та вона все пам'ятає.
Було їй 5, коли війна
Татуся рідного забрала,
А спогад той, як по жнивях,
Вона із ним від німців утікала,
Їй крає душу й досі в снах.
Хіба тоді хтось міг радіти сонцю!
Невже хтось чув чарівний спів пташок?
О, ні! Тоді лунали тільки стогони,
Ридання й плач дорослих й діточок.
Тоді земля не зацвітала
Яскравим цвітом квіточок.
Тоді матуся не чувала
Гучного сміху діточок.
Вони жили в страху й тривозі,
За кожен день, за кожну мить,
А ми радіти сонцю можем,
Бо нас війна сьогодні не страшить.
Бо ми живем, де мир панує нині,

Де діти посміхаються щодня.
Яке це щастя, люди милі,
Що в нас панує злагода така.
Отож радіймо сонечку і вітру,
І кожного вітаємо щодня.
І між собою будемо привітні,
Щоб не верталася до нас війна.

*Безушко Вікторія,
3-Б клас, НВК №12,
м.Рівне*

Війна та мир
Слово «**ВІЙНА**»
В уяві напруга,
Біль і страждання,
Ненависть навкруги.

Темно та страшно.
Стогін людей,
Згарище, попіл,
Малих плач дітей

Що ж в слові «**МИР**»?
Гармонія, спокій.
Небо прозоре,
Сміх дітлахів

Думка єдина
Не дає покою:
«Що нам зробити,
Щоб **МИР** зберегти»?

*Березка Наталія,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

В мирі жити-не тужити!
Мир-це колоски на ниві.
Мир-це люди всі щасливі.
Мир-блакитне небо чисте!
Мир-це сонечко-іскристе!

Мир-це клумби скрізь квітучі.
Мир-це пташечки співучі.
Всі ми хочем в мирі жити!
Хочемо усі дружити!
Хочем добрих друзів мати,
мамі й татку помагати.
Тож давайте в мирі жити!
Тож давайте всі дружити!
Вірно кажуть: «В мирі жити-
це ніколи не тужити!»

Вакалюк Мар'я,

3-А клас, НВК № 1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Про що я мрію

Я мрію, щоб люди в мирі проживали,
щоб родину свою усі поважали,
щоб хлопчики дівчаток завжди захищали,
щоб діти батькам своїм помагали.
Я мрію, щоб ясне сонечко
щодня заглядало в моє віконечко,
щоб завжди був мир на планеті Земля!
Ось чого хочу, ось про що мрію я!

Мої мрії

Кожна людина має надії.
У кожної людини, звісно, є мрії.
Я хочу чогось досягти у житті.
Мрію, щоб люди жили у добрі,
щоб мали всі діти і маму, і тата,
щоб вчилися писати і гарно співати,
мовам навчатися і танцювати.
У мирній Україні мрію проживати!
Мрію, щоб люди усі посміхалися,
мрію, щоб всі привітно віталися,
щоб люди завжди усіх поважали.
І щоб один одному добра бажали.
Мрію, щоб мир панував на Землі!
Щоб сонце всміхалось тобі і мені!

Гандзюк Даяна

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Гандзюк Даяна,

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я мрію

Я мрію, щоб цвіли усюди квіти.

Мрію, щоб щасливими були усі діти.

Мрію, щоб люди один одному допомагали,
завжди щоб один-одного з біди виручали.

Мрію, щоб зовсім не хворіли люди,
щоб був мир на планеті нашій усюди!

Хай же люди в мирі проживають!

Хай ніколи війни вони не знають!

Хай же цвітуть кругом квіти красиві!

Хай усі люди будуть щасливі!

Голубкова Олександра

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Голубкова Олександра,

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Про що я мрію

Рідну мову хочу вивчати.

Людей хочу усіх поважати.

Хочу навчатися танцювати,

а ще мрію вірші писати.

Хочу, щоб колосилася нива,

щоб родина моя була щаслива,

щоб завжди посміхалася матуся,

щоб ніколи не хворіла бабуся,

щоб по небу хмаринки пропливали,

щоб люди воєн ніколи не знали.

Мрію під мирним небом жити.

Мрію з ровесниками дружити!

Коли мир

Коли мир, діти гуляють.

Коли мир, пташки співають.

Коли мир, квіти розцвітають.

Коли мир, діти сім'ю мають.

Коли мир, щасливі всі діти маленькі.

Миру радіють всі люди старенькі.

Хай буде мир на планеті Земля!

Цього хочу я і вся моя сім'я!

*Гренішена Аліна,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Оберігайте мир!

Як добре в мирі проживати,
під чистим небом спокійно спати!
Як добре війни не знати,
пісні чудові про мир співати!
Я люблю навчатися,
із маленьким братиком гратися.
Мрію, щоб люди в мирі проживали,
і один одного щоб всі поважали!
Мрію, щоб діти веселими зростали,
щоб всі вони родину мали.
О люди! В мирі проживайте!
Ви мир усі оберігайте!

*Демчук Анна,
3-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир починається з мене..
Мир починається з мами.
Я знаю на світі так треба,
Щоб сонце світило над нами.

Я вірю, що люди проснуться
В країні нової події.
А думки про волю зіллються
У вир фантастичної мрії.

Я хочу сміятись доволі
І правда - то є мій кумир.
Тому підкоряюся волі
Я голосую за мир!

*Загиней Юлія,
3-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
тихо сердечко шепоче,
за спокій і затишок в нім,
дитячі усміхнені очі.

Я голосую за мир,
як тільки дитина це може,
від чистого серця і мрій,
що слово її допоможе.

Я голосую за мир,
за світло, за теплі оселі,
за радість разом бути всім,
дитинства хвилини веселі.

Я голосую за мир,
виводжу слова під малюнком,
і хочу, щоб світ зрозумів,
це буде найкращим дарунком.

Я голосую за мир,
і очі здіймаю до неба,
молитву пошлю вище гір,
звертаюся, Боже, до Тебе.

Я голосую за мир,
вже майже кричу, щоб почули,
і сильних емоцій цих вир,
всі люди на світі відчули.

Я голосую за мир,
за щастя у наших домівках,
за віру, надію й любов,
за сонце в дитячих голівках.

Зінгер Анна,
3-Б клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за мир

Люди, давайте жити в мирі!
Нехай любов у душах зацвіте,
І всі слова хай будуть щирі,
Нехай в серця весна прийде!

Хай без війни вирішують проблеми,
Хай злагода панує в нас,
Тоді про нас складатимуть поеми,
Тоді і буде мирний час!

Кальницький Богдан
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир чудовий!

Граюся, ходжу до школи.
Війни знати не хочу ніколи!
Хай в мирі живе Україна моя!
Про це мріє вся наша сім'я!
Хай на прекрасній рідній Землі
ніколи не буде місця війні!
Хай буде завжди і всюди мир!
Бо мир чудовий!
Це спокою командир!

Камак Сергій,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочу в мирі жити!

Я хочу в мирі жити,
із усіма дружити,
а щоб добрих друзів мати,
потрібно всіх поважати.
Потрібно з усіма миритися,
а не сваритися й битися.
Я буду всіх поважати!
Буду слабших захищати!

Бо мрію завжди у мирі жити!
Бо мрію і далі з усіма дружити!

Хай буде мир на Землі!
Хто хоче в мирі проживати,
повинен мир оберігати.
Ми дуже хочем в мирі жити
на рідній нам Землі,
із усіма народами дружити.
Всі разом скажем: «Ні!-війні!».
За мир потрібно всім боротись!
Це знають дорослі й малі.
Усі народи хочуть в мирі жити!
Хай буде мир на нашій Землі!

*Козярчук Євгеній,
3-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдатів
Схилися над могилою солдатів.
Низько свою голову, схили
І подумай, любий, друже,
Хтось заради тебе свою кров пролив.
Пролив тож, запам'ятай, це назавжди.
Життя ж бо не вічне,
Але слава і пам'ять вічні,
Тож залишаться в людських серцях.

*Конько Назар,
3-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Люба ненько-Україно!
Любаненько-Україно,
Я твій щирий й вірний син,-
Щоб була ти нескорима,
Голосую я за мир!
Ми патріоти нашої землиці,
Бо масмо надію й тверду віру,

Любити завжди рідну Батьківщину
Й стояти на сторожі її миру.

Ми будемо свою країну берегти,
Бо виростем і сильні й дужі,
І хочемо, щоб всі навколо люди
До зла і помсти були не байдужі.

Яке ж це щастя - жити в мирі,
У цьому світі веселковім,-
Дитячий сміх луна довколо,
Веселі й щирі всі навколо.

Бо лише мир і щастя всіх єднає,
Дає наснагу до життя.
Ми віримо, що так воно і буде,
І буде в нас щасливе майбуття!

*Костюкевич Ольга,
3-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Давайте вишивати мир!

Для полотна візьму я сине небо.
Для ниток райдугу, весняний перший грім.
І вишию для себе я дорогу
Яка веде завжди у рідний дім.
Візьму у сонечка всього один промінчик
У квітів запашних, візьму я пелюсток
І мамі подарую рано – вранці
З любов'ю вшитий на щастя рушничок.

До зерен золотої стиглої пшениці,
До добрих слів і посмішок ясных
Додам ще трішки мрій своїх дитячих
І вишию усім на світі мир!

*Красовський Кирило,
3-Б клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

№ 42 003

Мир

17

Я хочу миру на землі,
Щоб було щастя,
Щоб не було війни.

Я хочу, щоб навкруги
Усе цвіло.
Я хочу добра на землі!

Я хочу, щоб сонечко нам усміхалось
І люди щасливо жили...

*Кухарук Єлизавета,
3-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Мир! Злагода! Дружба!
Які достовірні слова.
Ми чуємо їх
Кожного дня.
Дружба – це слово надія
Яким я весь час дорожу.
Друзям своїм я належу
Завжди їм допоможу.
Хвилини сумні та веселі
Ми ділимо разом усі.
Надіюсь в житті щохвилини
Плече хтось підставить своє.
Злагода – це розуміння
Між рідними людьми.
Між мамою і татом,
Між мною і братом,
Між сім'ями друзів моїх.
І де б ми не жили
На сході чи півдні,
На півночі чи в західній стороні
Ми всі українці, а, отже, брати.
Мир - це в житті головне!!!
Без миру немає родини,
Без миру немає країни.
А де в нас мир?

Майдан??? Студенти там!
Міліція і "Беркут" там.
Студенти хто? Мій брат?
І друзі його також там.
А злагода? Її нема,
Там темно і війна.
Хіба я хочу так??? Ні!
Я хочу злагоди і дружби.
Щоб був в нас мир і поцілунки.
Щоб їздили на південь засмагати
В Карпатах взимку- колядувати.
Щоб Україну шанували всі,
А ми, українці, щоб в мирі жили.

*Левчук - Хмара Валерія,
3-А клас, РКГ "Престиж",
м. Рівне*

Мир на Землі

Коли живем у світлі сонця ми щодня,
Коли негарзди, не затьмарюють буття
Коли днів безтурботних ми не помічаєм
Дитинство у мирі ми це називаєм.

Коли цвітуть пахучі квіти навесні
Коли дзюрчать джерала у тишині
Коли дитячий сміх лунає крізь віки
Це миром зветься на землі

*Майданець-Ковальчук Віталій,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл..*

Хай мир буде завжди!
У мирі я проживаю.
Як добре, що війни не знаю!
Люблю, як цвітуть ромашки,
люблю, як працюють мурашки.
Люблю, як хмарки пропливають.
Люблю, як конвалії розцвітають.
Мир-це пісня чудова,

Мир-це будівля нова.
Мир-це веселі діти усюди.
Мир-це щасливі всі люди.
Вони прекрасні пісні співають,
а в них мир прославляють.
Люди! Хай буде мир завжди!
Не знайти ніколи страшної війни!
І тоді співатиме пташка,
розцвітатиме тоді ромашка,
житимуть діти красиві,
будуть всі мами щасливі!

*Мінчук Олексій,
3-А клас, НВК №1,
м.Шепетівка, Хмельницька обл.*

Про що я мрію

У світі всього є багато,
про що можна мріяти й бажати.
Я хочу, щоб кожна людина
могла в нас щасливою стати,
щоб люди нічим не хворіли
й забули усі про війну!
Щоб кожна дитина у світі
мала чудову сім'ю!
Щоб кожную бездомну тварину
добрий господар знайшов,
і кожний безхатченко бідний
у теплу оселю зайшов.
Я мрію конструктором стати!
Збудую такий зореліт,
що можна у космос літати
до друзів в незвіданий світ!

Миру-так!

Добрих друзів хочу мати.
Війни ніколи не хочу знати.
Стараюся менших захищати,
стареньким людям допомагати.
Рідну родину хочу мати,
у школі добре працювати.

У мирі хочу проживати!
Війни ніколи не хочу знати!
Мир-це найбільший скарб у житті!
«Так»-скажемо миру. І «Ні!»-війні!
Мир нам потрібний, як сонце ясне.
Ніколи сонце нехай не згасне!

*Михальчин Мирослав,
3-Г клас, НВК №12
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я проти війни і насилля,
Я лише за мир на Землі,
І я прикладу всі зусилля,
Щоб мирно жилося усім.

Щоб в серці у кожному палали
Лиш добрії почуття,
Щоб люди війни і не знали,
Було щоб щасливе життя.

Нехай же у світі яскравім
Проходить все наше життя,
Робіть же лиш добрії справи
Із думкою про майбуття!

*Новіцький Олександр,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай мир панує на весь світ!
Хай мир панує на весь світ,
бо він дарує сонце й цвіт!
Ромашки й рози розцвітають,
а діти граються, співають.
Хай мир панує в світі!
Цьому радіють діти.
Нехай вони навчаються,
у вільний час хай граються.
Нехай вони гуляють
й батькам допомагають.

Хай мир панує на весь світ!
Це ж він життя дарує й цвіт!

*Петровський Микола,
3-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Голосуємо за мир!
Голосуємо за мир,
Спокій, радість, згоду,
Голосуємо за щастя нашого народу!
Про війну ми добре знаємо,
Бо ж не раз ми чули,
Як на неньку --Україну
Люди злі посягнули.
Хочемо мати гарну долю
Та війни не знати,
Хочемо у мирі ми усі зростати!

*Порубенська Вероніка,
3-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай збуваються дитячі мрії!
Я мрію, щоб люди в мирі проживали,
щоб злої війни вони не знали.
Ще я хочу, щоб всі любили матусю
і щиро поважали стареньку бабусю.
Мрію, щоб завжди світило сонце ясне,
щоб життя людей було прекрасне!
Хай збуваються дитячі мрії!
Хай здійснюються усіх людей надії!

Про планети Мирну і Войовничу
Казка
На планеті Мирній люди проживали.
Багато друзів вони мали.
На тій планеті легко було друзів знайти.
Хороші і щирі люди там жили.
А на планеті Войовничій теж люди жили.
Злі і ворожі ті люди були.
Ті люди завжди сварилися,

воювали вони й не мирилися.
І тут на планетах трапилася біда-
почалася велика і страшна війна.
Довго дуже вона тривала.
Багато життів війна ця забрала.
Нарешті чарівниця Миротвориця прийшла.
Мир на планети вона принесла.
Зразу люди усі помирилися.
Зразу всі вони подружилися.
Тепер люди на цих планетах
в мирі проживають.
Дружать ці люди
і один одного поважають.

Поцілуйко Денис,

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я хочу

Я хочу допомагати бабусі,
а також рідненькій матусі.
Хочу, щоб поруч завжди був татусь
і мудрий старенький мій дідусь.
Хочу усім допомагати.
Друзів вірних хочу я мати.
Хочу у школі добре навчатися,
із сестричкою на вулиці разом гратися.
Хочу спокійно спати.
Хочу родину люблю мати!
Хочу, щоб люди в мирі жили,
щоб щасливі й веселі вони були!

Хай в мирі живе родина моя!

Я хочу в мирі жити,
із усіма дружити!
Хочу друзів надійних мати.
Хочу завжди спокійно спати.
Дуже хочу в школі навчатися,
із сестрою Діаною гратися.
Хочу допомагати матусі
і своїй старенькій бабусі.

Хочу, щоб зі мною був дідусь
і ріднесенький татусь.
Хай в мирі живе родина моя!
Хай в мирі живе кожна сім'я!

*Ріжок Назарій,
3-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Розмова про мир

Мені про мир розповіла матуся

Вона такі промовила слова:

«Назарчик любий, мир – це небо чисте синє,
На ньому – сонечко всміхається теплом;
Добро і спокій у душі людини,
Любов до ближнього у кожного із нас.
Щоб у житті раділи всі на світі,
Дитячий сміх ніколи не стихав,
Біди і горя, щоб ніхто не знав.
Я відповів своїй матусі рідній:
«Я хочу мир для кожної родини,
Я хочу мир для кожної сім',
Я хочу мир для нашої країни,
Я хочу мир всім людям на землі!»

*Романюк Олександр,
3-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мій голос – майбутнє країни

Мій голос – майбутнє країни

Мій голос врятує країну,

Мій голос не зникне в пітьмі,

Не дам з України зробити руїну,

Розп'явши її на хресті.

Я юний нащадок Богдана,

Я той хто піде в майбуття!

Для мене історія краю – це шана,

Це віра, традиції, успіх, знання!

Мій голос – це мир в Україні,

Мій голос – твердиня прийдешнього дня,

Мій голос – відлуння і голос в родині,

Бо я – українець! Це правда моя!

Сиротюк Вікторія,

3 клас, СЗОШ-інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за мир!

Хай буде мир. Веселі будуть діти,
Спокійними скрізь стануть всі жінки.
І перестануть думати і плакати ночами,
Що десь коханий гине на війні.

Хай буде мир віднині і назавжди!

Хай буде мир й замовкнуть війни злі!

Хай у серця людей вірветься голуб миру

І запанує щастя на землі!

Шевчук Павло,

3 клас, ЗОШ №16,

м. Рівне

Моя мрія

Мама, дідусь, бабуся та я,

Одна дуже щаслива і дружна сім'я.

Я маю родину і Батьківщину!

Мальовничу, багату мою Україну,

Рідну мову і пісню її солов'їну...

І буду гідним сином я їй,

Я миру бажаю країні своїй.

Якимець Назарій,

3-Б клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Мир на землі

Мир на землі,

Коли яскраво світить сонечко,

В гаю співають солов'ї,

Промінчик стука у віконечко,

Це значить: мир панує на землі!

Коли малята граються в садочку,

У школу поспішають школярі,
Учителі розповідають казку,
Це значить: мир крокує по землі!

Коли добро оселиться в домівці,
Любов і злагода в сім'ї,
Щасливо житимуть дорослі й діти,
Це значить: буде мир на всій землі.

*Ярмолюк Тарас,
3-Г клас, НВК №12,
м.Рієне*

Я голосую за мир
Я люблю свій дім.
Тепло й затишок в нім
І мама посміхається,
Коли ми з братиком
Не б'ємось, а граємось.
Україна – це теж мій дім.
І не треба стріляти у нім,
Бо ми – українці, одна сім'я,
За мир голосую я!

*Березюк Анна,
4 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за МИР!
Так радісно, коли матуся
До себе ніжно пригортає
І своїм «сонечком» чи «радістю»
Мене так тепло називає.

Я пригортаюсь міцно-міцно
І матінку свою цілую.
Спасибі Богу за сім'ю,
За Мир у світі голосую!

*Давидюк Олександр
4 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай буде мир на всій Землі!
Для щасливого життя багато не треба:
Здоров'я родині, та мирного неба.
Хай буде мир на всій Землі!
Мир для всіх народів!
Щоб мудрі і добрі були усі люди.
Навчились прощати і жити у мирі.
Щоб країну шанували та нікого не ображали
Й мир на землі прославляли
Прошу всіх за мир голосувати,
Щоб життя щасливе мати!

*Могильник Богдан,
4 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру
Розквітнуть яблуні, черешні,
Хрущі до вишень прилетять
Прийшов на землю мир нарешті
І голуби воркуючи летять.

Сяє сонце, квітнуть квіти
Все навколо мов співа.
Ми Землі нашої діти
Ні, не треба нам війна!

Хочемо ми дружньо гратись,
Весело радіти та сміятись!
Так кричать всі діти:
«Ми за Мир у світі!»

Ми не хочем крові,
Болю, сліз, жалю,
Хочем Мир та Волю
В нашому краю.

Ми не хочем сиріт,
Голоду та страху!
Як те пережили?
А було ж багато.

Тож хай сяють посмішки
Сміх лунає дзвінко!
То радіють діти:
«Ми за Мир у світі!»

Пупич Богдан,

4 клас, СЗОШ-інтернат,

с.м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Вірш невідомому солдату

Рожевий багрянець за обрій сідає
Все тихо навколо, закінчився день,
зорі лиш тихо на пісні співають,
як добре жити нам без війни.

Навіщо воюють вожді, генерали,
Ведуть за собою невинних солдат,
Для них життя їх нічого не варте
Для них головне перемога в війні.

Слава і подвиг - це марево, зірка
За нею не варто сліпо іти,
Наше життя, воно найцінніше
Чому ми не вмієм його берегти?

З окопах, в полях гинуть сотні солдатів
І в бій кожен день як в останній ідуть
Із вірою в серці, з надією в краще
Вони до останнього подиху йдуть.

Гинуть солдати, батьки і не знають
Де поховали їхніх синів
Де та могила, де спочивають
Наші герої і рятівники.

Сотні могил повсюди у світі
Де спочивають наші брати
Вони воювали за мир та свободу
Вічна їх пам'ять на довгі роки.

Вічний вогонь хай горить не стухає
Як пам'ять про подвиги наших братів
Хай більше війна у нас не забирає
Саме цінніше - це наших синів!

*Романік Богдан,
4 класу, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Хай завжди буде мир
Як хочеться, щоб на моїй планеті
в любові й в мирі всі жили.
Щоб яскраве, ніжне сонце
завжди всміхалось дітворі.

Щоб материнські добрі руки,
голубили своїх діток,
А вчительки приємний голос
Запрошував їх на урок.

І щоб укожнім домі нашим
любов і злагода жили.
І запашний бузанець хліба
лежав щодня в нас на столі.

Тому дорослих ми благаєм:
Задумайтесь хоча б на мить,
і не впускайте зла до серця,
щоб в мирі на землі нам жить.

*Тимчук Марія,
4 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми - за МИР!
Понад обрій жовте поле
І блакитне небо.
Аби лише було мирне,
Іншого не треба!

Над хлібами жайворонок
Сонце зустрічає.

І в спокійне небо
Щоранку злітає.

Нехай спокій запанує,
Ще на довгі роки.
Щоб щасливі діти йшли
В школу на уроки.

*Білоконь Аліна,
5 - А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Наснилася мені війна

Наснилася мені війна,
Кривава і страшна.
І далі сниться: матері
На білім сніжнім полотні
Вишивають візерунки,
Дуже дивні ті малюнки.
Плачуть тії матері,
Бо їх сини там, на війні.
Незвичайні ті малюнки
Ті химерні візерунки.
В берегині у руках
Україна зся в садах,

«Здійсню одне твоє бажання,
Здійсню одне твоє прохання,
Яку долю твій народ спіткає,
Це ти, дитино, вирішаєш.
Чи голосуєш ти за мир, чи за війну,
Ось таке бажання я тобі здійснию».
Взяла золоту ручку я і написала:
«Я голосую за мир!»

Вся ярах, морях, річках.
Раптом дивний той малюнок оживає,
Й берегиня срібним пилом
Україну посипає.
Берегиня раз дмухнула –
Й турків з України здула.

І ось я в небо відлетіла
Й на хмаринку дивну сіла.
Ось на велетенській хмарі я,
Переді мною брама золота,
А там, за нею, скриня немала.
Стоїть там стіл великий для письма.
Ось брама відчинилася в ту мить,
І ніжний-ніжний голос нам дзвенить.

*Бойчук Софія,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир
З Далекого Сходу, там аж до самого Заходу
Мільярди людей живуть на Землі.
І всі вони прагнуть прожити
Щасливо і мирно усі свої дні.
Кожна людина бажає в мирі
Здійснювати мрії свої:
Миром трудитись, миром хватитись, мирні співати пісні!

*Галицька Оксана,
5 – Б клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Не катуйте, люди, рідну Україну
Не катуйте, люди, рідну Україну
Кровю застилаючі сині небеса,
Не ламайте браття, молоду калину
Її квіти ніжні – це сила і краса.

Не топчіть ногами ромашки білий цвіт,
Їй жити й процвітати потрібно безліч літ,
Любити і радіти за дочок і синів,
А не стогнать від болю під ношею віків.

Брат в брата не стріляйте, син батька не кляни,
Ви ж рідної України мудрії сини.
Сестру люби й матір – це все твоя рідня,
Оберігай – як квітку, грій ласкою щодня.

І буде мати радісна, і буде знов і знов
Країна посміхатись, і щастя, і любов
Прийдуть в сім'ю до кожного, де діти і батьки,
Живуть весело й радісно... і сонце навкруги

*Обуваєва Антоніна,
5 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я хочу миру на землі
Я хочу миру на землі
І мир живе в серцях людей!!!
На півдні, заході і сході,
На півночі і вдень, і вночі...
Я хочу миру у сім'ї
У класі, школі і надворі
Я хочу миру як усі...
Нехай Господь почує нас!
Зупинить війни, біль, страждання!
Нехай здійсняться всі бажання
Про мир і спокій на землі.
Нехай щасливі будуть люди,
Нехай добро панує всюди.

*Стецюк Ілля,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Ми за мир!
Ми за мир, інакше бути не може!
Ми за мир, по всій Землі.
Хай не згасне сонце в небі синім.
Доброта не згасне у душі.
Ми за мир, хай пісєя всюди лине
І розноситься по селах і містах.
Колосяться хай лани златії,
І птахи виспівують в гаєх.
Ми за мир, щоб ми веселі та щасливі.
З радістю дивилися вперед.

*Грінчук Ксенія,
6 – А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Збережемо мир
Збережемо мир
Всі ми знаєм слово «мир»,
Що луна із степу, з гір,
Навіть з Космосу лунає,
Бо Земля добра бажає.

Вітерець гуляє в полі,
Він, як ми, теж прагне волі.
Хто ж зупинить в нас війну,
Захистить всю дітвору?

Хочем ми квітки садити,
В мирі й злагоді дружити,
В школу йти і посміхатись,
І нікого не боятись.

Щоб раділи мама й тато,
Друзів щоб було багато,
Тож війні ми скажем: «Ні!»
Зло нехай згорить в огні.

Ми за руки всі візьмемось,
Щиро, гарно посміхнемось,
Збережемо мир усюди,
Щоб жили щасливо люди.

*Дудар Діана,
6 – А клас, НВК № 2,
м. Рівне*

Мені наснилася війна
Війна наснилася мені,
Скликали на війну солдатів.
Кривавий меч по рідній стороні
Ходив у відблисках снарядів.

І кожний, хто хоч краплю крові мав,
Вставав, узявши меч кривавий,
Вінець свободи здобував
Патріотизмом весь натхненний.

І сниться мати сива та,
У ній пече усе від болю,
Але трапляються дива:
Вона знайде і сича, й доню.

І рев мотора літака,
Як в пеклі, грізного, чужого.
І гуркіт танка на лугах,
Як злодій нишпорить в облогах.

І душі, пам'ять обпікає
Та біль, що в серці назавжди,
Вона ніколи не минає,
Як не минає слід війни.

*Жук Дмитро,
6 А клас, НВК № 2,
м. Рівне*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна -
І не весела, не чудна.
Там темрява усе сповила,
І смерть в могилу затягла.

Там не було нічого,
Чудесного такого.
Там сум і біль
На сотні миль.

А ночі, темні ночі,
Немов ті карі очі,
І не важливі сподівання,
І всі страждання -
Це все лиш наші почуття...

Навіщо нам здалася ця війна?!
У них багато грошей і майна,
Їм, справді, цих життів не жаль,
На білий світ упала чорная печаль.

«Для них війна - не гріх»,-
Лиш чути тихий сміх.
І він пронизує і серце, й душу:
«Чому я воювати мушу?!»

У мене мати й рідна хата,
Було у мене ще чотири брати.
Але і тих забрала ця війна
Та що там воювати,
Від кого захищати?

Взяли у руки автомати
І, помолившись Богу,
Пішли в далеку дорогу...

І тут все зашуміло, загуло
І вкрило все білісіньке зело.
Невже я у Раю?
Та ні! Я ще живий!

А це моє село!
Уже все снігом замело:
Тут моя мати, рідна хата
І всі чотири брата...

А я лежу на ліжку у кутку
Й співаю пісеньку
То, значить, все - це сон?!
І нереальний чорний фон
Це сон

*Клус Роман,
6-А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Мрія

В цілім світі мир і тиша,
Синє небо і земля,
Світить сонце на планеті,
Колосяться скрізь жита.

І усміхнені, й щасливі,
Люди ніби у раю,
Роблять справи свої тихо,
Й землю люблять всі свою.

Діти, ніби янголята,
В дружбі, згоді всі живуть,
І земля як рідна хата,
Де завжди приємно бути.

Діти гідними зростають,
І добру усіх навчають,
Щоб Віра, Надія й Любов
В світі панували знов.

*Лагнюк Тетяна,
6 А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир

Коли панує мир в країні,
Тоді приходить щастя до людини,
Коли війна вже не вирує,
Тоді скрізь злагода панує.

Тоді всі рідні спочивають,
І мирно ластівки літають,
І на землі лише краса,
І лине пісня в небеса.

А в душах наших благодать,
І можна істину пізнати,
Є час, щоб з Богом говорити,
І праведно у світі жити.

*Мізинець Іван,
6-А клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Мрія Кобзаря про мир

Кобзар життя віддав народу,
І хоч помер в далекій чужині,
Любив сердечно хату, тиху воду,
Тополі за селом у далині.
До України – неньки серце рвалось,
На рідну землю линула душа.
Де чорноокеє дівча зосталось,
Хоробрі воїни Козацького Коша.
Він кривди не терпів, за правду вік поклав,
Бо змалку знав солоний смак неволі,
Сурмив про трударів, ледачих знєважав,
Виборював у ката людям долі.
Народжений серед простого люду,
Українців всіх єднав в одну сім'ю,
Відмолював для нас небесну кару,
І мрію заповітну передав своєю.

*М'ялюк Анна,
6- А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Книга про війну

Я книгу прочитала про війну,
Про жах людських страждань,
Про долю зламану, квітучу й молоду,
Що так й не здійснила своїх бажань.

Не хочу я, щоб повернулась та пора,
Щоб дощ свинцевий землю обпалив,
Щоб загубила всіх війни жара,
Щоб свист снарядів нас будив.

Хай буде спокій й мир у всьому світі,
Хай в небі чистім сонце радісно сіяє,
Волошки квітнуть в стиглім житі,
І голуб миру над планетою літає.

*Цепасва Ірина,
6 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир на планеті!
Я голосую за мир на планеті!
За милі обличчя і радість в очах,
Щоб війни, теракти пішли в небиллиці
І спокій у нас поселився в серцях.
Але пам'ять частіше горе знімає,
Сон забирає до ранку:
- Нене, ненько, спаси помираю!
Я прокидаюсь увісні.
Я голосую за мир на планеті,
За милі обличчя і радість в очах!
Щоб були покарані нелюди-біси
І спокій у нас поселився в серцях!

*Щубак Дарина,
6 - А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир

Мир – це сонце золоте,
Мир – це небо голубе,
Мир – це усмішки дітей,
Мир – це радість всіх людей.

Мир – це, коли співають солов'ї,
Мир – це спокій на землі,
Мир – це, коли нема війни,
Мир – коли радієш ти.

Мир – це дружба всіх людей
І дорослих, і дітей,
Мир – це наша з вами сила,
За вікном калина мила...

*Бабич Ольга,
7-В клас, РГТ,
м.Рівне*

ГЕРОЇ

Кожен день тепер, як останній
цінувати потрібно життя!
Але справа не в тому, хто злодій,
а хто не спинив кровопролиття.
не сказав - "зупиніться" до люду,
не забрав у них зброю усю,
Та помітивши снайперську кулю
проігнорував материнську журбу.
Сльози матеріні котяться по лику,
вже не має сина, назавжди одна лишилась.
Плаче й її донька, слези не ховає
взглянула на брата - й завтра поховає.
Мабуть й плаче вдома - жінка з діточками,
підуть завтра на могилу з чорними хусточками.
Хвала - "небесній сотні",
що загинула ради України!
Долю віддала заради миру
й померла в чудовій надії,
що буде скрізь мир на планеті,
що буде скрізь правда й закон,
що буде завжди справедливість,
щедрість, щирість і любов!

*Бариш Назар,
7-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир-це музика
Мир-це музика небес,
мелодійна дуже.
З римами вона і без.
Слухай її, друже!
Слухай її, друже мій,
бо вона коротка!
Мить чи дві
Й її нема
Де ж вона поділась?
Проклятуща та війна
на її місце всілась.
Вже немає мелодійних
дивовижних звуків.

Замість них уже лунає
кулеметний стукіт.
Замість них уже лунає
свист бомбардирів.
Я не хочу чути стукіт!
Я не хочу свистів!
Хочу я лиш мирне небо
і щоб чули люди
пісню миру й пісню щастя
кожен день і всюди!

*Білас Анастасія,
7-А клас, НВК №1,*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Оберігаймо МИР!

Люблю я МИР! Бо мир-це щастя!
Бо мир потрібний для сім'ї!
Люблю, коли усі радіють,
співають весело пісні!
Та не завжди було так в світі!
І мир, на жаль, був не завжди.
Це знають і дорослі й діти.
І дідусі, і малюки!
Розказував про дні війни жахливі
мій прадідусь колись для нас.
Він бачив на війні картини страхітливі.
Їх згадував мій прадідусь не раз!
Криваві зливи й крик від горя,
і ниви спалені до тла,
і ріки сліз, й страждання море
І не було цьому кінця!
Подій тих свідків небагато
вже залишилось серед нас.
Не втомлюються закликати
оберігати Мир всіх нас!

Борищук Мирослава,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Миру радіють завжди і всюди!
Страх та холод в тіло проникають,
коли люди про війну згадають.
Скільки життів забрала вона!
Скільки мрій розбила ця відьма зла!
Тисячі жінок вона вдовами зробила.
Мільйони солдатів на полях похоронила.
А в кількох дітей дитинство вкрала вона!
Жорстока, бездушна жадлива війна!
Коли про мир людина згадає,
сонця проміння їй душу звеселяє,
дерева і кущі цвіт покриває,
пташка дивовижну пісню співає!
Коли мир, то щасливі усі люди!
Миру радіють завжди усюди!

Голуб Євгеній,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Треба, щоб люди мир оберігали!
Мама на клумбі квіти саджає,
за ними старанно вона доглядає.
В травні розквітнуть тюльпан червоненький,
нарцис білий-білий і бузок синенький.
9 Травня букет я візьму.
До Вічного вогню із ним я піду.
Багато вже років лежать там солдати.
Я буду завжди про них пам'ятати!
За наше дитинство вони життя віддавали
Треба, щоб про них завжди пам'ятали!
Треба, щоб люди мир захищали,
як зіницю ока, його оберігали!

Дикун Дарія,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Оберігайте мир!
Мир-це слово добре і квітуче.
Мир-це слово ніжне і співуче.
Мир-це слово необхідне.

Мир-це слово, любові гідне.
Обожнюю завжди я мир,
бо мир-спокою командир!
Бо мир-це сміх дзвінкий в оселях!
Це люди радісні й веселі!
Мир-це хліб запашний на столі!
Це щастя велике людське на Землі!
Це посмішки дуже щирі!
Ось що значить жити в мирі!
Тож мир оберігайте!
Про це всі пам'ятайте!

*Зень Катерина,
7-А клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Пам'ять про військового
Колись, у тяжку давнину
Ти полетів заради миру.
Ти не вернувся із війни
І мати гірко плаче: «Сину!»
Ти вибрав сам свій власний путь,
Їм не вернуть оту рутину,
Де виливалася рікою ртуть.
За всіх за вас отут загину.
Промовив й полетів у вись,
Де птахи солодко співають,
І верби похилились вниз,
Бо пам'ять вічна не згасає...

Мрія
Чомусь так хочеться мені
Весь світ із небом обійняти
І про тринадцяті свої,
Я б захотіла фільм знімати.
Я не співець, не режисер, але...
В душі щось прагне високості.
Ти, мріє, будь, не зрадь мені,
Щоб радість була частим гостем.

Загадка

Ловить метелики дівчинка боса.
В платтячку літнім, простоволоса.
Стрибає, гуляє, дивиться вдаль...
Мов сонечко, личко, не хмарить печаль.
Тут квіти барвисті, вирує життя,
Радіє, сміється веселе дитя.
Та дівчинка мила, мов біла ромашка,
Щаслива дитина, малесенька пташка.
І радість безмежна пле через край.
Хто ж та дитина, а ну, відгадай!

Корнійчук Марина,

7 – В клас,

РГГ,

м. Рівне

Де нам знайти країну Миру?
Де нам знайти країну Миру?
Країну без гріхів і сліз
Де сонце посміхається красиво
І весело летить комашка в ліс?
Де вільний степ шумить своїм колоссям,
Немовби дівчина розчісує волосся?
Де сад дзвенить потоком буйних трав,
Пливе ріка між звуками октав?
Де донечка своїй матері допомагає
І квіти у садочку поливає?
Де милий хлопчик щось собі майструє,
Дівча у вишиваночці танцює?
Де чийсь синок повісив годівничку,
Щоб взимку хлібом пригостить синичку?
Де ситий кіт мурчить у вільній оселі
І діточки навколо бігають веселі?
В країні Миру, без гріхів і сліз
Можливо, й ми дійдем туди колись.

Кошелюк Олена,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я хочу в мирі жити!
Я хочу в мирі жити!
Війни не хочу знати!
Я бачити не хочу,
як гірко плаче мати,
в якої вбили сина,
кровиночку, солдата.
Я мрію в мирі жити
і усміхатись людям,
навчатися, дружити!
І хай усе так буде!
Хай люди посміхаються!
Нехай усі вітаються!
Хай кожен пам'ятає,
що мир-велике щастя!
Хай мир оберігає,
і хай усе удасться!
Я хочу в мирі жити!
Щасливою мрію бути.
Давайте ж всі дружити!
Ви мир шануйте, люди!

*Красовська Олеся,
7-В клас, РГГ,
м.Рівне*

Ні – війні !!!
Все починалося зі сварки...
Ці люди й їх пусті слова,
Що розліталися по світу
Й несли ненависті коріння.
Поранити - для них це надто просто,
Поранити - їм в задоволення,
Поранити - так гостро-гостро
У серце кинути камінням.
Потім незгода, біль і чвари.
Ще зовсім трішки і війна,
Що так жорстоко забирає
У всіх людей їхнє життя.
Не залишилося й живого місця.
І ти промовиш ці слова:

«Невже не можна жити мирно ?!!
Навіщо нам оця війна ?!!»
Бо зруйнувати дуже легко,
А збудувати справа не проста.
То ж разом згуртувавшись,
Ми будемо жити мирно
В країні сонця, радощів й добра.
Ми будемо жити, забувши про незгоди,
І сіяти проміння правди і тепла.
Промовиш ти слова ці гордо й безсумнівно:
«Навіщо нам потрібна ця війна ?!!»

Слава Небесній Сотні !!!
А ми хотіли жити вільно
І незалежно як одна сім'я,
Де брат за брата може постояти
Проти чужих, як кам'яна стіна.
Все почалося із незгоди...
Її міцніючеє коріння
В землі проросло надто швидко.
Дійшло це все до кровопролиття.
Поранити - для них це надто просто,
Поранити - їм в задоволення.
Пустити в серце кулю гостру-гостру,
Щоб кров'ю облилася ця земля.
Де бачили, щоб брат у брата
Із автомата навмання,
Або з рушниці вирішив стріляти ?!!
Ганьба таким на все життя !!!
Герої – наші побратими, що за Україну рідну
Віддати наважились життя.
Слава Небесній Сотні !!!
Слава Україні !!!
Із гордістю кажу я ці слова.

*Кучерява Валерія,
7 – В клас,
РГГ,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир!
Я хочу бачити, як сонце сяє,
Як пташка з вірю вертає,
Біжить струмок з високих гір.
Нехай пливуть вітрами хвилі
Між золотом жнивних хлібів.
Хай люди радісні й щасливі
Проголосують теж за мир.
Нехай не зронять більше сльози
Обличчя наших матерів!
Поля умиють чисті роси,
Поки світанок не згорів.
Нехай настане день веселий,
Закрутить щастя, наче вир,
Кожну сім'ю в кожній оселі,
Де хтось голосував за мир!
Прилине ніч на темних крилах,
Тихенька нічка без гармат,
Щоб дарувати людям сили
Підтримувати щастя й лад.
І день новий нехай народить.
Для миру кожне немовля.
Хай сила правди верховодить,
І в мирі хай росте маля.

*Охмак Катерина,
7 – В клас, РІТ,
м. Рівне*

Квітка Миру

Десь росте чарівна квітка.
Стебельце – тоненька нитка.
Якщо квітку ту зірвати,
Полетять ножі й гранати.
Хлібне поле вкриє порох.
Сонце зникне – буде морок.
І полетіться дощ кривавий.
Кулі бігтимуть сгрумками.
Сльози в серці зроблять рани.
Стара смерть за юнаками
У те місце завітає,

Де вже квітка не зростає...
Збережи чарівну квітку,
Не порви тендітну нитку!
Хай росте, хай проростає,
Цвітом Миру всіх вітає!

Попова Ярослава,

7-А клас, НВК №1,

м. Шенетівка, Хмельницька обл.

Оберігайте мир!

Люди! Мир для нас-це все!

Радість він для нас несе!

В мирі ми щасливі!

В мирі ми багаті!

В кожного родина є

Мирний день-це свято!

Бо жажливіше війни

не було й не буде!

Тож цінуйте, люди, мир!

І цінуйте всюди!

Бо війна –це просто страх!

Крові море! Смерть! Це жах!

Це сиріт мільйони скрізь!

Це потоки гірких сліз!

Війна забирає людей молодих,
маленьких дітей і, звісно ж, старих.

У ветеранів болить душа ще й нині
за друзів молодих, що в домовині.

А мир-це небо чисте!

Це сонечко іскристе!

Це щастя й радість всюди!

Без миру нам нікуди!

Тож мир оберігайте!

Про це всі пам'ятайте!

Скупська Кароліна,

7 - В клас,

РГГ,

м. Рівне

Летіла соколом душа

Летіла соколом душа на Україну,
На землю, вміту рідкими слізьми,
Покинута в бою за Батьківщину
Жорстоко вбитими в роки війни.
На що ж хотів той сокіл подивитись?
І що почути прагнув вільний птах?
Він миру й злагоди хотів напитись,
Крилом торкнутись усмішки в устах
За неї він колись загинув,
Для неї він колись життя віддав.
Він хоче, щоб тепер на Україні
В жорстоких війнах більш ніхто не помирав.

*Троян Христина,
7 А клас, НВК № 2,
м. Рівне*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна.
Неначе це було учора
Позабирала всіх вона,
Пуста тепер наша комора.

Немає батька й матері моєї,
Що так любили нас усіх.
Забрала їх війна жорстока
Й сестричок, й братиків моїх.

Мені наснилася війна
Ще й досі з жахом все пригадаю:
Як крихти хліба в нас нема,
І світ цей страшний проклинаю.

Я добре, дуже добре пам'ятаю,
Як на очах моїх малих,
Рідненьку матір розстріляли,
Забрали татуся до них.

Мені наснилася війна,
І світ цей став таким лихим,
Сиріткою зостався я,

Зоставсь один таким малим.

І серце крається від болю,
Нема до кого і піти,
Треба вставати і йти до бою
Всіх ворогів перемогти!

Мені наснилася війна,
І сорок п'ятий рік ішов,
Здається, скінчилась вона,
І весь цей жах уже пройшов:

Ось мені вже дев'яносто
Дош хлюпоче за вікном
Я прожив життя непросто,
Як добре, що це всього лиш сон.

Устюшкіна Марія,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Шануйте МИР!

Я хочу в мирі жити,
без війн життя прожити,
із усіма дружити,
як Господь сказав, робити.

Хочу я у мирі жити
й зла нікому не робити.
Хочу я, щоб всі завжди
промовляли: «Мир! Живи!»

Хочу я у мирі жити,
всьому доброму радіти.

Мама, тато, сестра, я-
хоче цього вся сім'я!

Тож шануйте, люди, МИР!

Це життєвий еліксир!

Ви його оберігайте
і від воєн захищайте!

*Харчук Софія,
7 - В клас, РІТ,
м. Рівне*

Спогади ветерана

Я з болем згадую часи війни,
В які настала молодість моя.
Тоді приходив спокій лиш у сні.
Сльозами обливалася земля,
Бо не хотіла у неволі гнити.
Вставала, падала і далі йшла,
Щоб свою волю й правду захистити.
І знаєш, крихітко, вона таки змогла,
Бо зараз ти стоїш переді мною,
Тримаш у руці весняний цвіт,
Війна не стала поміж нас стіною,
А я дарую свою молодість тобі.

*Holozsai Evelin,
14 éves,
Kiskőrös*

Magyarország (Українина)

~Béke, vagy harc?

Emberek ésvilág, amiromlikegyrejohban,
Mégazsemboldog, ki úszikmindenjóban.
Mindenhol harc és fájdalom honol,
Mindenkimást, másértoko.. Pizskálkötekszik,
lézengabalga, nemptudjahogyezekértegyre élesebbabalta,
a balta mi a balga ember feje fölött lóg,
a halálnak egy esettintés,
és fej "höl volt, hō nem volt"
Mint a kedvesség, ami erre réj, nem volt,
minden ember tüzet szít, a szelid pedig olt
Azt kérdezem erre én "Mi az mi tombol?"
Mi az oka embernek hogy kétérpek közt vonul?"
Az áruló elbujdos, elfedi a szepallat,
de Isten meplátja ki a fényen at tana, azt ad
Künnülabéke, felváltvaegyhaborut
azembernecépepymar,akohlalta atborult
ki állunkmépepymar,akóztucpepyhaborut"
Kétország, felteáven, azepycro, fo, h, k!

Feladnánkmimindeztegyrövidforradalomért?
Teremts békét magadban, fogadd el az embert,
és látni fogod, senki nem tesz ellen!
Fogjunk össze, megfogvánegymáskezét,
tartsunk összemindnyajan, egymásszívét!
Szüntessük meg, eztalappangó háborút!
Építsünk felbékétott, aholapuszításmárelvonult!

Хорольська Анастасія,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Щаслива, що у мирній країні проживаю!

Мир-це чудово! Мир-це прекрасно!

У мирні дні сонечко світить всім ясно.

Коли мир, пишно колоситься нива.

Коли мир, кожна родина щаслива!

Квіти навколо розцвітають,

птахи свої пісні співають.

У мирні дні до школи поспішаємо,

науки різні ми там вивчаємо.

Щаслива, що маю батьків рідненьких,

друзів вірних, дорогеньких.

Щаслива, що у мирній країні проживаю.

Вам, люди, жити тільки в мирі бажаю!

Шалаєва Анастасія,

7-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мій прадідусь

Як добре і мирно нам живеться!

У нас є все, що заманеться,

усе, чого душа бажає!

Але не кожна людина на це зважає.

Вона не цінує ні мужності, ні сили,

ні кров, що за наш спокій пролили!

Ці люди не поважають тих, хто воювали,

і свободу Батьківщини захищали.

Мій прадідусь був сильний солдат дуже.

Хотів, щоб наш народ був вільним, друже.

Скільки витратив у боротьбі сил рідненький!

Та до закінчення війни не дожив дороженький.

Він своїх маленьких дітей покинув
та далеко у небо полинув!

Не зміг прадідусь онуків дочекатися
і їхніми здобутками пишатися!

Страшна війна забрала тисячі сердець,
позводила людські надії нанівець!

Усі боролись і страждали до кінця,
але не зрадили ні матір, ні отця.

Загинули вони за нашу волю.

Така сумна вже їхня доля

Війна нікому користі не принесла.

Лиш погубила безневинні серця.

Я дуже рада, що такі люди були,
які за наш край постояти могли!

Дорошенко Стефанія,

8 А клас, НВК № 2,

м. Рівне

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна.

Страшна, кривава,

І вона

Вбиває всіх

І кожного.

Кричить на воїна:

«Ти ж винен сам!» -

І відбирає душу.

Війна

Її страшний супутник –

Жорстока пані Смерть

Обожнює усіх,

Хто зброю взяв до рук.

Це їх трофей:

Вони з'їдять усіх.

Якщо не тіло знищать,

То душу заведуть

До пекла.

Ми ж страждати
Будемо
На цьому світі.
- За що померли наші діти?-
Доноситься цей плач
До неба, немов птах.

Чи треба нам
Це все?
Чи треба йти
Кривавими стежками
Загиблих?

Ні!
Я переконана у цьому!
Не хочу я війни
Ні в сні, ні наяву!

*Крисько Богдана,
8-В курсу, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир починається з тебе!
Мир починається з тебе!
Якщо буде мир на Землі,
добре житиметься кожному:
комусь, тобі і мені!
Радість усюди пануватиме.
Кожна дитина родину матиме!
Якщо поселиться в серці
до людей любов,
про них будеш думати всюди,
думатимеш знову і знов.
Світ неповторний! Світ наш прекрасний!
Хай же над нами світить сонечко ясне!
Хочу, щоб в світі мир панував!
Щоб кожний у світі його захищав!

*Плінський Олександр,
8 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

За мир і злагоду у світі
Давно відгрімилі гармати,
Роки, як птахи, промайнули,
І тільки могили солдатів
Нагадують нам про минуле.

Вони йшли сміливо до бою
Вітчизну свою боронити,
Щоб діти всієї країни
Могли в мирі й злагоді жити.

Щоб ми росли щасливо
Під мирним синім небом,
Тож війн та ворожнечі
Нам більше вже не треба.

Бо пам'ятать повинні
Завжди і повсякчас
Про ту ціну, якою
Здобутий мир для нас.

Життя, щоб не даремно,
Своє поклали люди,
За мир у всьому світі.
Голосувати будем!

Печкурова Вікторія,

9 клас,

п. Первое мая, Клинцовский район,

Брянская обл.,

Российская Федерация

Могила Неизвестного солдата

Могила Неизвестного солдата,
Как много ты рождаешь чувств и дум.
Отчизна тут склонилась над утратой,
Тут слышен битвы отдалённой шум.
Умолкните – здесь лишних слов не надо,
Тут боль и скорбь российских матерей,
Тут эхом отдалённой канонады
Дрожит земля над прахом сыновей.

Остановись, живой, затихни на мгновение,
Ты видишь как горит немеркнувший огонь.
Тут спят Богатыри, не знающие тленья,
Тут слышен славы гимн и колокольный звон.
Алеют зори над могилой славной,
И к миру на земле зовут они людей.
Тут каждый человек с душевною утратой
Прильнёт к земле и поклонится ей.

Шевцова Виктория,

9 класс,

п. Первое мая, Клинцовский район,

Брянская обл.,

Российская Федерация

Тревожные колокола войны
Тревожные колокола войны,
За что вы разбудили мир?
За смех детей, улыбки взрослых?
За то, что в этом мире царит гармония, покой?
Теперь вы не увидите улыбки
На беззаботных личиках детей,
И не обнимет любящая мать
Своими нежными руками
Того, кого растила, берегла.
Ведь всё потеряно, но не забыто.
И через много-много лет
Мы все придём к ним на могилы.
И будем вспоминать то время,
Когда никто не видел света,
И мгла поработила всех.
Поднимем к небу лица,
Помолимся мы Богу.
И навсегда запомним этот миг:
Момент спокойствия и мира
И тихую слезу, стекающую вниз.

Белік Владислав,

10-А клас, ЗОШ № 13,

м. Рівне

Мені наснилася війна

Старенька мати йде до свого сина,
Граніт скрегоче: «Ребята, нам нет пути назад».
Зривало люк від болю, госивів хлопчина,
Як у пісок лепкий прошитий впав комбат.
Зігнулась самотинго, не ридає,
Перед очима стрічку пркручує дублер.
«Снимай свій крест», - мов дикий, заглядає
Душман в підбитий бетеер.
Спраглі губи гірко прошептали:
« Я не торгую верою отца»,
Тоненькі пальці хрестик затискали,
Захищали від духа Христа.
«Синочку, рідний, чуєш, як курличуть
У синім небі сумно журавлі,
Вони тебе додому, синку, кличуть,
А ти лежиш в сирій землі».
«Я чую, мамо, чую, як співають
Мені над Україною пісні,
Ти не журись, я крила розпростаю
І повернусь до рідної землі.
Легеньким вітерцем зітру сльозину,
Цілунок залишу на сивому чолі»...
«В Небесне Царство, Боже, мого сина
Хай журавлі піднімуть на крилі »...

*Гомзар Карина,
10-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Закінчилась війна

Моє серце неспокою хоче,
Прагне жить і служити для добра, -
Тільки квіти розстріляні рани лоскочуть,
Мабуть, раптом наснилась війна.
Де бував, що чував – відгукнулось,
По шматочку бунтуючи кров,
Ген з – під снігу гора посміхнулась
Та, під якою убили Любова.
На останньому дні, де звучали гармати,
Як вцілілі бійці прокричали «вперед»,
Вона вийшла з окопу товариство підняти

І повести у бій поміж мудрих смерек.
Хай не буде війни в Україні повік,
Щоб Карпати всміхалися волі,
Щоб між квітами мрії зозулили вік,
І воскресла любов в кожній долі!

Кормилецька Наталія,

II-A-B курсу, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Йдіть по життю з миром!

Якось з сестрою дивились кіно.

Про війну страшну було воно.

Побачила я, скільки людей загинуло на полях бою.

Подумала: скільком серцям війна завдала жакливого болю?!

Скільки було невинної крові пролито?!

Скільки матусеньок слізками вміто?!

Скільком ветеранам ми повинні сказати «Спасибі!»

за те, що зростаємо молоді і вродливі,

за те, що маємо спокійні сни і дні щасливі?!

Люди! Пам'ятайте всі ті жакливі події завжди!

Ніколи! Ніколи! Чуєте?! Не допускайте Ви війни!

Пообіцяйте від сьогодні жити з усіма у мирі!

Бо тільки ті, хто живе у мирі,- щасливі!

Бо мир-дивовижний, а не пуге слово!

Думаю про це я знову і знову!

МИР потрібно завжди берегти!

Й рішуче з ним по життю іти!

Бондарчук Уляна,

I-B клас, ЗОШ №5,

м. Рівне

Ми, діти, голосуємо за мир!

Ми – діти, голосуємо за мир під чистим небом, яскравим сонцем і сузір'ям добра.

Дуже шкода, що ми живемо в тривожний час, коли страшна тінь війни повзе по землі, стукає в двері дитинства, намагається закрити від нас мирне небо, під яким кожен з нас народився, зробив перші кроки на зустріч сонцю, вимовив ласкаве слово «мама».

Під цим небом ми ростемо рік за роком, знайомимося з добром і злом, відвагою і боягузливістю, виховуємо в собі дружелюбність і

повагу. І тому сьогодніми хочемо, щоб наше небо залишалося чистим і мирним.

Діти усього світу повинні жити за законами добра і справедливості, допомагати своїм товаришам, турбуватися про них, поважати їх думку, розвивати в собі найкращі якості.

По телевізору нам показують, як гинуть діти під бомбами, помирають від голоду і хвороб. Вони не знають, що таке тепла домівка, мамина ласка, цікава книга.

Ми – діти, протестуємо, як вміємо, проти війни. Ми малюємо плакати і картини, пишемо вірші і співаємо пісні.

Давайте ми сьогодні зробимо свій внесок в добру справу боротьби за мир. Усі разом створимо плакат «Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!!!», на якому кожна дитина обведе свою долоню і підпишеться, за що вона голосує.

Бо майбутнє, що чекає на нас – це квітуча, мирна, заможна Україна. Творити, піклуватися про неї – святий обов'язок кожної людини. Від нас, молодого покоління, залежить, якою має бути наша країна. Я щаслива, що народилася саме в Україні.

Ти намалюєш яскраве сонце,
Я намалюю синє небо,
Він намалює колосся хліба,
Ми намалюєм осінні листя,
Школу, друзів, річку бурхливу...
Ми закреслимо нашою спільною кистю
Вистріли, вибухи, вогонь і війну.
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Галицька Дарина
1 – Б клас, ЗОШ №24,
м. Рівне

Я голосую за мир!

- Тато, а чому вони б'ються?

Ми з усією сім'єю гуляли по місту. Був святковий, сонячний, зимовий ранок.

- Тато, а чому вони б'ються? – запитала моя сестра в тата. На другому боці вулиці я також побачила багато людей, які щось кричали, штовхалися, хтось намагався ударити іншого, а потім міліціонери з кийками побігли у натовп і били людей... Мені стало страшно...

Ввечері тато з мамою були сильно схвильовані, в їхніх очах я бачила сум.

- Громадянська війна... – пролунало з ввімкненого телевізора.

-Тато, а що таке громадянська війна? І чому по телевізору показують таке саме, що ми бачили сьогодні в місті? – запитала я.

- Вже є перші жертви... - знову пролунало з динаміків.

Війна, доню, це найбільше лихо, яке може спіткати людину. Війна приносить тільки розруху, розпач і біль, сльози і смуток... А громадянська війна – це найстрашніша із усіх можливих, тому, що це війна між побратимами.

Я довго не могла заснути. Я не зовсім чітко зрозуміла те, про що розповідав тато, мабуть тому, що ще маленька, але дивлячись в сумні татові і мамині очі, я зрозуміла, що завжди хочу Миру. Я хочу, щоб світило ясне сонечко на безхмарному небі, я хочу, щоб навколо мене жили веселі усміхнені люди, я хочу ввечері спокійно засинати, а вранці весело прокидатись і йти до школи, де мене чекають вірні друзі і привітні вчителі...

Я хочу, щоб в татових і маминих очах ніколи не поселявся сум.

Я голосую за МИР!

*Гуменюк Анна,
1-Б клас, ЗОШ № 5,
м. Рівне*

Війна і мир!

Війна і мир – два слова, що і досі турбують кожного з нас.

Прошло багато років з того часу, як пролунали останні постріли гармат, настала тиша і прийшов довгожданий мир!

По розповідях моєї прабабусі про війну, на душі залишаються лише печаль та смуток. Стає моторошно! Адже війна несе в собі ненависть, смерть та сльози. Вона без жодної краплі жалю, знищує все на своєму шляху, сіє хвороби, залишає дітей сиротами, змушує вбивати.

Війна – це горе, голод, розруха та страшне кровопролиття.

Заради чого все це? Через жадібність та неповагу один до одного? Задля володіння багатством іншої землі?!

Я, дякую Богу, що ми знаємо про війну, лише зі слів людей, що воювали, з фільмів та книг.

На мою думку, природа створила людину для радості та подальшого розвитку суспільства, а не для війни, насилля. Я вважаю,

якщо всі люди, що живуть на нашій планеті будуть поважати один одного, то на землі буде панувати мир та спокій!

Нехай сяє сонце
І цвітуть сади,
А ми скажемо
Війні – Ні!

Нехай підрастають
Діти малі,
На радість усім
На мирній землі!

Щоб царив у світі
І на нашій землі,
Мир та спокій
У кожній сім'ї!

В злагоді жити
З другом дружити,
Дерецце посадити
Старшому допомогти!

Ми хочемо жити
На мирній землі!
Хай не буде в світі
Страшної війни,
Ми скажемо їй – Ні!

*Заєць Анастасія,
1-Б клас, ЗОШ №5,
м. Рівне*

Я за мир!

Я – Настя. Мені сім років, і я ще небагато знаю про світ. Коли мама спитала мене, що таке мир, я не змогла відразу відповісти. А моя маленька сестричка Ніка підказала: «Це коли ми дружимо і не сваримось, гарно граємось і ділиємось». І я теж додала: «Це коли ми радіємо і дружимо». Мама засміялася і погодилася. А я подумала: «Мир – це коли мама щаслива і радісна, коли вона посміхається. І коли ми її слухаємось – це теж мир. І ще – коли тато приїжджас з роботи додому. Ми радіємо!»

Але інколи ми з братиком і сестричкою не можемо поділитися іграшками або ображаємося, і тоді ми сваримося, кричимо, поки знову не помиримося. Треба вміти миритися. Дорослі, які не навчилися миритися, можуть одне одного повбивати. А може бути і війна. Мама казала, що війна – це найстрашніше. Коли стріляють і вбивають, коли все горить і вибухає...

Коли по телевізору показували Євромайдан, я подумала, що це теж війна, і спитала маму: «А чому вони б'ються?» Мама пояснила, що прості люди в Україні хочуть жити краще, а їм не дають. Коли порушують права і свободи людей, то народ повстає, і тоді мир згасає. Влада повинна поважати народ і бути такою, щоб і народ її поважав. Тоді буде мир.

Так, треба бути добрими, справедливими, чесними і милосердними, і це не важко. Злих людей ніхто не любить, а Бог їх карає. Бог створив людей, щоб вони любили одне одного, любили природу, весь навколишній світ і творили добро на Землі. Я би хотіла, щоб у нас завжди був мир. Щоб усі були здорові і щасливі, щоб усі люди і всі країни жили дружно і мирно. Напевно, коли настане мир у всьому світі – це буде найкращий день!

Я, хоч зовсім ще мала,

Говорю такі слова:

Обираймо завжди мир!

Люди, не котіться в вир

Осуду, жадоби й зла,

Совість наша не слабка!

У всіх на краще вибір є,

Юний ти чи сивий вже.

**Зло у серці чинить зле,
А запорука не насильства –**

**Мирний розвиток суспільства,
Іншого шляху нема –
Розум, мир і доброта!**

**Козак Ілля,
1-Б клас, ЗОШ № 5,
м. Рівне**

Я хочу жити у мирі та злагоді

Я хочу жити в такому світі, де панує любов, доброта, взаєморозуміння та терпіння. Світ навколо мене величезний. Його не обійти за ціле своє життя. Він поєднує в собі різноманітність: гори та океани, пустелі та лісові хащі, спекотні тропіки та крижану тундру.

Та найбільше в світі щастя-це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край, ще прекраснішим.

Мир на землі - це найбільше благо, коли біля тебе рідні мама і тато, ніхто не гине у боях і багато радості у світі. З давніх-давен люди мріють про мир і щастя. Бо коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші наші мрії людини, її надії і помисли, тоді кожен зможе реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Особливо мені наш світ нагадує довгий та цікавий шлях. Шанс жити в світі - це подарунок, немає сенсу відмовлятися від нього. Його потрібно цінувати та намагатися якомога краще використовувати.

Найдивовижніше в навколишньому світі-це життя. Кожна людина хоча би раз замислювалась, що таке життя? Життя - складна річ. Дуже часто люди ділять її на чорні та білі полоси. Я вважаю, що це, не правильно, оскільки у житті людини буває багато ситуацій. Для мене життя-це безцінний дар, який людина одержує при народженні.

Проте, як вона зуміє розпорядитися цим даром-залежить від неї самої. Людина повинна дорожити своїм життям навіть тоді, коли воно не складається. Коли в ньому більше незгод, ніж радощів.

Скільки існує світ - стільки й існують війни. Чому виникають війни? Ми не раз задумувались над цим? Звичайно задумувались, мабуть тому, що між людьми, не було злагоди, кожен хотів слави або заздрив іншому, хотів довести, що він кращий або прагнув помсти. От чому між людьми виникають бійки і сварки. Тому, щоне хочуть поступитися, хтось вважає-себе кращим, хоче верховодити, а інший не дає цього зробити. Якщо між людьми пропала злагода, то і миру на землі не буде. Тому дуже важливо жити у згоді і в мирі, дотримуватися норм людської поведінки, поводитися так, щоб не ображались інші, не кривдити слабших або менших за себе.

Треба бути ввічливим, чемним, вміти слухати і чути старших, поступатися один одному. Тому завжди думайте, що і як ви робите, як говорите. І творіть добро, тоді й вам воно повернеться добром і

Але інколи ми з братиком і сестричкою не можемо поділитися іграшками або ображаємося, і тоді ми сваримося, кричимо, поки знову не помиримося. Треба вміти миритися. Дорослі, які не навчилися миритися, можуть одне одного повбивати. А може бути і війна. Мама казала, що війна – це найстрашніше. Коли стріляють і вбивають, коли все горить і вибухає...

Коли по телевізору показували Євромайдан, я подумала, що це теж війна, і спитала маму: «А чому вони б'ються?» Мама пояснила, що прості люди в Україні хочуть жити краще, а їм не дають. Коли порушують права і свободи людей, то народ повстає, і тоді мир згасає. Влада повинна поважати народ і бути такою, щоб і народ її поважав. Тоді буде мир.

Так, треба бути добрими, справедливими, чесними і милосердними, і це не важко. Злих людей ніхто не любить, а Бог їх карає. Бог створив людей, щоб вони любили одне одного, любили природу, весь навколишній світ і творили добро на Землі. Я би хотіла, щоб у нас завжди був мир. Щоб усі були здорові і щасливі, щоб усі люди і всі країни жили дружно і мирно. Напевно, коли настане мир у всьому світі – це буде найкращий день!

Я, хоч зовсім ще мала,

**Говорю такі слова:
Обираймо завжди мир!
Люди, не котіться в вир
Осуду, жадоби й зла,
Совість наша не слабка!
У всіх на краще вибір є,
Юний ти чи сивий вже.**

**Зло у серці чинить зле,
А запорука не насильства –**

**Мирний розвиток суспільства,
Іншого шляху нема –
Розум, мир і доброта!**

**Козак Ілля,
1-Б клас, ЗОШ № 5,
м. Рівне**

Я хочу жити у мирі та злагоді

Я хочу жити в такому світі, де панує любов, доброта, взаєморозуміння та терпіння. Світ навколо мене величезний. Його не обійти за ціле своє життя. Він поєднує в собі різноманітність: гори та океани, пустелі та лісові хащі, спекотні тропіки та крижану тундру.

Та найбільше в світі щастя - це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край, ще прекраснішим.

Мир на землі - це найбільше благо, коли біля тебе рідні мама і тато, ніхто не гине у боях і багато радості у світі. З давніх-давен люди мріють про мир і щастя. Бо коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші наші мрії людини, її надії і помисли, тоді кожен зможе реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Особливо мені наш світ нагадує довгий та цікавий шлях. Шанс жити в світі - це подарунок, немає сенсу відмовлятися від нього. Його потрібно цінувати та намагатися якомога краще використовувати.

Найдивовижніше в навколишньому світі - це життя. Кожна людина хоча би раз замислювалась, що таке життя? Життя - складна річ. Дуже часто люди ділять її на чорні та білі полоси. Я вважаю, що це, не правильно, оскільки у житті людини буває багато ситуацій. Для мене життя - це безцінний дар, який людина одержує при народженні.

Проте, як вона зуміє розпорядитися цим даром - залежить від неї самої. Людина повинна дорожити своїм життям навіть тоді, коли воно не складається. Коли в ньому більше незгод, ніж радощів.

Скільки існує світ - стільки й існують війни. Чому виникають війни? Ми не раз задумувались над цим? Звичайно задумувались, мабуть тому, що між людьми, не було злагоди, кожен хотів слави або заздрив іншому, хотів довести, що він кращий або прагнув помсти. От чому між людьми виникають бійки і сварки. Тому, шоне хочуть поступитися, хтось вважає себе кращим, хоче верховодити, а інший не дає цього зробити. Якщо між людьми пропала згода, то і миру на землі не буде. Тому, дуже важливо жити у згоді і в мирі, дотримуватися норм людської поведінки, поводитися так, щоб не ображались інші, не кривдити слабших або менших за себе.

Треба бути ввічливим, чемним, вміти слухати і чути старших, поступатися один одному. Тому завжди думайте, що і як ви робите, як говорите. І творіть добро, тоді й вам воно повернеться добром і

радістю. І ніколи нікому не заздрить. І завжди пам'ятайте, що треба всіх любити, майте у своєму серці святу любов, радійте з тим, хто ділиться з вами радістю. Бо любов - це найвище у світі почуття, від любові народжується все на Землі.

*Самчук Микита,
1-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Пояснення про Мир від мами для сина

СИН: Що таке МИР?

МАМА: Це Світло вночі, це чиста посмішка, він промінь, що зігріває носик, який замерз....

СИН: Хто це МИР?

МАМА: Це добра фея, що приносить радість і збирає за столом всіх тих, кого ми любимо і чекаємо...

СИН: Який він МИР?

МАМА: Він як мамина рука, яка втішає дитину. Це теплий поцілунок, коли болить твоя рана....

СИН: Де живе мир?

МАМА: Він у кожній добрій душі. Там де ніжність, щирість, гармонія, любов...

СИН: Як врятувати мир?

МАМА: Бережи його у своєму серці і ділись ним з усіма, хто поряд з тобою!!!

*Цимбалюк Соломія,
1-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Музей миру

Моя мама працює в МЕНУ. Там створено музей миру. Такий є лише один в Україні.

У музеї багато цікавого для мене. Там багато фотографій воїнів-визволителів.

Мир не буває сам по собі. Його треба захищати і берегти своєю працею. Без миру не буде життя на землі.

А ще в музеї є нагороди, фотографії, одяг і інші речі тих хто боровся за мир. Там дуже цікаво.

Як я виросту то також буду захищати мир на нашій планеті. Мир - головне для щастя людини.

*Бачманюк Олеся,
2-А клас, РКІ «Престиж»,
м.Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте...

Війни приносять лихо у кожному сім'ю, залишають болючі рани на долі кожної родини. Ми всі неодноразово слухали від своїх рідних, яким страшним було життя у ті часи, коли навіть дітям доводилося братися за зброю. Музейні експозиції дозволяють лише віддалено відчувати трагедії людей, крізь долю яких прийшла смерть та поневіряння.

В наш час немає на землі навіть маленького містечка чи села, де б не знайшлося пам'ятника загиблим у війнах. Про їх життя пишуть книги, складають пісні, знімають фільми.

Вшанування пам'яті подвигів своїх героїв, що віддали життя за рідну землю, є почесним обов'язком кожного народу.

З плином років все менше залишається людей, які пам'ятають жахи війни. Тому важливо, аби Народна пам'ять зберегла та передала прийдешнім поколінням невимовний біль та страждання пережитого...

*Богач Давид,
2 клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми-за мир

Велична і прекрасна наша Батьківщина!

Рідна Батьківщина багатіє з кожним днем. Підрастає нове покоління і прагне змінити, вдосконалити зробити щасливим життя в нашій країні. А це можливо лише під мирним небом. Ми любимо свій рідний край, життя.

Ми закликаємо всіх людей на Землі „Давайте збережемо мир”. І це-головне. А про інше все можна і домовитися.

*Боровець Марія,
2-А клас, РГ «Гармонія», м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це радість, любов, щастя всіх людей. Я хочу, щоб Україна була мирною країною.

Війна – це біда, страх, сльози. Під час війни гинуть люди, руйнуються оселі, плачуть діти. Я не хочу, щоб хтось це пережив. Я голосую за мир!

Городецький Дмитро,

2-А класу, РГ «Гармонія», м. Рівне

Я голосую за мир!

Мир – це навчання дітей у школі та відвідування садочків, блакитне небо над головою, щастя, любов всіх дітей.

Війна – це сльози, смерть, страждання.

Отже, я голосую за мир! Що не було війни на землі!

Горфінхель Ілля,

2-Б клас, РКТ «Престиж»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Прокидаючись вранці, я завжди мрію, щоб мій день був добрим і спокійним. Щоб не було ніяких війн, стрілянини, крадіжок, вбивств, атомних вибухів і бомб. І дуже хочеться, щоб всі люди були веселими, щасливими, дружніми і не ображали один одного.

ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ МИР!!!

Захаренко Ірина,

2-А клас, РКТ «Престиж»,

м. Рівне

Я хочу щоб у наших серцях був мир і тиша

В ті часи були різні бійки, страждали люди. Тому що була люта, страшна війна. Хворіли люди, а деякі помирали. Я навіть не хотіла дивитись ці фотографіяx. Тому що мене мучив страх і я навіть плакала. Після війни було все зруйновано. І тому я приходжу до пам'ятника загиблих. І я скучаю і шаную тих людей, які загинули заради перемоги. Я розумію: вони загинули заради своїх родичів. Але головніше те, що вони боролися до останнього і перемогли! Не тільки в тому, що вони були відважні, сміливі, а тому що вони ішли до останнього. І я раджу вам ніколи не зазнавати війни!

Зубков Єгор,

2-А класу, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Мир для мене – це велике щастя. Це усмішки, радість, сміх, щасливі сім'ї, доброта, вічні друзі.

А війна – це біль, втрати, горе. Діти стають сиротами, не мають можливості навчатися, ходити до школи, в садочки. Війна – все сіре, страшне і похмуре.

Я не хочу, щоб люди воювали. Я хочу жити у світі без війн, без крові, сліз. Я голосую за мир на Землі!

Ковтонюк Дарія,

2-А клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Я проти війни

Війна... біль, страх... смерть...

А скільки матерів чекали і не дочекалися своїх синів. У народі кажуть, що час лікує біль та скільки б не минуло років відтоді, коли пролунало слово «війна», воно ніколи не принесе спокою матерям. На війні віддають найдорожче... життя. Не хочу війни! Мир, спокій, гармонія – ось моя мрія.

Бій розгортався лютий, кулі неначе град. Тихо... вітри і люди впав у траву солдат, вдарило хлопця в груди, вибухнув поруч снаряд.

Тихо... вітри і люди. Вмер молодий солдат. Мати довіку буде сина свого виглядати. Тихо... вітри і люди. Син її – той солдат. Нам тих розлук не забути, мир нам по вік врятувати. Тихо... вітри і люди, спить під зорею солдат.

Люди, схаменіться... вірте, допомагайте, любіть! Я проти війни!!!

Кондратьєв Нікіта,

2-А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Про що розкаже обеліск!

Моя бабуся родом із Волині. Коли влітку ми приїжджасмо в село, то обов'язково приносимо квіти до обеліска, який стоїть посеред поля. На цьому місці в 1942 році йшов запеклий бій. На висоту 118 наступали «Тигри», німецькі танки. Два солдати, один росіянин Віктор Ершов, а другий узбек Нематжан Хакімов, обв'язалися гранатами і кинулися під танки. Ціною свого життя вони зупинили наступ німців. Росіянин і узбек захищали українську землю. Стоїть високий обеліск біля с. Старий Чарторийськ, і нагадує нам про ті події. Ще багато років після того приїжджали батько Нематжана та

сестра Віктора на місце загибелі, покладали квіти, вшановуючи їх пам'ять.

*Корнійчук Маргарита,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Хай завжди буде добро!

Сказав мудрець:

- Живи, добро звершай!

Та нагород за це не вимагай!

Лише в добро і вищу правду віра – людину відрізняє від мавпи і звіра.

Людина починається з добра!

Думай добре, роби добре – і буде добро. Що ж таке добро?

Доброта – дуже широке поняття: це й бажання допомагати і вияв розуміння, і відмова кривдити когось. Коли людину називають доброю – це означає, що вона добре ставиться до всіх навколо, нікого не ображає і вміє допомагати в скрутну хвилину.

Бо доброта не тільки те,
Що обіймає тепле слово
В цім почутті така основа,
Яка з глибин душі росте.

*Кравчук Олександра,
2-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Свято Перемоги

Мені сім років. Звати мене Саша. У мене дружна сім'я. Мій прадідусь Іван брав участь у звільненні Західної України від фашистів, тому свято Перемоги для моєї сім'ї святе.

Він на війні обслуговував «Катюші» - славні бойові машини. Я беру в руки його ордени, медалі і знаю що він був герой. Я пишаюсь ним. День Перемоги 9 травня 1945 року він зустрів пораненим у Празі.

Мій дідусь Валерій теж герой. Моя сім'я зберігає його медаль «За відвагу», орден «Червоної Зірки». Він служив в Афганістані і там загинув.

Я не знала ні дідуся, ні прадідуся, але знаю про них все. Пам'ятає про них моя бабуся і мама і я також буду пам'ятати про них завжди.

День Перемоги в нашій сім'ї - це день спогадів про славних, рідних нам людей - дідуся Валерія, прадідуся Івана.

Вічна їм пам'ять.

*Красавіна Анжеліка,
2-А класу, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – радість людей, на обличчі у дітей усмішки, блакитне небо над головою і тепле сонечко гріє. В нашому світі повинна любов і злагода царити, щастя. А коли війна -- царить загроза для життя і щастя й злагоди нема.

Тому, я голосую за мир! Хочу, щоб всі люди світу жили мирно.

*Левчук Михайло,
2-Б клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир. Бо точно знаю, що вранці я прокинуся і мене поцілують мама і тато, підбіжить мій пес і лизне мені руку. На кухні буде смачно пахнути моя улюблена страва. До мене прийдуть в гості мої друзі і ми будемо гратися. Я хочу проводити канікули в бабусі і дідуся. Ходити з ними в ліс по гриби, купатися, загоряти. Я щасливий, бо в мене все це є.

Війну я бачив по телевізору. Це страшно. Смерть, плач, голод.

Я не хочу війни. Я за мир!

*Мазур Надія,
2-А клас,РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це усмішка на обличчях дітей, безхмарне блакитне небо, щоб сяяло яскраве сонечко, радості було багато.

Війна – це сльози на обличчях, зруйновані будинки, страх, загроза, смерть, не ходять діти до садочків і шкіл. Отже, я не хочу, щоб на землі було погано, хай буде тільки добро.

Я голосую за мир!

*Матвійчук Марк,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Життя в мирі – велике щастя. Мир – це яскраве сонечко, синє небо і злагода. Я ходжу до школи, зустрічаюсь з друзями, граю у футбол. Кожен день на вулиці я бачу усміхнених і радісних людей.

Війна – це погано. Це сльози, горе, страх. Навкруги зруйновані будинки і помирають люди.

Отож, нехай живе мир у всьому світі!

*Мирончук Владислав,
2-Б клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Мир

Я вважаю, що дуже важливо, щоб на Землі завжди був мир. Щоб усі люди жили в спокої, злагоді і розуміли один одного.

Моя Батьківщина – Україна. Неможливо не любити цю землю і людей, що живуть на ній. Я хочу щоранку прокидатися від співу пташок, щоб завжди сміялось сонечко, цвіли квіти, а голубе небо, щоб ніколи не вкрилося чорними хмарами. Також я хочу спокійно гуляти на подвір'ї і нічого не боятися.

Я мрію, щоб поруч зі мною завжди була моя мама, тато і сестричка.

Я вважаю, що було б чудово, якби люди жили в мирі з природою і завжди піклувалися про дерева та рослин. Також я хочу, щоб усі тварини знайшли своїх господарів.

Я думаю, що на землі завжди буде мир, якщо всі люди будуть добрими, привітними і будуть дарувати один одному радість.

*Немеш Марія,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

За мир та добро у всьому світі

Найбільше наше багатство на Землі – це мир.

Тільки мир дає можливість людині здійснити всі свої заповітні мрії.

Чому ж виникають сварки, бійки та війни?

Тому що існують між людьми непорозуміння, злість та заздрість. Нам потрібно вчитись бути добрими та чуйнішими до оточуючих нас людей.

Все починається з самої людини, її виховання та гармонії з світом. Вона приходить в цей світ для щастя та добра. Найбільше щастя в світі – це те, що ми живемо на своїй рідній та квітучій землі. Людина, яка відчуває це не може заподіяти іншим зла.

Будьмо добрими і чуйними, лагідними і щедрими. Це просто: варто робити з іншою людиною так, як ти хотів би, щоб робили з тобою.

Я за мирне і спокійне життя, за злагоду і доброту!

Я проти війни!

Никитенко Поліна,

2-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Мир – це радість в житті людей, усмішки на обличчі. Це блакитне небо, тепле сонечко, сім'ї живуть в злагоді, є багато друзів, які люблять один одного. Життя їм бажаю, добра і щастя. Війна – це в сім'ях зруйновані будинки, загроза життю людей, страх для людей.

Отже, я хочу, щоб був мир і радість на Землі. Я голосую за мир!

Огороднік Олександр,

2-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Мир – радість, тепло в родині. Я хочу, щоб був мир, всі жили мирно і щасливо.

Війна – страх, загроза, сльози. Я не хочу, щоб була війна. Я хочу, щоб був мир тому, що це щасливе життя.

Я голосую за мир!

Паршиков Олександр,

2-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Я люблю мир, бо там радість, щастя, усмішки дітей, весело усім, дорослі ходять на роботу, а діти в школу та садочки. В мирний час радіють всі дорослі та школярі.

А війнам скажем ні, щоб у всьому світі був мир.
Увесь світ за мир.

*Пасічник Христина,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Найдорожче для людини – це її життя. Людина створена для миру, а не для війни. І сьогодні, коли на майдані лунають постріли і проливається людська кров дуже важливо вирішити мирно цей конфлікт. Я голосую за мир і не тільки в Україні, а й на всій планеті. Я люблю свою сім'ю, свою країну і хочу щоб щодня мирно світило сонце на нашій Землі. Мир потрібен і дорослим і дітям. Хай буде Мир завжди.

*Петровський Ілля,
2-Б клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Деякі люди не знають, що таке мир. Хоча багато про нього говорять. Ось і я хочу вам про нього розповісти.

Мир буває у державі, у рідному місті, а також в сім'ї. А який цей мир? Мир починається з любові, поваги і коли ніхто не свариться. Ми завжди повинні допомагати один одному, любити, поважати, цінувати, не заздрити. А найперше, кожна людина повинна жити в мирі зі своєю совістю, тоді на Землі наступить мир.

*Стасюк Роксоляна,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Мир

Мир – це шлях до світла. Тільки добрі та чесні люди хочуть миру. Тільки добрі та чесні люди хочуть миру. Деякі люди вдають, що миряться, а насправді прагнуть війни. І що вони отримують? Холодні відносини та тріщину в серці. Біль і вічні страждання їх переслідуватимуть.

Мир – це велика наука та стратегія життя. Вона присутня як серед людей, так і серед держав. І тільки чисті прагнення простих людей приносять мир на планеті.

Любіть і поважайте мир!

*Тимофєєва Дарина,
2-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Шановний президенте України! У мене немає можливості зустрітися з Вами, але дуже хочу, щоб Ви мене почули. Я дуже люблю свою країну. Під час шкільних канікул люблю їздити в Київ, де живе моя дорога тітонька. Люблю ходити разом зі своєю сім'єю на Майдан Незалежності, гуляти вулицями. Та на зимові канікули ми не поїхали. У Києві зараз небезпечно. На моєму улюбленому Майдані стоять війська. І вони там не для того, щоб захищати людей, які вийшли сказати Вам, що хочуть краще жити. Вони страждають від холоду, мало сплять. Але у них немає іншого виходу, бо їх не чують. Люди стоять за волю, за гідність, за справедливість, за мир. Вони не хочуть війни, бо вона несе тільки зло і загибель людей. Це дуже страшно!

І я люблю мир, люблю коли мама посміхається, люблю спілкуватися з друзями, люблю, коли всі задоволені і все добре. А що любите Ви?

Я ще маленька, тому не можу голосувати, як дорослі, у кабінках. Зате я можу зробити це вголос. Почуйте мене: Я голосую – за мир! Проголосуйте за це і Ви!

*Удод Дарина,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир - це коли люди веселі, квіти в лісі цвітуть. І коли всі завжди про мир говорять. Це коли всі діти добре вчаться, це коли люди радіють святам.

Мир – це коли відбувається все радісне в житті. Тож я хочу, щоб на світі був тільки мир. Нехай наша країна буде в мирі завжди.

Війна - це коли ворогують люди, коли діти не ходять до школи. Я, наприклад, не люблю, коли всі ворогують, б'ються.

Тож війна це погано.

Мир це коли всі люди живуть в мирі.

Війна це дуже погано для всіх жителів планети. Я голосую за мир!

*Царук Роман,
2-В класу, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Моя мама дуже любить квіти. І ми з татом та братиком завжди намагаємся дарувати їй найкращі букети.

Одного разу я почув розповідь про війну, коли вороги все знищували, заставляли людей страждати. У ті страшні часи ніхто не мав змоги дарувати своїм матусь, дарувати їм букети квітів, і мені стало дуже-дуже сумно.

Я бажаю, щоб на землі завжди панував мир та спокій. І тому щоразу, коли хочу потішити свою матусю, складаю їй у подарунок різнобарвний букетик: блакитні волошки – символ радості та краси, білі ромашки, які дарують ніжність, добро та спокій, не забуваю і про червонотроянду, що завжди приносить перемогу. А ще у свій букетик вкладаю різнокольорові лілії – символ свободи та миру.

Моя мама, моя сім'я та моя країна – найкращі. Тому я хочу, щоб усі жили мирно і були щасливі. Я голосую за мир!

*Чекеранда Анжеліка,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це сім'ї, які перебувають у любові та злагоді, це люди, які живуть у Бозі.

Кожного дня я прокидаюся і чую як сваряться довкола люди.

Інколи я потрапляю у таку ситуацію.

Але ми ніколи не замислюємось що ця проблема перетворюється на маленьку війну.

Отож, у нас коїться війна!!!

*Чернега Максим,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це дружба, повага, взаєморозуміння, любов до батьків, до ближнього.

Війна – це загибель людей, сльози та пролита кров.

Я хочу, щоб на землі ніколи не було війни. Щоб всі люди жили в мирі, достатку і любові.

*Артемкова Светлана,
3-Б клас, СШ №17
г.Барановичи,
Республіка Беларусь*

Я - за мир

Я живу в городе Барановичи. В нашем городе есть много очень красивых мест. Недалеко от моего дома красивое и большое озеро. Оно называется Жлобинское. Каждый год туда прилетают лебеди. Мы любим всей семьей любоваться ими и кормить хлебом. Я слышала, что некоторые люди убивают их. Но как это возможно? Ведь они такие красивые, добрые и мирные. Лебеди любят людей и доверяют им, но люди это не ценят. Мне так хочется, чтобы никто никого не убивал. Чтобы мир был среди птиц, зверей, а особенно среди людей.

Люди, живите в мире!
Дарите мир всему вокруг!

*Артемчук Ілля,
3-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Моя Україна не любить війни

Мені вісім років, я навчаюсь у третьому класі і мама ще й досі називає мене Іллюшею.

Донедавна всі мої знання про війну закінчувались на тому, що вона була, що на ній загинув мій прадідусь Іван і, що її всі згадують плачучи.

Одного року пішовши з мамою на мітинг присвячений Дню Перемоги я побував у цікавій «мандрівці у минуле». Стоячи і слухаючи виступ ветерана Великої Вітчизняної війни 1941-1945 року навіть не помітивши того, я опинився у самому вирі подій серпня 1944 року, коли наших односельців призивали на війну.

Який жах був у очах таких самих як я хлоп'ят та дівчаток, коли їх батьків, братів, дідусь, дядьків та просто сусідів забирали на неминучу загибель.

Залиті слізьми обличчя жінок на тендітні плечі яких лягали всі трудові та побутові труднощі.

Дивує і те, що волосся більшості жінок, навіть зовсім молодих, було білим наче сніг.

Усю цю картинку озвучували ридання, стогін, стони, причитання та приривчасті крики...

- З тієї проклятої війни нас повернулось лише троє... - закінчуючи свою розповідь сказав дідусь і витер скупі чоловічі сльози.

Після тієї «мандрівки у минуле» я часто думаю над тим, кому ж потрібні війни?

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Так легко підбурити на національну ворожнечу - і так важко зупинити кровопролиття.

А життя у людини лише одне, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя.

Чому сьогоднішні лідери зовсім не замислюються про те, що ми не хочемо війни, про те, що ми бажаємо жити у країні героїв, а не у країні невільників.

Ми українці!!! Наш народ -- це герої!!! Ми найкращий та найсильніший народ!!! І нам повинно бути соромно перед тими людьми, які здобували для нас таку омріяну та довготривалу незалежність.

Моя Україна не любить війни.

*Балакірєв Юрій,
3-А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Україно, рідна моя земле! Краса твоя зрівнятиись може лише з раєм. Твої безмежні ліси, родючі лани, синьоокі озера не можуть не викликати захоплення. Це земля на якій народилися і жили мої діди і прадіди, живуть мої батьки і рідні, а поруч з ними я -- маленький щирий українець. Я люблю свою Україну, її мову солов'їну, працелюбний і миролюбивий народ. Я народився у щасливий, мирний час, але багато чув про війну від бабусі. Скільки лиха прийшлося пережити моему народові, але він вистояв, переміг і став ковалем власної долі.

Нещодавно мені навіяли страх події в самому серці моєї Батьківщини -- місті Києві. Я плакав вночі, коли мені наснилася війна, страшна, безжальна та жорстока. Я бачив пожежі, що розливалися навкруги і були схожі на вулканічну лаву, багато диму, танків і вогню, виття сирени, гул гармат. Проливалася кров, лилися сльози, стогін і

дитячий плач стелився по українській землі й здіймався до самого неба. Кулі й снаряди падали на землю неначе смертельний дощ. Все відбувалося ніби наяву, навіваючи страх та розчарування.

Коли настала ніч, все щезло навкруги, лише темні хмари, засмучені жажливим видовищем навівали смуток і нудьгу. Це був жажливий сон. Лише теплі мамині обійми змогли заспокоїти мене.

Я дуже прошу Бога оберегати мою неньку Україну від бід людських та війн жорстоких, щоб мир і спокій був завжди на Землі.

Бутузова Наталія,

3 клас,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за мир

Що означає слово «мир»?

Мудрець скаже, що це гармонія і толерантність, які повинні бути між людиною і природою, між людинсю і рештою людей.

Матір скаже, що це спокійне і щасливе дитинство її дітей.

Дитина скаже, що це гарний і веселий день.

Тільки злий, жадібний, заздрісний не зможе пояснити це слово.

Бо він не розуміє його значення. Воно не для нього!

А чи хочете ви бути схожими на нього? Ні? То голосуйте за мир!

Бышнева Елизавета,

3- Б класс, СШ №17 г.Барановичи,

Республика Беларусь

Я – за мир

Меня зовут Лиза. Моя семья-это мой мир. Главная в этом мире – мама. Этот мир неполный, потому что папа с нами не живет. А нас у мамы трое: я и мои братья: Кирилл и Дима.

Мы стараемся помогать маме и мирно жить все семье, дружить между собой.

Когда мы ссоримся-в моей душе идет дождик, а когда миримся – светит солнышко.

Я так хочу, чтобы вернулся папа и мы жили все вместе большой и мирной семьей.

Пусть в каждой семье будет папа и мама.

Пусть все дети радуются мирному солнышку на нашей планете Земля!!!

Васько Валерия,
3- Б класс, СШ №17,
г.Барановичи,
Республика Беларусь

Я – за мир

Мир – это любовь, мир – это дружба, мир- это солнце для всех.

Я люблю смотреть по телевизору новости разных стран. Но то, что я увидела про Украину – это было очень страшно. Я волнуюсь за людей, которые живут там, ведь они наши соседи. А соседи должны жить в мире.

Я учусь в православном классе. Наша учительница учит нас не только вере в Бога, но и быть добрыми и хорошими людьми. Наш 3 «Б» класс – дружный, веселый. Мы участвуем во многих мероприятиях. Помогаем детям в приюте, подкармливаем зимой птиц, живем со всеми в мире.

Я так хочу, чтобы Бог услышал мою детскую молитву, и в Украине наступил мир, чтобы нигде не было войны!

Володько Мария,
3- Б класс; СШ №17,
г.Барановичи,
Республика Беларусь

Я - за мир

Я живу в Беларуси, а город мой называется Барановичи. Живу я на улице Розы Люксембург. Иногда к нам приезжает бабушка. И нашла семья вся в сборе.

Мы очень дружно живем. Вместе ходим в церковь, ездим в поездки. Сейчас у нас идёт Великий пост. Он длится до 20 апреля. А 20 апреля светлый праздник Пасха. Мы с семьей пойдем на всеночную службу, а потом будем праздновать Пасху.

Наша церковь помогает детскому приюту. Мы там показываем фильмы, трудимся, проводим беседы.

Я учусь в православном классе. У нас есть урок православной культуры. Мы в классе дружим и играем все вместе – это так здорово! В нашем классе у меня есть лучшая подружка-Светка! Мы вместе ходим на музыку и в воскресную школу.

Я так рада, что в нашей стране нет войны, но есть герой. Дарья Домрачева -спортивный герой. Она завоевала 3 золотых медали на Олимпиаде в Сочи. И мы все гордимся ей!

Наша Беларусь-самая красивая, самая любимая мирная страна!

Пусть будет мир во всех странах.

*Грбар Анастасія,
3-А клас, ЗОШ №28,
м. Рівне*

Я люблю Україну

У кожного з нас є одна єдина Батьківщина. Це те місце, де ми народилися, де проходять найщасливіші роки нашого життя- роки дитинства. Рівне- це моє рідне місто, в якому я живу вже багато років. Тут мешкають мої рідні, друзі, з якими я проводжу багато часу.

В Україні дуже гарні красвиди. Люблю приїхати влітку до бабусі в село і милуватися заходом сонця, купатися в річці та збирати квіти і дарувати їх матусі. Вранці мене будить не дзвінок будильника, а щебіт пташечок які сидять на зелених деревах.

Щороку ми подорожуємо різними містами України, і кожне місто гарніше іншого. В майбутньому хочу жити в Україні, я вважаю, що де людина народилася, там вона повинна прожити своє життя і пройти до кінця свій шлях. В житті можуть бути різні не дуже приємні ситуації, але я знаю, що завжди можна повернутися додому, на свою Батьківщину, де тебе приймуть таким ,яким ти є. Недарма ж птахи долають велику відстань і повертаються до рідного гнізда. Я люблю свою Україну за те, що я тут народилася і живу, люблю за те, що вона у мене є.

*Данилевич Максим,
3-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Про що говорять обеліск

Тиша. Палає Вічний вогонь. Ніколи не згасне посеред гранітної п'ятикутної зірки вогонь. Завжди горить він – і вдень, і в ночі. Лежать квіти. Ніхто не знає, як звали людину, що похована тут. Але всі знають, що він хоробро воювали, і нам'ятають, за що загинув цей невідомий солдат.

Все нові і нові десятиліття минають відтоді, як відлунали останні залпи війни і над планетою зійшло сонце миру. Сюди все приходять школярі, ветерани війни. Тисячі людей приходять для того, щоб скласти шану солдатам вітчизни, які відстояли мир на землі.

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб радіти. Милуватися квітками, прислухатися до

шелесту листя, щоб жити і працювати разом з усіма. Все це можливе тільки в мирному житті.

А війна нам не потрібна, ні для чоґонам не потрібна війна. А згадуємо про війну для того. Щоб більше цінувати мир. Я ніколи не знав війни. Мої батьки – мама і тато – теж ніколи не були на війні. А ось ті, хто були – ті пам'ятають, ті ніколи не забудуть війну... Скільки прекрасних людей загинуло.

Жити в мирі – бажання всіх чесних людей на землі. Мир – щастя народів і його треба берегти, як зінищу ока.

*Дорофєєв Данило,
3 – А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

Мені пошастило, що я не народився коли ішла війна, вона була дуже запеклою. В книгах я прочитав, що багато солдат загинуло, оскільки захищали свою Батьківщину, щоб злі загарбники її не знищили. Вони лишили слід у наших серцях, а їхні душі оживають в теперішніх квітках. А я скажу вам на останок, що після війни завжди буває мир, злагода і любов.

Мені наснилася війна

Одного разу мені наснився страшний сон, як люди воювали між собою. Події відбувалися багато років назад. У вісні все було чорним, безліч танків і військової техніки. Один із солдатів кинув гранату і вибухнув танк. Постраждало багато людей. Війна – це дуже сумно, оскільки гинуть люди. Про війну тяжко чути, але тяжко її побачити.

*Карпінський Олександр,
3-Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Чи задумувались Ви, коли небудь над тим чому виникають війни?

Я-ні. Та цього року багато чого змінилось. Я навіть впевнений, що подорослішав на стільки, щоб зрозуміти у який час ми живемо. Вперше я замислився над тим заради чого гинуть мільйони невинних людей. Боляче усвідомлювати, що іноді людське життя нічого не вартє. Серце стискається, а до очей підступають сльози дивлячись на

те як кагують людей заради забави, на те як матері навколiшках благають не вбивати їхнiх дiтей...

Так i хочеться крикнути їм усiм : “Люди, схаменiться! Опам’ятайтесь! Давайте навчимося вирiшувати все мирним шляхом. Прошу Вас, не забирайте у нас : дiтей, мирного, безпечного, щасливого дитинства.” Адже вiйна не тiльки забирає чиесь життя чи калiчить тiло, вона забирає надiю на щасливе майбутнє , залишає “шрами“ на долi наступних поколiнь.

Я люблю свою Україну за її мирне, синє небо над головою ,за жовтi, безкраїлани, за те що тут моя сiм’я i друзi. Хочу щоб у моїй країні люди завжди жили мирно, щоб мами ніколи не плакали, а тати ніколи не йшли воювати.

Треба цiнувати мир i намагатись його пiдтримувати спiльними зусиллями, бо як колись сказав Джон Кеннеді: “Або людство покiнчить з вiвною, або вiйна покiнчить iз людством”.

Кирильчук Святослав,

3-Г клас, НВКЛ№ 12,

м. Рівне

Я вибираю мир!

Коли розгоряється вiйна, здається, що все довкола вмирає. Вона сiє людське горе, зневіру, розпач i смерть, вiдбираючи найрiднiших... Страшно навіть подумати, що колись твiй затишний свiт може трапитися на її шляху.

Коли ж настає мир, все нiби оживає. Мир дає людям зрозумiти безцiннiсть любовi, милостi, щедростi. Адже сам Бог заповiдав людям жити в мирi i любовi. Нам залишається лише почути i зрозумiти його заповiти. I шанувати та берегти мир, бо його цiна неймовiрно висока – людське життя. Тому, якби менi довелося вибирати помiж багатьох щедрот, я вибрав би мирне небо над моєю планетою.

Ковтунович Катерина,

3-А клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Я голосую за мир

Я дуже хочу, щоб у нашiй рiднiй Україні панував мир та добро. Сьогодні багато людей у свiтi чинить зло. Але чому, чому так?

Мрiю жити в мирi. Хочу, щоб наша країна з кожним днем розквітала, щоб вона була найкращою, щоб усiм українцям було престижно жити в Україні. Не хочу, щоб нашi люди шукали долi на

чужині, бо нема ніде краще, ніж на рідній землі, щоб проливалася кров невинних людей, які відстоюють свої права і борються за краще майбутнє.

Я голосую за мир! І вірю, що в нашій країні світитиме сонце в мирному небі, що в наших дітей буде щасливе дитинство, і що всі ми будемо пишатися тим, що ми – українці і живемо на мирній багатій і квітучій землі –Україна!

Кондратиюк Вікторія,

3-А клас, ЗОШ № 28,

м. Рівне

Мир дитячими очима

Мир - це коли всі люди живуть у злагоді. Мир - це коли цвітуть вишневі сади, а біля них граються діти. Мир - це коли кожна дитина широко посміхається і дивиться на небо. Мир - це барвиста Земля і на ній живуть добрі, щирі, роботящі люди. Мир - це коли кожна людина посадить своє деревце Доброти і буде розказувати своїм наступним поколінням, щоб посадили своє деревце. І тоді виросте садок Миру! А поливати садок Миру усім потрібно Дощиком Миру, а саме краплинами Радості, щирої Посмішки кожної людини на планеті. І тоді планета Земля перетвориться на планету Миру. І більше ніколи не буде тих війн, які були колись на нашій Землі!

Нехай буде Мир на всій планеті!

Літвінчук Владислав,

3-А клас, ЗОШ № 28,

м. Рівне

Чому мені сниться війна?

У селі Сошищі, що на Тернопіллі, в мене була прабабуся. Про війну вона знає не по чужих розповідях.

На територіях навколо її села велися активні бойові дії під час Великої Вітчизняної війни. У сусідньому селі знаходився штаб Української Повстанської армії. Вона мені розказала про війну. Коли вона була маленькою, то її тато був на війні і він заховав її в льосі від німецьких загарбників. Також розповідала, як вона зі своїми братами та сестрами переховувалися в лісах та болотах.

Сьогодні в селі Антонівці, посеред лісу, знаходиться музей штабу. Там же знаходяться могили воїнів-захисників, що полягли, захищаючи нашу Україну. Вона показувала могили солдат, мені було дещо страшно..

Коли я лягав спати, то я бачив цю війну усні.

*Мельничук Софія,
3-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Я голосую за мир!

Я ще маленька. Мені тільки 9 років. Але я добре розумію значення слова "мир". Це слово святе та важливе для кожної людини.

А війна?! Це для мене щось страшне. Про її минуле я дізнаюся з книг, кіно, розповідей старших. Мені бабуся показувала медалі та ордени прадідуся. Він був учасником Великої Вітчизняної війни, воював з німцями. Я знаю, що війна приносить людям горе і смерть.

Багато людей загинуло на війні. І ми, маленькі українці, мріємо жити в мирі. Щоб діти ходили до школи, сміялися, співали.

Я не знаю, ким буду, коли виросту. Але буду старатися відмінно вчитися, працювати, щоб приносити людям користь. Хочу, щоб на моїй багатій, українській землі завжди панував мир. Про це скажу своїм віршем:

”Хай панує мир на світі.
Про це мріють дорослі й діти.
Хай щастя буде в нашій краї.
Усім країнам це бажаю.”

*Миронюк Вікторія,
3-А клас, ЗОШ №28,
м.Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Я, як і всі мої однокласники, дуже мало знаю про війну. Одного разу я підійшла до своєї прабабусі із запитанням. Що таке війна? Вона схилила голову і почала розповідати, ніби перегортає сторінку за сторінкою книги.

«Давно це було Давно відгрімлі гармати, але в пам'ятаті постають жажливі картини війни. Уяви, дитино, маленькі хатини з квітучими садами, поля, на яких колосяться жита, зникають. Помирають люди. І твій дідусь воював за Батьківщину, за твоє щасливе дитинство».

Я притихла і довго думала. Важко досягнути мені дитячим розумом важливість перемоги. Але чітко знаю, що завдяки їй я і мої

друзі можуть ходити до школи, радіти життю. А мама з татом успішно працювати.

Я хочу, щоб на Землі ніколи не було війни.

Дорослі, створіть світ, де пануватиме мир, радість, сміх! А діти виростатимуть добрими, чесними та працьовитими!

Огінська Софія,

3 – А клас, ЗОШ № 28,

м. Рівне

Війна очима дитини!

Проблеми і непорозуміння треба вирішувати словами. Але деякі конфлікти дорослі розв'язують бійками, що і веде до війни.

Війна... Це коротке слово несе жорстокість, насильство, страх, море крові. Скільки ж людей гинуть на війні!

Коли починається війна, починають страждати і діти. Їм боляче втрачати рідних, боляче бачити і чужі страждання, і чужі втрати. Крізь постріли чути дитячий плач. Там, де війна, там дитячі сльози. Війна забирає дитинство, дитячу радість і сміх. Діти повинні бачити ясне небо, а не військові літаки, повинні чути спів пташок і сміх, а не постріли і вибухи. Діти повинні веселитися і гратися, а не братися до зброї, за прикладом дорослих. Діти не повинні дорослішати завчасно.

Ми, сучасні діти нашої країни, бачили війну в кіно і по телевізору, ми читали про неї в книжках. Хай так і залишається. Не починайте війни, дорослі! Не крадіть наше дитинство. Ми хочемо бачити мирне небо над головою.

Плюхіна Ірина,

3-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Мир у моїх очах!

Я народилася у мирний час і дуже щаслива, що не бачила війни. Про війну я знаю тільки з книг, з розповідей своїх дідусів, з кінофільмів. Будь-яка війна несе велике горе для всіх людей. Під час війни гинуть люди, нищиться природа, руйнуються будівлі. Війна – це горе, сльози, біль, смерть. Я голосую за мир, бо мир – це радість, добро, любов, життя. Це усміхнені обличчя дітей і батьків, спокій для всього людства, щасливе та довге життя. Тому я хочу закликати усіх людей планети: «Бережіть мир, який у вас є і ніколи не розпочинайте війн!».

Мир планеті – щастя дітям!

Минуло вже багато десятиліть з того 9 травня, коли закінчилася Друга світова війна. Тепер кожного року в цей день відзначається День Перемоги. Ми навіть уявити не можемо всіх жахів війни. Нам дуже пощастило жити в мирний час, мати багато можливостей в житті. Ми знаємо про війну з розповідей старих та з книг з історії. А для мільйонів людей ці страшні події були реальністю.

Для людей, які зазнали усі жахи війни, немає більшого щастя, як перемога над ворогом. Війна, ніби ненажерливий звір, забирає у мільйонів людей життя. І хтось з цих людей був чийсь сином, чийсь братом, чийсь батьком... І яких тяжких страждань зазнали їхні матері, сестри, жінки, коли не дочекалися їх по закінченню війни. Отже, перемога дісталася людям через великі страждання, море сліз та крові. І поезія «Салюти миру» закликає нас, щоб ми не забували про це, закликає берегти Мир, який з такими втратами було завойовано.

Їх життя, їх помисли високі,
Котрим не судилось розцвісти,
Закликають мир ясний і спокій,
Як зіницю ока, берегти.

Завжди дуже добре жити всім там, де є доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де між усіма налагоджені добрі стосунки. Там, де лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там, де не тільки добре спілкуватись, розповідати і слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які не зрадять і не осудять, які прийдуть на допомогу, порадять, добрим словом розвіють усі негаразди. Та найбільше в світі щастя – це Мир на планеті, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

*Сирота Максим,
3 клас, ЗОШ І-ІІ ст. №16,
м. Рівне*

Мир

Найбільше в світі щастя – це мир на землі. Коли люди живуть і працюють спокійно, діти здобувають знання, щоб зробити країну ще кращою.

Мир – це коли є мама і тато, коли ніхто не гине у боях, коли багато радості і добра у всьому світі. Бо коли є мир, то можуть здійснюватись усі мрії дітей та дорослих.

*Усик Василь,
3-А клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Чому плачуть солдатські матері

Багато людей загинуло, коли була війна. Багатьох синів не дочекалися матері. Багато батьків і чоловіків не прийшли до дітей і дружин.

Війна – це горе, смерть і сльози. Море сліз пролили солдатські матері, вдови та сироти. Немало родин втратили рідних людей. Ціною їхнього життя прийшла Перемога.

Прошли роки, але ми повинні пам'ятати про ці сльози і про ці життя. Тому, що без них не було б Перемоги. Треба пам'ятати минуле, щоб мати мирне майбутнє!

*Шмирук Анастасія,
3-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Я голосую за мир!

У наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров, дивлячись на це ми все більше прагнемо вирішувати всі питання мирним шляхом, це дозволить жити нашій країні стабільно та мирно, уникаючи насильства та військових конфліктів, які, на жаль, відбуваються не тільки у гарячих точках.

Я дуже хочу, щоб всі люди жили мирно, щасливо. Щоб поважали і захищали один одного. На мою думку найважливішим для людей усвідомити, що потрібен мир. Війни несуть у наше життя лише розруху, сльози та розпач.

Мільйон людей піднімають свій голос за мир. Я голосую за мир!

Щенович Олександр

3 клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир очима дітей

Як важливо, щоб на землі був мир!

У мирний час люди почувають себе спокійно. Вони заняті своїми повсякденними справами, бо не знають страху і біди. Мир приносить радість і задоволення від життя.

Не потрібно боятись бомбардування, ховатись у підвалах, голодувати, втікати із своєї хати і міста, щоб зберегти життя. Не потрібно переживати за своїх рідних, які воюють на фронті.

А потрібно просто жити, радіти сонечку і квітам, добрим людям. Тому нехай у всьому світі панує тільки мир і злагода!

Баран Олексій,

4 клас, ЗОШ 1-2 ст. №16,

м. Рівне

Я голосую за мир

Я народився в незалежній країні, і гордо себе називаю українцем. Наш народ має чудову солов'їну мову та багату культуру. Ми пишаємось неосяжними степами та родючими землями. Мені є чим гордитися...

Я дуже хочу, щоб моя країна була такою, з якої ніколи не хотілося переїзджати. А хотілося б саме тут вчитися, творити, працювати і збагачувати свою державу. Зараз ми живемо у історичні часи. Наші люди мирним шляхом хочуть домогтись, щоб Україна була справді такою, у якій кожна людина почувала б себе вільною, багатогою і щасливою.

Я дивлюся телевизор і не вірю своїм очам. Ми не хочемо війни. Це - жахливо! Адже війна - це розруха, голод і знищення нації.

Я голосую за мир! Дорослі, схаменіться, у нас є майбутнє! І ваше майбутнє - це ми.

Віюк Анастасія,

4-А клас, НВК № 12,

м. Рівне

Я голосую за мир

Я живу в прекрасній країні – це Україна. Як гарно прокидатись вранці, коли над тобою голубе небо, яскраве сонце. Щоб воно не затьмарилося, кожна людина, повинна над цим працювати. Мир і

спокій - найважливіше для кожного у житті. Для мене мир – це спокій у моїй родині, у моїй рідній Україні. Сміх і радість у нашій оселі. Я завдячую своєму прадідусеві який був на війні і захищав нашу Батьківщину від ворогів. Прадідусь був лікарем, один на все село,але Батьківщина в небезпеці і він пішов воювати за наше щасливе дитинство. Три роки,які пройшов до Берліну, під командуванням Г.Жукова - було страшним життям. Мільйони людей,які воювали у 1941-1945рр.минулого століття, одні вижили,а інші-в братських могилах... Я віддаю свій голос за мир,тому,що люди без миру ніколи не обійдуться. Але страшно уявити,що це може повторитись у нас в Україні. Я дивлюсь як молодь,наші брати і сестри гинули на барикадах. Як українець, вбиває свого земляка. Це страшно. Українці хочуть відстояти краще життя, кожному хочеться чогось кращого. Після навчання мати достойну роботу не боячись за завтрашній день.

Схаменіться, люди!!! Нехай багатство, гроші і влада не затьмарить вам розум. Думайте про майбутнє не тільки своїх дітей, а й трохи про інших.

Наші родючі землі від Донбасу до Карпат можуть збагатити мою рідну Україну. Не дайте знову неволі моїй Батьківщині! Як писав Т.Г.Шевченко: «вставайте,кайдани порвіте...»,але без крові і насильства. Ми діти України не хочемо війни,хочемо миру. Про це мріяли наші прадіди. Ніколи не можна забувати про предків,які подарували нам волю,голубе небо над нашими головами. Завдяки ветеранам,потрібно пам'ятати,що ми є,ми живемо. З самого дитинства виховуйте в дітях повагу до наших захисників. Пам'ять про них ніколи не згасне в наших серцях!

*Волинець Оксана,
4-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир очима дитини!

Мир... Таке коротке слово. Всього три літери, але вони притягують до себе думки кожної людини.

Що для мене означає мир?... Де «живе» мир? ..

Я знаю точно, що не матиму спокою, коли буде гніватись на мене мама за невчасно вивчені уроки або порушене дане слово. Не хочу, щоб вона сердилась, а хочу, щоб в її душі був спокій і мир.

Мир живе в душі!

Не люблю моменти, коли я сперечаюсь зі своїми подругами, а люблю спільні ігри, справи, розваги.

Мир - це дружба.

Якось я запитала у своєї прабабусі, що для неї означає мир? Дуже шкода, що вона не хоче розповідати історії про свою молодість, адже вона була учасником Великої Вітчизняної Війни і захищала нашу країну. З теплою посмішкою прабабуся говорить, що мирного життя вона зазнала набагато більше і вважає своїм «миром» щастя її дітей, внуків та правнуків.

Мир – це щастя родинного вогника.

Мир для мене і моїх однокласників – це свято «Андріївські вечорниці», це урок серед природи, це коли ми всі разом з батьками садимо квіти біля школи.

Мир – це радість від того, що можна творити добро.

*Дзюбук Ольга,
4 клас, ЗОШ 1-2 ст. №16,
м. Рівне*

Що таке мир?

Що таке мир? На це запитання є багато різних відповідей: А на мою думку, мир - це щастя в сім'ї, радіти життю.

Колись на світі не було миру, панувала тільки війна. Тоді, звісно, не було законів, і було все дозволено. Уявіть собі, як в той час страждали дорослі і діти. Зараз у нас мирний час і усі громадяни нашої країни навчаються і працюють з задоволенням. Тому ми повинні не допускати війни у нашій державі. А для того щоб мир був на всій планеті, на мою думку, саме діти мають запалювати у своїх у своїх серцях маленькі ліхтарики миру. Ми повинні бути добрими, адже з добрих дітей виростають добрі дорослі люди.

*Дем'янчук Віра,
4 - А клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я прагну миру

Мир – це прекрасне відчуття, тому що немає війни. Війна – це лихо для всієї країни. Війна несе багато болю. На війні воював мій дідусь. Він отримав багато поранень, але з війни повернувся живий. Мій дідусь прагнув миру, тому що знав ціну життя. Я прагну миру, тому що не хочу щоб була війна. Я прагну миру, тому, що я хочу добра.

Мир – це прекрасне відчуття свободи. Я народилася в незалежній Україні, у вільній державі, і цим ми завдячуємо нашим солдатам, які

захищали нашу Батьківщину. Багато їх загинуло в бою, і всі вони наші герої. Мій дідусь пам'ять про війну проніс крізь все своє життя, і вчив своїх дітей і внуків цінувати життя.

Я прагну миру на всій землі!

*Дем'янчук Ольга,
4 – А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Радість Миру

Я радію, що зараз немає війни. Більшість людей віддали своє життя, щоб жити в незалежній Україні. Ніхто з людей не очікував, що на них нападуть німці. Мій дідусь був на війні. Він отримав багато тяжких поранень. Мій дідусь так як всі люди хотів, щоб ми жили в незалежній Україні, і так це сталося. Після війни дідусь був вчителем початкових класів, і хотів, щоб в Україні панував мир. Дідусь знав, що таке війна, тому що пройшов її від початку до кінця.

Радість Миру – коли не має війни.

Радість Миру – коли людей не вбивають.

Радість Миру – коли світить сонце в твоїх очах.

Радість Миру – коли батьки не розлучені з своїми дітьми.

Тому дідусь, який пройшов це все, заснував читання «Я голосую за Мир!», щоб діти знали, що таке війна, а що – Радість Миру.

*Козаков Всеволод,
4-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Я люблю життя, люблю свою землю, свою Батьківщину і дуже боюся війни.

Ще з розповідей мого прадідуся я довідався про значення слова "війна".

Війна - це жах, це страх, це смерть. Тоді земля вкривається густим туманом людської злості. Тому я твердо усвідомив, як важливо, щоб на землі був мир.

Здавна символом миру вважається білий голуб, який вільно літає у синьому небі. Його ж не лякають свист куль та рев військових літаків, від яких небо стає сірим та страшним. Коли димова завіса накриває небо, сам птах стає чорним, як ворон. І ніякі рясні дощі невзможі змити з пташиного пір'я той бруд, поки на землі панує війна.

Ая дуже хочу, щоб у небі вільно літали голубині зграї, як символ миру та злагоди всього людства. Я сподіваюсь, що ніколи зловісні звуки війни не будуть лякати дитячі душі!

А сьогодні ми живемо під мирним блакитним небом, радіємо своєму щасливому дитинству, добробуту у своїх сім'ях і прагнемо, щоб завжди панував мир!

Бо мир на землі - це коли усміхнені мама і тато, а довкола любов і злагода. Мир - це змога спілкуватися з ровесниками, відвідувати школу, допомагати рідним та радіти життю. І щоб ніякі війни не розбивали наші мрії!

Канюк Вікторія,

4-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Мир планеті – щастя дітям

Мир на всій планеті – це для мене найважливіше. Адже тільки у мирний час ми можемо отримувати гарну освіту, ні відчувати ні в чому потреби, жити дружньою родиною, радіти кожному новому дню і насолоджуватись красою природи. Про безтурботне дитинство мріють усі діти. Я хочу, щоб мир був у кожній оселі і по всій планеті. Він завжди необхідний людям.

З словами «мир» і «щастя» у мене асоціюються слова «мама», «тато». Як тільки я промовляю ці слова, на душі стає тепліше, радісно б'ється серце, тому, що це найрідніші люди. Мама – єдина, ніжна, вона подарувала мені життя. Мама – найкраща подруга і мудра наставниця. Тато – сильний, мужній, він завжди допоможе і захистить. Тато – надійна опора нашої сім'ї.

Як добре жити на планеті, де немає війни. Війна – це найстрашніше, що може статися в нашому житті. Спасибі нашим ветеранам за проявлену мужність, сміливість, любов до рідної землі, що врятували нам життя. Без них у нас не було б такого, як зараз, голубого неба, зелених полів. Спасибі нашим захисникам! Ми зобов'язані їм усім.

Люди, бережіть мир по всій планеті!

Мир планеті – щастя дітям!

Коваль Софія,

4-А клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Ми маленькі ліхтарики миру

Я – Софія, мені 9 років. Навчаюся у 4 класі гімназії, займаюся у музичній школі та школі танцю, вивчаю іноземну мову. Мені подобається навчатися, пізнавати щось нове, мріяти про майбутнє.

Я не знаю, що таке війна, але мені розповідали та я бачила кінофільми. Це страшно. Я розумію, що дітям мого віку, під час війни, було б важко думати про щось інше, аніж зберегти своє життя.

Лише в мирі можливий розвиток, ріст та процвітання.

*Королюк Дарина,
4 клас, Ярунська ЗОШ,
Новоград – Волинського району,
Житомирської області*

Я голосую за мир

Мир – це добро, любов, між людьми панує злагода.

Війни завжди приносять біль, розруху, жертви.

Ми живемо в мирний час і щасливі бо, можемо радіти, дружити, спілкуватися.

Буде мир чи війна, залежить від кожного з нас, від того, як ми вміємо знаходити спільну мову, поважати один – одного, допомагати людям, об'єднуватися в групи, гратися в одні ігри.

Тому я голосую за мир і хочу, щоб мій голос почули всі люди всієї планети.

*Кравчук Софія,
4-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я – маленька україночка, четвертокласниця школи «Гармонія». І я хочу, щоб у кожній оселі панував мир. Щоб люди були добрі, милосердні. А на нашій планеті завжди була дружба, і щоб не було пролито жодної краплини крові, як це було у наших предків. Мир для мене – це велике щастя. Саме тому у нашій милій Україні мир, ми можемо радіти життю, запрошувати в гості друзів, гарно вчитися, веселитися, мріяти... Я голосую за мир!

*Легейзюк Єлизавета,
4-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир очима дитини

Мир на землі -- це дід і мама й тато,
Й любові стільки – просто через край!

Це та земля, де щастя є багато.

І в кожному домі – хліба коровай!

Майже щодня ми бачимо по телевізору військові конфлікти у різних куточках Землі. У дітей і дорослих злякані очі. І це – не мир!

Це не мир, коли люди однієї національності стоять по різні боки барикад.

Вони не чують одне одного за пострілами, вибухами і криками.

А так хочеться, щоб у нашому маленькому мирі – Україні, було чути найгарніші у світі пісні. І щоб мами не хвилювалися за своїх дітей, а раділи їхнім успіхам. І небо було світле, а не чорне від диму. І на обличчях дорослих була посмішка, а не злість.

Я думаю: « Якби всю любов, що є у серцях дітей, можна було передати

дорослим... Може миру на Землі стало більше?»

Луцюк Олена

4 клас, Ярунська ЗОШ,

Новоград - Волинського району,

Житомирської області

Я голосую за мир

Коли я промовляю слово «мир» то бачу, як весело граються діти, дружно збирається за столом родина.

Всі щасливі і задоволені.

Нам дуже пощастило, що ми не застали того жахіття, яке пережили наші дідуся і бабусі. Війна скінчилася 69 років тому але про цю страшну подію завжди нагадують нам ветерани вони живуть. Сьогодні люди не цінують те, що мають. Вони часто думають про багатство. Через це скоюють безглузді вчинки: вбивства, насильство, порушують закони Біблії не цінуючи власного життя та життя своїх рідних. Для того щоб був мир в першу чергу треба не забувати які часи пережили наші діди і прадіди і починати творити мир із самого себе: не ображати старших, цінувати мирне небо над головою, більше допомагати людям, особливо стареньким, яким це так необхідно.

Нагорна Вікторія,

4-В клас, НВК №12,

м. Рівне

Мир очима дітей

Я народилася у мирний час, у мирній країні, у мирній родині. Я дивлюся на світ "мирними" широко розкритими очима, з цікавістю пізнаю його, милуюся ним. І я дуже хочу, щоб так було завжди...

Для мене слово "мир" - це надзвичайно "дзвінке" слово, бо в ньому живуть лише дзвінки звуку. Це слово дуже веселе, бо коли я його вимовляю, я

мимоволі всміхаюся. Спробуйте!!!

Ще змалечку я досить часто чула це слово. Мене навчали: "Помирися, примирися! Живи, дитино, мирно! Не нашкодь, не образь нікого!" А ще, після дитячої дрібної сварки, всі бралися за руки і разом промовляли: "Мирись, мирись, мирись і більше не сварись!" І це діяло! Ми, маленькі діти, вирішували суперечки мирним шляхом. Чому ж дорослі на це не здатні? Чому постійно існує загроза, що мир та спокій зміниться на ворожнечу? Чому потрібно берегти мир? І від кого?

І в наш час, на жаль, багато держав ворогує між собою, існують військові конфлікти, які згодом переростають у війни. Війна... Я дуже боюсь цього слова. Воно несе руїну, страждання та хаос. Страждають та гинуть люди, калічаться їх долі, черствіють навіть дитячі душі. Діти стають чомусь зразу ж дорослішими і злими. Злими, тому що в них вкрали дитинство, зруйнували їх світ, дезамість світлих мрій поселилася війна.

А мир для мене - це сміх та посмішки людей на дитячому майданчику, це спокій і злагода в моїй родині, це вдосталь хліба на столі, це вільне спілкування. Мир - це коли ти знаєш, що завтра все буде добре!!!

Мир для мене - це мій майбутній!

*Найдич Артем,
4-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Вчора було 22 січня...

Цілий день мої батьки не відходили від телевізора, бо боялися пропустити останні події на Майдані у Києві. Я також, затамувавши подих, дивився на страшні кадри, які постійно змінювались. Ось, великим планом показують барикади, які розділяють два ворожих табори: людей, які вийшли відстоювати свої права й свободи та людей, які захищають владу. Ось «Беркут» доганяє мирних протестувальників, ловить їх та б'є... А ось, вже нелюди, зловленого

на Майдані, козака Михайла роздягають, б'ють та фотографуються на його фоні, демонструючи свою міць та перевагу...

День поступово змінює ніч. Але кадри стають ще страшнішими. Постійні вибухи шумових гранат, вогонь та дим від шин, крики людей. Перші повідомлення про скалічених, загиблих, пропавших людей. Страшно! Неймовірно страшно. Було таке відчуття, що я сплю та бачу страшний сон, або на моїх очах знімають кіно про війну. Подумки я себе постійно переконував, що насправді такого просто не може бути, адже ми живемо в ХХІ столітті, в одній із центральних країн Європи...

З важким серцем я ліг спати. Цілу ніч мені снилися жахіття війни, але події відбувалися вже у Рівному. Від цього було ще страшніше. Я боявся, що коли прокинуся, то це виявиться правдою...

Ранком мене лагідно розбудило яскраве сонечко за вікном. Падав сніг. Земля вкрилася білосніжною периною. Морозне повітря виблискувало своєю чистотою. Перехожі мирно поспішали у справах. Ця картина дня, який тільки починався, вселила у мене спокій та надію, що все буде добре. Адже нічні страхи тануть перед денним світлом, а добро завжди перемагає зло. Треба тільки вірити!!!

Примак Максим,

4-А клас, НВК №12,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Коли я вперше почув розповіді про події Великої Вітчизняної війни, вони мене дуже вразили. Важко навіть уявити мужність людей, які йшли назустріч смерті, захищаючи Вітчизну.

Зовсім недавно я дізнався, що мій прадідусь Микола на початку війни пішов на фронт і не повернувся додому. Він загинув у 1942 році. У тому ж році народилася моя бабуся Галя. Жодного разу у своєму житті вона не бачила свого тата! Війна забрала у дитини щастя спілкуватися з найдорожчою людиною.

Я дуже хочу, щоб всі люди жили у мирі, щоб війна не руйнувала мрії людей та не забирала людські життя.

Савчук Злата,

4-А клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Мир – мрія народів світу

Кожний народ мріє про дружбу, мир і спокій з іншими народами. Але не кожна людина з цим погоджується, від цього і виникають війни. Люди, немов безсердечні, б'ють, карають одне одного ні за що, забирають життя у інших людей. А найбільше страждають від цього діти. Адже вони маленькі безневинні Божі створіння, вони ж не причинили нікому зла.

Для того, щоб люди змінилися, щоб скрізь панував мир і спокій, потрібно в першу чергу змінити себе. Давайте змінимо себе. Давайте змінимо себе і свій народ, щоб він став дружнім, мирним, працьовитим. Щоб всі люди були щасливі. А головне – хай діти мають справжнє, цікаве, сповнене барв дитинство і подальше життя.

Савчук Олександр,

4 клас, ЗОШ 1-2 ст. №16,

м. Рівне

Я голосую за мир!

На мою думку, кожна людина народжена для радості, а не для горя. Вона створена природою для миру, а не для війни.

Восени є чудове свято - Всесвітній День Миру. Його святкують 21 вересня. Наш час, коли в різних куточках світу лунають постріли та проливається людська кров, це свято є дуже актуальне та значиме.

Дуже важливо, щоб на Землі була злагода. У мирний час люди почувають себе спокійно, у них немає страху перед майбутнім. Саме тому необхідно жити у мирі з іншими державами.

Що ж потрібно робити для того, щоб на Землі був мир? Люди мають жити в гармонії один з одним та природою. Жадібність, заздрість, злість та гнів руйнують навколишній світ. Отож, будьмо щедрими, добрими, щирими та мелосердними. І на усій Землі, я певний, запанує мир.

Сілін Анастасія,

4 клас, Ярунська ЗОШ,

Новоград –Волинського району,

Житомирської області

Я голосую за мир

Мир – це те, чого хочеться всім. Але у багатьох країнах тривають війни. Мені страшно спостерігати, як помирають діти та їхні батьки.

Мир починається з кожного з нас, бо навіть маленький конфлікт може перетворитися на справжню війну. Тому вирішуйте їх мирно, адже мир – це радість, любов та злагода і він зароджується в тобі з малку. Пам'ятай про це! Бо пережити війну – це набагато страшніше, ніж ви собі уявляєте.

Мій дідусь був ще маленький, коли починалась війна. Він розповідав мені, що однієї ночі до них прийшли люди з автоматами і приставили їх до спини та сказали

- Ворухнетесь – розстріляю!..

У мого дідуся велика сім'я. Їх було аж семеро. Найстарша його сестра розповідала, що тоді навіть небо було чорним від вибухів. А я хочу бачити синє сонячне небо і тому я голосую за мир.

Сойко Валерія,

НВК «Колегіум», 4-А клас,

м.Рівне

Війна – це лихо!

Кожна людина в світі мріє про мир, у тому числі і я. Сьогодні із-за останніх подій, які відбуваються в Україні мене охопив жах і страх за нашу неньку Україну, за тих людей, що стояли на Майдані. Мені шкода наших батьків, братів, які вже ніколи не повернуться додому живими, а дехто з них став Небесною сотнею. А дехто з моїх однолітків ніколи не побачать свого брата, тата і це в ХХІ столітті. Війна приносить лише горе та сльози, сум та біль. Це жахливо, що в наш час таке відбувається !!!

Я дуже хочу, щоб на нашій землі усі люди були добрими, чуйними до людського болю і ніколи не ворогували. Зрозумійте усі, що життя – це дар від Бога. Тому, я вважаю, його треба прожити гідно, цінуючи кожну мить.

Степаненко Анастасія,

4 клас,

с. Займище, Клинцовский район,

Брянская обл.

Российская Федерация

Дети мира против войны

Играют дети всей земли в войну,

Но разве о войне мечтают дети?

Пусть только смех взрывает тишину

На радостной безоблачной планете!
Над вьюгами и стужами седыми
Вновь торжествует юная весна.
И как огонь с водой несовместимы,
Несовместимы дети и война!

22 июня 1941 года. Жаркий летний день. Никто не знал, что именно в этот день, как чёрный ворон, пронесутся над страной страшные слова: «Война!»

Детские годы в один миг разрушила она. Озорные мальчишки и девчонки навсегда стали взрослыми, и обратной дороги в детство им уже никогда не найти. Многие им пришлось пережить! С первых дней войны они несли на своих плечах все тяготы наравне с взрослыми: сражались на фронте и в тылу, участвовали в партизанских отрядах, ухаживали за ранеными, разбирали завалы. Голодные, обессилившие терпели унижения в концлагерях.

Разве они знали, что такое игрушки, что такое сладости? Для этих детей кусочек хлеба, иногда посыпанный сахаром, был лакомством. Их лучшие детские годы пришлись на времена горя и лишений. Как можно было выжить в эти суровые дни? А вот некоторые из них всё-таки остались в живых. Но украденное фашистами детство им уже никогда и никто не вернёт. В их памяти останется навсегда воздушная тревога, звуки выстрелов, письма и «похоронки» с фронта, разрушенные дома. Многие потеряли отцов, матерей и других близких людей.

Будь проклята эта война! Я не хочу, чтобы она повторилась! Дети мира против войны! Мне, современному ребёнку, хочется пожелать:

Пусть все дети растут в мире!

Пусть все будут счастливы!

Пусть все дети ходят в школу!

Пусть у всех будут друзья!

Мир тебе, мать-земля! Я голосую за это!

Тимофеева Софія,

4 – Б клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Мир починається з любові. Без любові люди злі та егоїстичні – немає миру. Без любові друзі ображають один одного – немає миру. Без любові влада думає тільки про себе, а не про людей – немає миру. Без любові світ потопає у стражданнях – немає миру...

Мені не подобається, що зараз робиться у світі. Так багато несправедливості, розчарування, горя. Все частіше у новинах можна почути про те, що десь іде війна, чути постріли, плачуть дорослі та діти. Я дуже хвилююся за інших людей, які не побоялися піднятися проти зла. Уявіть, як для них важливий мир, що заради нього вони жертвують своїм життям – найціннішим, що у нас є. Мабуть, тому, що розуміють: без миру не буде майбутнього, не буде нас, не буде нічого...

Якби я мала такий голос, щоб мене міг чути увесь світ, кричала б кожен день: «Люди, любіть один одного, любіть природу, любіть кожен хвилину життя!» Все починається з маленького. Зламали деревце – посадіть нове. Образили друга – попросіть пробачення. Розчарували рідних людей – підійдіть, обніміть, поцілуйте. І тоді ми

всі разом зможемо зберегти та захистити мир. Тому я, з любов'ю,
голосую за мир!

*Тригуба Анна,
4-Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Яке коротеньке це слово "мир" і яке важливе для мене!

Мир – це моя безпека. Дуже страшно, коли хтось чужий руйнує твій дім, трощить квітучий сад, жорстоко топче ніжну зелену траву, спалює такі дорогі твому серцю іграшки! І забирає у вічний полон найдорожчих людей...

Мир – це спокій моїх близьких. Чорною тривоною вкривається обличчя

неньки,ужорстокий кулак складається батьківська рука, вмить стає згорбленою бабуся,коли землю огортає війна. Тодіперестають щебетати птахи інастає зловісна тиша.

Мир – це здоров'я моєї планети. Дуже страшно,коли наша

*Фіш Інна,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Чому плачуть солдатські матері?

Якщо поглянути очима солдатських матерів – все здається ніби сіре, плакуче, безпорадне, коли вони проводжали своїх синів на війну. Це була велика печаль. Це було велике горе. Тоді були такі часи, що неможливо було втриматися від сліз.

Життя було жорстоке. Здавалося, що все втрачене. Ставало все менше й менше близьких та рідних у кожній родині. Жителі України воювали за те, щоб Україна стала вільна і квітуча, мов весна. А коли прийшла перемога, то радість була у кожному куточку світу. На зміну жорстокості прийшла любов до людей. Любіть своїх матерів та цінуйте їх!

*Цицаркіна Анна,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Ми - маленькі ліхтарики світу

Ми живемо на прекрасній планеті. Яка оздоблена багатьма прикрасами: кущами, деревами, квітами та найголовніше нами людьми. Саме ми її забарвлюємо.

Ми – маленькі ліхтарики світу. Саме ми відповідаємо за нашу країну, за нашу світліну. Бережімо її. Тому що планета створена саме для нас, для людей. Допоможімо залишити її такою, якою вона і зараз є. Залишити її квітучою. Будемо подавати приклад іншим.

Зробімо наш край квітучим, щедрим, лагідним, найкращим. Будьмо людьми, які будуть розуміти як для всіх це важливо. Ми, як маленькі ліхтарики світла, пробудимо совість у кожній людині і направимо її на вірний шлях, шлях до збереження нашої країни.

*Білецька Валерія,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир – це незвичайне слово.

Мир – це незвичайне слово. Воно має в собі безліч значень. Мир між людьми означає, що вони розуміють один одного, що вони спокійні і добрі. Мир на землі незвичайний. Земля сприймає Мир, як своє серце. Це серце спокійне, і воно допомагає людям. Якби не Мир на Землі, то люди не були б такими добрими та люб'язними до інших

людей. Це ж стосується і тварини, вони просто вбивали б одних одного, гризлися, і їх не було б.

Тому я вважаю, що без Миру в світі не було б спокійного життя. Мир – це спокій нашої рідної Землі. Я люблю Мир, і я- за Мир!

*Бяла Надія,
5-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир

Мир. Що означає це слово? Я вважаю, що злагода у сім'ї, взаємоповага, взаємодопомога. А ще це мирне співіснування людей у суспільстві і народів різних держав.

Я гордилася тим, що живу у мирній, незалежній Україні. І одного грудневого дня почула, що не таке уже й мирне життя у нашій державі. Я злякалася, бо не розуміла, що діється, коли по телевізору побачила величезну кількість людей у Києві на майдані Незалежності. Чого вони зібралися? Чому одні б'ють інших? Сама собі відповіді на ці питання дати не можу, а дорослі пояснюють по-різному. Кому вірити? Хоч би справді не дійшло до того, що мир і спокій покинуть нас.

Тривожно на душі. І тому, заглядаючи в очі батькам, учителям, хочу побачити, що все буде добре. Всяке непорозуміння можна розв'язати мирним шляхом.

Не треба, щоб лилася кров людська, щоб плакали діти.

Шановні дорослі! Збережіть мир. Адже життя таке прекрасне.

*Галицька Оксана,
5 -- Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Прокинулась я від того, що хтось лагідно лоскотав мені щічку. Відкривши очі, я побачила, що це сонячний зайчик, котрий, відбиваючись від дзеркала, весело «бігає» по кімнаті. А за вікном золоте літо, в саду на деревах висять стиглі червоні вишні, на інших, радуючи око, рум'яніють і набираються соку яблука і груші...

Я встала з ліжечка і босоніж побігла в сад. Як це прекрасно йти вранці босоніж по траві! За садом колоситься безмежно-золоте поле пшениці, деінде синіють волошки, вгорі радісно звучить літня пісня жайворонка. Аж раптом... що це? Я почула здалеку якийсь гуркіт. Через деякий час, знову. Ближче, ближче... Гроза? Ні, на небі світить

ясне сонце, не має жодної хмаринки, тільки якась незрозуміла димка пливла із-за обрїю, усе навкруги почало сірїти, сонце вже не світило так яскраво і радісно. Навіть пісня жаворонка затихла високо в небі, ніби запнула.

Я не знаю чому, але мені стало страшно, цей страх скував руки і ноги, я хотїла побїгти, втекти, сховатись, але не могла зробити ані кроку. Я хотїла крикнути на допомогу, але вуста теж були немов паралізовані.

- Доню... доню... Це мама мене шукає, зве. Я намагаюсь їй сказати, щоб вона не йшла сюди, тут небезпечно і страшно, я намагаюсь і не можу...

- Доню, вставай. Ти запізнишся до школи... Я прокинулась... На мене дивилися лагідні та веселі мамині очі, по кімнаті «бігав» сонячний зайчик, а то був лише сон...

- Мамо, мені наснилася війна

- Потрібно просити у Бога, доню, щоб війна нам тільки снилася.

Дорогою до школи, я думала про свій сон. Я думала про те, що в далекому 41-му вранці 22 червня для багатьох людей такий сон став реальністю.

Я згадала той страх, що скував мене уві сні, і ще на крапельку більше зрозумїла, яке горе довелося пережити нашим прадідусям і прабабусям.

Отож, давайте завжди пам'ятати про їх героїчний подвиг, пам'ятати і шанувати...

Горун Анна-Марія,

5 А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Мир дитячими очима

Мир на землі – це дїм, мама і тато. Про мир люди мріяли завжди. Бо лише коли є мир, то можуть здійснюватися бажання кожної людини. Чи могло б людство існувати, якби на нашій землі не було б миру та злагоди? Звичайно, ні.

Війна – це велике пекло, яке забирає мільйони життів. Війни виникають від розладу між людьми, від непорозуміння. Кожен хоче слави та заздрить іншому. Хочє довести, що він більш правий і кращий. А хтось хоче просто помсти. Думаєте, чому діти б'ються чи сваряться? А тому, що не хочуть поступитися один одному і вважають себе розумнішими, справедливішими.

Тому дуже важливо вчити дитину змалечку жити у мирі та злагоді, поважати думку інших, бути ввічливим, добрим, милосердним, не кривдити меншого або слабшого.

Я б дуже хотіла, щоб на нашій землі був лише мир та спокій. Бо, на жаль, зараз у світі багато безладу, жорстокості, насильства. Тому я вважаю, що мир – це найбільше благо, бо є мама, тато, ніхто не гине, є радість і любов. Я за мир!

Добровольська Вероніка,

5 клас, НВК № 1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир у моїх очах

Війна – це жах, біль і сльози. Життя у людини є лише одне і воно не повториться. Кожен день хтось десь воює. І ніхто не знає, коли настане перемир'я. Так і зараз в нашій країні відбуваються жакливі події. Колись солдати захищали нашу землю від фашистських загарбників. Те, що відбувається в наших регіонах дедалі мене страшить. Дивлячись новини, серце кров'ю обливається, коли бачу скільки гине студентів, робітників на Майдані у Києві. Дуже хочеться, щоб це кровопролиття скоріше закінчилося. Дуже боляче дивитися на сім'ї, які втратили своїх рідних і близьких. Я дуже хочу, щоб усі люди на землі жили в мирі і злагоді без сварок, образ, а головне – війн.

Дячук Віталій,

5 -- А клас, ЗОШ №24,

м. Рівне

Я голосую за мир!

У кожної людини є Батьківщина, і кожен любить її. Любить місце, де народився і де проживає. Любить рідні ліси і поля, свою зиму і своє літо, свою весну і свою осінь, любить свою рідну мову і солов'їні пісні свого народу.

І я хочу, щоб у моїй країні був мир і спокій, щоб ніколи не звучало слово «війна». Щоб діти були щасливі, могли спокійно навчатися і жити. Щоб на їхньому обличчі завжди була посмішка і ніколи не проливались материнські сльози.

Тому я голосую за мир, добро і спокій.

Хай завжди буде мирне небо!

*Калько Надія,
5 - А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Як добре, що сьогодні над нашою країною мирне небо! Але так було не завжди...

У нашій родині часто переповідаються фронтові спогади мого прадідуся Петра. Він пройшов дорогами війни аж до самої Німеччини. Багато натерпівся лиха, бачив кров і смерть своїх побратимів.

Слухаючи його розповіді, я уявляла собі жахи війни. Голод, хвороби, спалені села – ось «кривавий урожай» лихоліття. Особливо зворушують мене розповіді про дитячі долі. Сирітство і втрата рідної домівки чекали на дітей війни.

Не можна цього допустити. Усім людством варто докласти зусиль для уникнення воєн. Але мир у світі неможливий без миру в кожному серці. Отож варто вчитися робити добро вже з малих літ, намагаймося допомагати старшим, захистимо молодших, врятуймо хворих тварин.

Уже сьогодні кожній дитині можна і потрібно робити важливу справу для миру.

Я голосую за мир!

*Ковальчук Ірина,
5-Б клас, НВК № 2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Чи часто ми думаємо? Ні, не над простими життєвими питаннями про їжу, сон, розваги. А про щось величне чи страшне, чи надзвичайно дріб'язкове? Думаю, що дуже рідко. Мені подобається ідучи до школи, слухати спів пташок, спостерігати за блакитним небом, зачудовими білими й рожевими квітами на деревах – це незначні події, але вони надихають мене на весь день. Мені подобається ходити до школи, коли під ногами потріскує сніг...

Елементами нашого задоволення є телевизор, комп'ютер. Мені подобається дивитися комедії, бо тоді я посміхаюся; інтригують історичні фільми, які дають змогу поринути в минуле. Цікаво, що ж було раніше? Частково люди переймалися такими ж проблемами, що й ми. Але ж виявляється, що народи весь час прагнули влади. Жадоба змушувала людей воювати.

Ви не повірите, але одного разу, мені наснився страшний сон. Я опинилася сама в невідомому місці. Не знаю куди зникли мої батьки. Але я різко відчувала горіший запах, передочима була п'ятьма. Я усвідомлювала, що це день, але було так темно. Мені стало страшно: навкруги блукали знедолені люди; стогін і крики стискали мою голову; з усіх сторін щось свистіло, але яніак не могла збагнути що. Страх перехоплював подих. Я усвідомила, що довго блукала, зголодніла. Але де ж порятунок? Страшно залишитися самому, коли ще зовсім маленький. Нарешті я наважилася покликати маму. Спочатку пошепки, а потім усе голосніше. І раптом усе скінчилося...

Пройшов час і я ще більше радію тому, що поряд зі мною тато й мама, що немає чорного неба над головою і я можу насолоджуватися життям. Лише страх війни (так назвала мама мої жакливі події) ще залишається зі мною. Я маленька, але з великою душею. І тому, закликаю усіх не ворогувати, а жити в мирі та злагоді.

*Колодич Дарина,
5 – А клас, ЗОШ №24,
м.Рівне*

Я голосую за мир!

Україна – моя рідна Батьківщина! Наш край славиться родючими землями, чудовою природою, мирними громадянами. Що б не відбувалося, українці завжди відстоювали честь і свободу своєї Батьківщини. У боротьбі з турками, польською шляхтою, німцями, із владою завжди вирішальну роль відігравав народ. Люди вважали за честь померти, захищаючи права своїх рідних, свої права на мирне, спокійне і справедливе життя на землі, де вони народилися і жили їх пращури.

Я люблю своє місто, бо в ньому народилася, бо тут живуть мої близькі, бо тут ходжу до школи.

Немає тепер для жодного народу питання важливішого, ніж збереження миру, забезпечення головнішого для кожної людини – права на життя, можливість щасливо жити і працювати у рідному краю, можливість почуватися невід'ємною частинкою своєї держави.

*Mackiewicz Kamila,
12 lat,
Katowice
Polska (Польща)*

Покій на землі

Чtery поры року, кажда з них нас cieszy але inaczej: lato- piekny zapach porannyh aromatów które pieści nasze zmysły i chce się uśmiechać, jesień niby nostalgiczna ale w porывach promieni słoneczka spadające kolorowe liścia ponoszą nasze pągnać za sobą same pozytywne emocje i chce sie bawić, zimna zima wyściela białem puchem, stąpając po skrzypiacym sniegu ciągniesz sanie i czujesz smak nadchodzących świąt, wiosna – kołyska życia – wszystko sie budzi śpiewa i zaprasza do tańca .

Tak pieknie mija rok beztroskiego dzieciństwa, pokój towarzyszy nam w domu i na świecie. Jaka kazda z tych por roku była by smutna jezeli zamiast promyków słońca był szary dym, jaka smutna jesień gdy liscie przykrywają ślady krwi, zamiast białego zniegu skrzypiał szary snieg od przejeżdżających maszyn wojskowych, A podczas topiacej się i mokrej wiosny pociemku zbierałbyś przemarzniete zima patyki by rozpalić ogień w domu w którym tylko wspomnienia ruin jeszcze opowiadają o starym życiu. Niech nikt nigdy nie doświadczy na świecie roku w którym kazda pora roku będzie smutna.

Мельничук Денис,

5 - А клас, ЗОШ №24,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Жити у мирі – це бажання будь-якої людини. Кожен хоче миру. Миру у своєму домі, у своїй державі та в усьому світі.

Я хочу, щоб люди були добріші та милосердніші один до одного. Вміли домовлятися та ладити з усіма. Можливо, тоді не буде стільки сварок та ворожнечі, яка, на жаль, існує у різних куточках нашої землі. А як болять душа за свою країну, коли нема злагоди та миру на твоїй рідній землі. найголовніша цінність у житті – це здоров'я та мир.

Я голосую за мир! Люди, не сваріться! Подумайте про своїх дітей, онуків та всі наступні покоління, яким треба жити далі на цій прекрасній землі. Миру – мир!

Неведомський Денис,

5 - А клас, ЗОШ №24,

м. Рівне

Я голосую за мир!

Війна – це найбільша біда, яка може бути в країні або у світі. Від цього лиха постраждало багато людей, навіть є країни, де й зараз проливається безневинна кров.

Не можна допускати таких страшних подій на нашій землі. Я голосую за мир голосом мільйонів. Я голосую за мир – воля моя законна!

Я голосую за мир серцем усього народу. Мир тобі, Мати-земле! Я голосую за це! Мир у кожному домі, у кожній країні! Мир – це життя на планеті! Мир – це сонце на нашій землі! Мир – дітям та дорослим!

Хай буде мир на всій землі! Щоб радість, спів та сміх лунали на планеті Земля, а сонечко своїм промінням лагідно обігрівало мир.

*Онопрійчук Владислав,
5 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир

Мир – це найкраще слово в світі. Щоб його зберегти, треба пам'ятати про війну, про людей, які воювали. Вшановувати пам'ять загиблих.

Скільки прекрасних людей загинуло на війні, скільки згоріло міст, скільки полів розтоптали гусениці ворожих танків. У кожній родині, в кожному домі повинні пам'ятати тих, хто боронив нашу країну, нашу землю. Хто своєю кров'ю скропив поле, зупинив і прогнав завойовників з нашого краю.

Пам'ятайте – мир потрібен усім.

*Пухович Олександр,
5-В клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям !

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир.

Звернімося знову до вічної теми – теми дружби й любові, злагоди і миру між людьми. Бо завжди дуже добре жити всім там, де є доброта і любов, взаєморозуміння і терпимість, де між усіма налагоджені добрі стосунки. Там лине пісня і жарти, квітне радість і щастя. Там не тільки добре спілкуватись, розповідати і слухати про все на світі, а приємно просто мовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які не зрадять і не осудять, які прийдуть на допомогу, порадять, добрим словом розвіють усі негаразди. Та

найбільше в світі щастя – це Мир на планеті, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

Мир на землі -- це дід і мама, і тато,
Й любові стільки – просто через край!
Це та земля, де щастя є багато,
І в кожному домі – хліба коровай!

*Рехтман Михайло,
5 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Про мир мріють усі люди на землі, бо лише коли є мир, то можуть здійснитися найзаповітніші мрії.

У мирний час населення почуває себе спокійно, вони зайняті своїми справами, у них не має страху. Дуже важливо жити в мирі не тільки з іншими державами, але й зі своїми сусідами. Мир – це не тільки відсутність війни. Мир повинен бути у першу чергу у своїй сім'ї. Адже мир – це гармонія і спокій між однією людиною і рештою людей.

Те що відбувається сьогодні в нашій державі важко назвати миром. І всьому виною є людина. Тому що злість, заздрість, гнів, жадібність, прагнення влади руйнують перш за все людину, а потім і навколишній світ.

Я вважаю, щоб зберегти мир на землі, потрібно жити в злагоді, не заздрити іншому. З раннього дитинства потрібно вчитись бути ввічливим, поводитись так, щоб нікого не образити, не кривдити слабших за себе, вміти домовлятися, слухати, чути і співчувати.

Коли в дитинстві всі навчаться так поводитись, то й в дорослому віці так чинитимуть. А значить тоді в світі завжди буде мир і спокій.

*Химченко Егор,
5 клас, п. Первое мая,
Клинцовский район,
Брянская обл.
Российская Федерация,*

Никто не забыт и ничто не забыто
22 июня, ровно в 4 часа,

Киев бомбили, нам объявили

Что началась война...

Война! Эти пять букв несут за собой море крови, слёз, страдания, а главное, смерть дорогих нашему сердцу людей. Невольно вспоминаются слова, сказанные Л. Н. Толстым в «Севастопольских рассказах»: «Война есть противное человеческому естеству состояние».

К счастью, мы знаем о ней лишь из художественных фильмов, литературных произведений и рассказов бабушек, дедушек, мам.

Что мы знаем о войне?! -- Немного...

По рассказам бабушек и мам

Знаем, что надежда и тревога

Об руку ходили по домам.

И нашу семью затронуло это событие. Мой прадедущка – участник Великой Отечественной войны, инвалид 1 группы. О нём я узнал из рассказов прабабушки, Бондаренко Екатерины Федосовны.

Бондаренко Антон Миронович родился в 1924 году в деревне Дубнева Клинцовского района, здесь и прошло его детство. А учиться пришлось ходить в соседний посёлок. Было трудное семейное положение, и прадедущка закончил всего 3 класса. В этом возрасте он работал, оказывал помощь своим родителям. В 1942 году, в 18 лет, женился на моей прабабушке. В это время шла война, и его забрали на фронт. В 1943 году родилась дочь (это моя бабушка, Бондаренко Мария Антоновна). Война! Ведь она разлучила ребёнка с отцом!

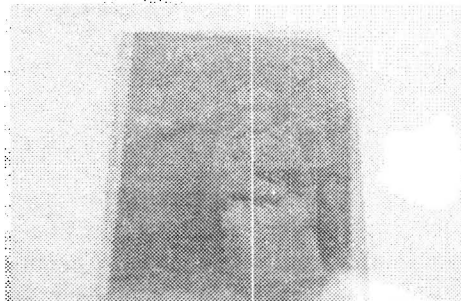
Где воевал мой прадедущка, мне неизвестно. Но я знаю, что он сражался с врагами за нашу Родину, за светлое будущее. Во время боевых действий был тяжело ранен в живот. Очень долго пролежал в госпитале, врачи боролись за его жизнь.

В 1945 году вернулся домой. Какая это была радость для моей прабабушки и бабушки! Но кто же знал, что она будет недолгой. Рана

его беспокоила постоянно, но он, мужественный, терпеливый, старался не подавать виду. Устроился на работу, чтобы как-то прожить в послевоенные годы семье. Но с каждым днём ему становилось всё хуже. В мае 1949 года, в возрасте 25 лет, прадедушка умер. Спасти его не удалось. Похоронен он в своей деревне.

Каждый год 9 мая стараемся съездить на кладбище, почтить память. Ведь она священна! А ещё его единственную фотографию, присланную домой из фронта, на которой изображён он со своими товарищами, храним как реликвию в нашей семье.

Вот такая судьба у моего прадедушки. Я горжусь им! Своей красивой и мирной жизнью мы обязаны прабабушкам и прадедушкам. Спасибо им за всё! Вечная память тем, кого нет в живых!

Помните! Через века, через года –
Помните!

О тех, кто уже не придёт никогда, -
Помните!

Юзюк Дарина,
ученица 5 – А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне

Чому плачуть солдатські матері...

Війна – це таке страшне слово.

У дитинстві хлопці завжди чомусь залюбки грають у війну, що страшну гру, а їхні матері вже починають думати про безпеку, яка чатуватиме на їхніх синів.

Коли хлопцям виповнюється вісімнадцять років, їх призивають на службу в армію, забираючи з-під маминого крила. Матері завжди плачуть, випроводжаючи синів, але ті запевняють, що з ними нічого не станеться. Але не завжди так відбувається.

Матері нетерпляче чекають повернення синів додому.

Нерідко буває так, що хлопців відправляють у «гарячі точки» з миротворчою місією. Звідти дехто з них не повертається живим. Вони до останнього виконують свій обов'язок перед Батьківщиною. Вони гинуть гідно, як належить справжнім оборонцям землі. Але від цього їхнім матерям не легше...

Як можна змиритися із втратою рідної дитини? Ніяк. І ніщо вже не зможе висушити материнських очей. Біль втрати вони пронесуть крізь усе своє життя...

Війна – це лихо і ганьба

Страшніше, ніж війна, нема нічого. Так говорять мені мама та бабуся і часто розповідають про мою прабабусю, адже це була героїчна жінка. На жаль, її уже немає з нами...

Її звали Анастасія. Їй випало жити на початку ХХ століття, у дуже непростий час. Коли їй було неповних вісімнадцять років, у 1941 фашисти вивезли її до Німеччини. Вона тяжко працювала на заводі, де виготовляли залізні рейки. Від страшного скрежету металу вона втратила всі зуби, від нелюдських умов праці тяжко хворіла.

Коли американські війська визволили її та інших полонених, прабабця повернулася на батьківщину. Але її життя не стало легшим. Вона мала знову тяжко працювати, аби відновити будинок, щоб було де жити, відбудувати країну після розрухи.

Згодом у неї народився син, мій дідусь. Підтримки збоку не було, тому прабабуся змушена була розраховувати лише на свої сили. Але життя не зламало її, вона вистояла.

Завжди, коли в неї була вільна хвилинка, прабабуся згадувала ті лихі часи і розповідала про них дітям та онукам...

Мама не раз говорить мені, як нам пощастило жити в мирний час. І я розумію її слова, бо здогадуюсь, скільки горя довелося пережити

людям у той важкий воєнний час. Я поважаю свою прабабусю і хочу, щоб ніколи ні я, ні інші не зазнали подібного лиха...

*Алхімова Єлизавета,
6... А клас, НВК № 2 « Школа- Ліцей»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Одного разу, коли я спала, мені наснилася війна - жорстока, страшна та безжальна. Усі воїни щиро боролися за свободу своєї країни. Мені здалося, ніби я була там, сиділа у куточку дому і спостерігала. Це було просто жахливо: наші вороги безжально знущалися над бідними жителями маленького села. І раптом я побачила маленького хлопчика, який сидів у закутку поміж дерев.

У його очах я побачила не тільки страх, але й смuteк, печаль, тугу. Він ніби у своїй душі плакав і тужив за кимось. І тут підійшов солдат і запитав:

- Що ти тут робиш? Де твоя сім'я?

Хлопчик зажурено сказав:

- Мою родину вбили німці.

- Співчуваю, але тобі не можна тут залишатися, вони знайдуть тебе!

- А куди мені йти, - стурбовано сказав хлопчик!

- Не бійся, я тебе проведу, ти підеш до нашого бункера!

- Дякую!! – радісно скрикнув Василько.

І от солдат упевнено повів Василька до бункера, та раптом на їхньому шляху став безжальний ворог, і через декілька секунд пролунав пронизливий постріл, який знищив життя молодого солдата. У ту хвилину Василько, злякавшись, побіг у ліс. Німці його не наздоганяли, і він зміг далеко відбігти від села.

Прошло багато років, війна закінчилася, виріс Василько, той маленький хлопчик, якого захистив молодий солдат. І от він теж вирішив піти і стати солдатом, щоб боронити і захищати рідну землю й людей від ворогів.

Тож я закликаю усіх бути мирними, нехай у нашому світі панує злагода та великий мир, і тоді земля стане ще кращою!!!

*Войтехо Никита,
6 клас,
п. Первое мая,
Клинцовский район,*

Я хочу жить в мире

Нет ничего на свете страшнее и безжалостнее, чем война. Никого не щадит она: ни стариков, ни детей. Я знаю о войне из книжек, фильмов, рассказов ветеранов. Но как страшно все это пережить самому! Никакие доводы не могут оправдать горечь и слезы утрат. Великая Отечественная война унесла двадцать семь миллионов жизней советских людей. Таковы цифры. А за ними судьбы, целые жизни, перевернутые, искореженные войной, потеря близких, утраченное здоровье. Не было ни одного дома, которого бы ни коснулась война своим смертным дыханием, и не было такого уголка, куда бы ни заглянуло горе. Уходили на войну и мужчины, и женщины.

Вам не случилось быть при том,
Когда в ваш дом родной,
Входил, гремя своим ружьем,
Солдат земли иной?
Чужой солдат вошел в ваш дом,
Где свой не мог войти.
Вам не случилось быть при том?
И Бог не приведи!

Война – самое страшное слово на Земле! Она может вспыхнуть между близкими людьми, между семьями, между нациями. Но больший урон война наносит тогда, когда она становится Мировой. Вот и Великая Отечественная стала частью Второй Мировой войны, в которой фашистская Германия рвалась к мировому господству. Но советский народ выдержал удары немецкой армии, благодаря своему мужеству и стойкости, а самое главное, благодаря горячей любви к своей Родине.

Что может быть страшнее, чем война?
Лишь горе и страдания несет она.
И счастье отнимает у людей,
Любимых разлучает и друзей.

Самым тяжелым для детей того времени было то, что, будучи маленькими, они уже познали все тяготы жизни. Можно сказать, что у них не было детства. Стать взрослыми им пришлось очень рано. Эти дети пережили смерть близких, голод, холод, страх. Страх того, что ты остался один на всем белом свете, страх того, что твоя жизнь может закончиться в любой момент, так и не начавшись. Дети войны

не становились черствими, просто они быстро выросли, обладали неповторимыми качествами, которыми вряд ли может быть наделен подросток нашего времени.

Я не хочу жить в страхе, голоде и холоде, как наши прадеды, прабабушки! Ведь это ужасно! И думать об этом не хочется!

Зачем нужна война? Ведь как хорошо жить на белом свете, любоваться красотой цветка, слушать журчание ручейка, наслаждаться пением птиц, наблюдать за лучами заходящего солнца.

В наше мирное время, не надо задумываться о том, что ты завтра будешь есть, где спать. Вокруг всё есть, мы живем полноценной жизнью.

Я учусь в школе, у меня есть родные и близкие люди. Все это я имею благодаря тому, что есть мир на земле. Я хочу поблагодарить наших прадедов за их мужественный подвиг, за то, что они, не жалея своей жизни, боролись за мир в нашей стране, за то, что сейчас я живу спокойно, за то, что я вообще существую на этом свете. Спасибо!

Благодарю, солдаты, вас.
За жизнь, за детство и весну,
За тишину, за мирный дом,
За мир, в котором я живу!

Дацюк Анастасія,

6 – А клас, НВК № 2 « Школа- Ліцей»,

м. Рівне

Чому плачуть солдатські матері?

Сльози можуть бути різними: сльози радості, розчарування, болю або суму. Але ж якими є сльози солдатських матерів?

Під час Великої Вітчизняної війни навіть неповнолітніх юнаків відправляли на фронт. Кожна матір думала, де ж її син, де її соколик, який ще навіть не пізнав усіх радостей життя? Лише питання, а відповідей немає. Страшна війна охопила кожную родину, її чорне крило забрало багато мільйонів життів.

Війна обійшлась надто дорого: хтось повернувся з битви, хтось - ні. І гіркі сльози лилися з очей нещасних жінок. З одного боку, вони дуже пишалися своїми синами, які віддали своє життя за честь та волю своєї Батьківщини, а з іншого, можливо, комусь краще бути в неволі, але зі своєю дитиною. Тому жінки йшли допомагати на фронт хто чим міг: їжею, ліками або просто підтримувати солдатів.

Не кожен юнак мав можливість написати додому листа, а у матерів мліли серця від того, що вони не мали жодної звістки про своїх синів. Але якщо маленький конвертик потрапляв у руки матері, це був найщасливіший момент у її житті.

На жаль, війна забрала багато молодих життів, не всі повернулися до своїх матерів, але кожен солдат, який воював, заслуговує на нашу шану та повагу. Ми дякуємо вам за мирне небо над нашою головою!!!

*Дейсун Максим,
6 - А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Кожна людина прагне миру. Найбільше щастя - це жити на своїй землі, в рідній домівці, у своїй родині.

Я дуже щасливий, бо маю люблячу родину, маю змогу вчитися у школі, зустрічатися зі своїми друзями, разом із братиком і татом грати у футбол. Мені подобається читати книги, дивитися фільми, допомагати мамі і татові по господарству. А ще у вільний час, я із задоволенням ходжу на гурток при Палаці дітей та молоді, де навчаюся грати на гітарі. Моє щасливе дитинство проходить під мирним небом.

Я голосую за мир, тому що жити в мирі найбільше щастя. А закінчити хочу словами поетеси В. Красоткіної:

Мир на землі – це дім і мама, й тато,
Й любові стільки – просто через край!
Це та земля, де щастя є багато,
І в кожній хаті – хліб і коровай.
Це та земля, де пісня лине,
А діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там господар – щастя і любов.

*Дем'янчук Степан,
6 -- А клас, РІТ,
м. Рівне*

Знову весна!!!

Ми святкуємо 69-у річницю Перемоги – головне свято для всіх нас, всіх, хто живе і працює на мирній землі. А скільки героїв спочивають в братських могилах, віддавши за нас саме найдорожче для людини – життя.

Знову весна... І ми з братом принесли червоні тюльпани і бузок на могили наших прадідусів. В шані схилили голови над могилами героїв. Шкода, що ми їх ніколи не бачили, але батьки нам багато розповідали які хоробрі, безстрашні, сміливі вони були, і в боях їм не було рівних. Ось на знімку мій прадідусь на коні з револьвером в руці, веде козацьке військо в атаку... Німців відбито, знищено декілька ворожих танків, а в прадідуся на грудях з'являється почесна нагорода – Орден Червоної Зірки. Слухаючи тата та читаючи спогади, горжуся подвигами та сміливістю прадідуся Степана. Він був і поранений, і брав у полон фашистів. Зберігаю орден Червоної Зірки, медаль «За відвагу» та інші його нагороди. З війни вони повернулися героями, груди прикрасили безліч нагород. А головне – завоювали наші прадідусі перемогу для нас і для всього світу.

Знову весна... цвіте бузок як і багато років по тому. Посміхаються діти мирному небу, яскравому сонечку, тримають за руки маму і тата. І знову світ радіє Перемозі, а молодь голосує за мир!!!

*Ємельянова Анна,
6 -- А клас, НВК № 2 «Школи-Ліцей»,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуте

Багато років назад була Велика Вітчизняна війна. У ній брали участь солдати та прості люди. Вони боролися за незалежну країну та волю свого народу. Вони вірили, що зможуть захистити Україну від німецьких загарбників. Ці люди віддали свої життя, щоб майбутнє покоління могло ходити під чистим небом і бути вільним від рабства. Вони воювали з 1941 по 1945рр. Ввечері 21 червня 1941 року німецько-фашистське командування за наказом Гітлера оголосило умовний пароль “Дортмунд”. Це був сигнал до нападу на Радянський Союз. О 3 годині 30 хвилин 22 червня 1941 року радянським військам у прикордонній зоні було завдано потужного артилерійсько-

мінометного удару. Танкові й моторизовані частини гітлерівської армії перейшли державний кордон СРСР. Прикордонні міста й застави опинилися під шаленим артилерійським обстрілом. Повітряні атаки були здійснені на Львів, Житомир, Рівне, Київ, Одесу, Севастополь. Таким чином, раптовість дозволила ворогу захопити ініціативу, через це радянські війська зазнали значних втрат у живій силі й техніці. Проте вони змогли вистояти та здобути перемогу.

Насьогодні Україна – вільна та незалежна країна з просторими степами, гарними гаями, широкими лісами та чесними людьми. Вона сяє щирими посмішками та розумними поглядами людей, які проживають на її території. Із кожним приходом весни вона цвіте, немов у барвінку, особливо 9 травня. Адже саме в цей день ми святкуємо День Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками. Ця дата присвячується людям, які захищали свій рідний край. Ми не забуваємо їх, ми просто не маємо права забути.

У цей день відбувається великий парад на честь ветеранів війни. Ми вшановуємо пам'ять загиблих та вітаємо тих, хто поруч, зі святом, за яке варто було боротися. На міському параді звучить гучна музика, яка вказує на переможний настрій українців. У цей день згадують іменавеликих переможців. Ці люди заслуговують на повагу, адже вони були сміливими, волелюбними, готовими боротися за перемогу і могли досягти цілей, поставлених перед ними.

Декому із них встановлено пам'ятники, які вказують на велич людини. Так демонструється повага до певної особи. Крім того, ветеранів нагороджують орденами та медалями, на які вони заслуговують. Андрій Малишко, Олександр Довженко, Володимир Сосюра, Павло Тичина, Олесь Гончар, Ліна Костенко та багато інших писали твори на тему війни, прославляючи в них людей, які брали участь у цій страшній трагедії людства.

На мою думку, не кожен зможе пожертвувати своїм життям заради інших. Всі ми боїмося смерті, а ті, хто йшли на війну, розуміли, що можуть не повернутися, та їх це не зупинило. Саме тому вони отримали омріяну перемогу. Ми повинні шанувати цих людей лише за участь у війні. Я впевнена, що ніхто не вважає цю справу легкою і не хоче відчувати страх перед такою битвою.

Часто ми думаємо про Велику Вітчизняну війну, про її наслідки та втрати. Страшно уявити, чого б це нам коштувало та яких зусиль довелося б докласти, щоб врятувати своє життя, не кажучи про інші. Скільки було втрат! Горя, печалі.... Це навіть думку про складне життя у ті часи.

У кожної людини буває такий період, коли їй здається, що все йде зовсім не так, як мріялося. Більшість людей не розуміє, що вони повинні бути щасливі тільки тому, що їм дано життя. Усі наші пошуки досконалого життя будуються на переконанні, що щастя має бути одним із головних пріоритетів. А вміння цінити його є складовою сгано щастя. Ви можете бути щасливими, але виніколи не випробуєте повного щастя, якщо не будете поспішати прийняти цінність вашого життя. Тому цінуйте все те, що у вас зараз є. У ті часи такого не було.

*Жогло Роман,
6 - А клас, НВК № 2 «Школа- Ліцей»,
м. Рівне*

Про що розкаже обеліск?

На перший погляд, обеліск - це звичайне слово, що означає «пам'ятний камінь». Проте він живий, криє в собі багато таємниць нашого народу.

Ще за козацьких часів обеліски споруджували в пам'ять про героїв, полеглих за свободу і мир у нашій країні. Коли проїжджаєш чи проходиш повз, тебе переповнюють згадки про тих, хто поклав своє життя заради того, щоб ти жив у незалежній, мирній державі. Зараз ми можемо побачити обеліски солдатам Другої світової війни. Я вважаю, що цим людям слід віддавати пошану. Часто залишали вони цей світ, щоб забезпечити життя і мирне майбутнє нам, їхнім нащадкам.

У мосму рідному краї, на Рівненщині, є багато пам'ятних знаків. Я знаю такі обеліски: меморіал Слави у місті Рівному, пам'ятники воїнам, які загинули в Другій світовій війні, пам'ятник воїнам-афганцям, обеліски, що височіють майже у кожному населеному пункті Рівненщини та нагадують нам про людей, які віддали своє життя заради нашого майбутнього.

Споглядаючи ці витвори, повертаєшся на мить у минуле. Розумієш, що за кожним прізвищем, яке написано на плиті, ховається чиясь нелегка доля. Поглядом торкаючись імені кожного героя, ти відчуваєш, як він в останні миті свого життя відважно ішов під ворожі кулі і знесило відривав кільце гранати, що вибухає, забираючи життя багатьох німців. А потім лави підбадьорених героїчним вчинком військового побратима хочуть помститися за нього, наступають на ворогів. Далі повертаєшся до свого звичного життя, але тобі не виходять з голови ті, хто віддали життя, щоб цей світ був світлим, ясным, мирним, прекрасним.

У багатьох країнах світу встановлюють обеліски – постійне нагадування сучасним та прийдешнім поколінням про звитягу та подвиги своїх земляків. Так, подібні пам'ятники є в далекій Америці на військовому Арлінгтонському кладовищі, у Парижі, інших куточках планети.

Проте недостатньо бачити обеліск очима, його потрібно відчувати душею.

*Зосюк Артем,
6 – А клас, НВК № 2 «Школа- Ліцей»,
м. Рівне*

Діти – маленькі ліхтарики миру!

Про мир люди мріють завжди. Коли все довкола в мирі, то можуть здійснюватися усі прекрасні мрії та задуми. Я завжди вважав, що у нашій країні так є і завжди буде, але я глибоко помилявся.

Події, які зараз відбуваються у нашій країні, мене насправді дуже вразили. По телебаченню політики завжди розповідають, що все навкруги покращується, що все навкруги мирно. Однак, якби все так і було – то тисячі людей не розпочали б свій протест. Дорослі з обох сторін протистояння говорять, що хочуть миру, але продовжують робити страшні вчинки. Чому так сталось? Чому був порушений той мир, про який всі розповідають?

На мою думку, у дорослих занадто багато злості та ненависті. Саме через це відбуваються усі ці неприємні події. Мені теж хотілося б відстоювати справедливість та спокій в Україні, але мирним шляхом, без кровопролиття та без жертв. Усі виступають за спокійне врегулювання конфлікту, але нічого майже не роблять.

Мама колись мені розповідала про десятирічну американську дівчинку Саманту Сміт. Ця смілива дівчинка зробила відважний вчинок. У часи Холодної війни між Сполученими Штатами Америки та СРСР, вона написала листа президенту іношої країни. У цьому листі дівчинка висловила своє занепокоєння ситуацією, яка склалася у стосунках цих держав. У листі вона також просила уникнути конфлікту та вирішити все мирно. Дівчинка показала, що діти часом можуть сприяти миру та злагоді більше за дорослих.

Діти як маленькі ліхтарики миру повинні іноді допомагати дорослим, освітлюючи шлях у напрямку добра. У дітях немає такої злості, яку дорослих. Найбільшим щастям у світі є мир. Люди повинні намагатися жити спокійно, щоб у кожної дитини були

батьки, які любитимуть та виховуватимуть нас так, щоб у майбутньому ми змінювали світ на краще.

Мир на землі – це дім, і мама, й тато,
Й любові стільки – просто через край!
Це та земля, де щастя є багато,
І в кожній хаті – хліба коровай.

*Майстренко Катерина,
6 – А клас, НВК № 2 «Школа- Ліцей»,
м. Рівне*

Свято Перемоги

9 травня ми відзначаємо велике свято – День Перемоги. Це день перемоги наших ветеранів над ворогами, що дав нам можливість бути громадянами вільної країни. Це день слави усіх, хто воював за спокій і мир.

Саможертвність та мужність наших захисників забезпечила життя сьогоднішнього покоління на засадах та принципах свободи і гуманності. І це можна сказати не лише про українців чи росіян, людей із колишніх радянських республік. Без цієї перемоги над фашизмом не було б сьогоднішньої демократичної Європи, світ би розвивався у зовсім іншому напрямку. Таку альтернативу сучасній людині навіть важко уявити...

9 травня відбувається урочистий парад на честь Дня Перемоги. Люди дарують квіти ветеранам, висловлюючи глибоку повагу і пошану всім, хто воював і пережив цю страшну війну. Атмосфера параду сповнює серця відчуття народної гордості та радості.

Радість, щоправда, тісно сплетена із сумом та печаллю - дана перемога коштувала неабияких зусиль і жертв. Мало того, що величезна кількість наших чоловіків полягла власне в боях, багато людей загинуло на окупованій території та в тилу країни, частина - опинилася у фашистському полоні. Серед усіх радянських республік Україна зазнала найбільших втрат. Страшні роки війни були сповнені материнського горя та сліз і слугували суворим випробуванням для всього народу.

Отже, сучасне суспільство просто не має права забувати про перемогу над фашистами. Дуже важливим є не лише вшанування ветеранів у день 9 травня, але й увага, допомога їм у повсякденному житті. Особисто я вважаю, що вдячність за перемогу має бути постійною, її треба розвивати в молоді, адже мужні ветерани в

боротьбі за мир є гідними кумирами. А наш обов'язок – бути гідними нащадками.

*Мандрико Катерина,
6 класс,
п. Первое мая,
Брянская обл.
Клинцовский район,
Российская Федерация,*

Война – это горе для народов

Слёзы матерей и детей, погибшие и раненые отцы и сыновья, разрушенные дома и целые города – страшные последствия войны, которая не делит свои жертвы по цвету кожи, разрезу глаз, культурным традициям и религии. Разве может зависеть принадлежность матери к какому-либо из народов, когда война забирает её ребёнка!? Разве может иметь значение национальность многодетной семьи, оставшейся после бомбежек без крыши над головой!? Разве может отличаться чувство голода у русского или поляка!? Конечно, нет. Война – это горе, горе для всех народов. Но война остаётся данностью человечества уже на протяжении тысячелетий, вспыхивая время от времени на разных континентах и в разных государствах.

Наши родители ещё помнят тяжкие последствия Великой Отечественной войны, отразившиеся на нескольких поколениях, живших после тех ужасных событий. Пострадавшими от тех военных действий стали также народы, населявшие страны на территории между фашистской Германией и Советским Союзом. Мы понимаем, что война была одинаково беспощадна и для русских, и для поляков, и для чехов, и для австрийцев, и для венгров и для других народов.

Нам выпало жить в эпоху компьютерных технологий, и многие ужасы войны в Сирии и других африканских странах становятся известны и в России. Эта информация становится главным оружием в борьбе за право народов жить в мире, преодолевая страшные последствия террора и несправедливости, которые затрагивают и детей. Провести мирное детство, просто гоня с друзьями мяч, играя в прятки и дочка-матери, навсегда останется для них лишь мечтой. Если бы мы могли попросить тех взрослых, которые становятся виновниками этих событий, вернуть миллионам детей детство, это могло бы стать важным для прекращения войны. Мы, дети, хотим

щасливого дитинства и мира между народами, ведь война – это равнозначное горе для всего человечества.

*Мізинець Іван,
6-А клас, ЗОШ №13,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! Ще недавно я сприймав цей заклик досить абстрактно. Проте, події останніх днів у моїй рідній, миролюбній країні заставили мене по – іншому оцінити їх зміст.

Одна із біблійних заповідей каже: «Не убий». Ми – українці! Ми завжди цінували слово Боже. Чому ж тоді так сталося, що у 21 столітті, у цивілізованій країні гинуть люди! Чому розпочалася справжня братовбивча війна? Чому гарний, з чудовою архітектурою, славною історією, сучасний Київ перетворився на пекло?

Хочу схилити голову перед Небесною сотнею загиблих людей! Вони різного віку, з різних куточків України: Луцька, Рівного, Одеси, Керчі і т.п., їх об'єднала одна мета – краще майбутнє для свого народу. Вони справжні герої!

Кажуть, що біда об'єднує. Мабуть, це так. До сліз присмно спостерігати, як українці несли на Майдан одяг, ліки, харчі, ковдри. Як волелюбний народ вболівав та постішав на допомогу майданівцям. Проте, так хотілося, щоб мій народ об'єднала не біда, а велика радість. Щоб брат на брата не йшов з рушницею, а з хлібом. Щоб на столичному Майдані лунали не постріли, а радісний дитячий сміх.

Тому усвідомлюю і стверджую: «Я голосую за мир!».

*Одуд Артем,
6 – Г клас, НВК № 2 «Школа- Ліцей»,
м. Рівне*

Свято Перемоги

Минуло вже немало часу, відколи закінчилася Велика Вітчизняна війна. Щороку ми святкуємо День Перемоги – 9 Травня.

Мені дуже пощастило жити в мирі й спокої. Я знаю про війну з розповідей людей, які бачили її і пережили, а також із книг та кіно. Але й цього досить, щоб збагнути, яке це жахіття.

Війна принесла багато горя. Напевно, у кожній родині втратили дорогих їм людей, у багатьох немає навіть могили.

Я гордий за свій народ, бо чув про те, як люди допомагали один одному вижити, проявляючи при цьому свої найкращі риси характеру.

Заради свободи свого народу люди жертвували найдорожчим – життям. Моя бабуся казала, що війна жахлива саме тому, що в ній гинуть люди мирні, які не відчувають ненависті один до одного.

Думаю, що 9 Травня – свято і світле, й сумне одночасно. Визволителі звільнили землю від фашизму, проте дуже дорогою ціною – мільйонами життів, річками сліз і безліччю покалічених доль. Подякувати ветеранам – живим і померлим – за їхній подвиг у війні – це те найменше, що ми можемо зробити. Наш обов'язок пам'ятати їх. Це допоможе вивчити гіркий урок історії й ніколи не повторювати його.

*Осташевський Віктор,
6-й клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Збережімо мир!

Я радію, що можу з радістю бігти до школи, зустрічатися зі своїми однокласниками, придумувати цікаві ігри і не задумуватися, що все це може забрати у мене війна.

Одного разу я дивився фільм про війну і мені стало страшно, тому що було шкода людей, які гинули від вибухів снарядів. Ще й досі чую крики безневинних: «Допоможіть, врятуйте!» Важко було дивитися на сльози тих людей, що втратили своїх близьких на суворій, проклятій війні.

А як добре вийти на вулицю і побачити, що навкруги мирне життя, що веселі діти граються на майданчику. Можна дихати на повні груди, слухати спів солов'я та щирий сміх малечі.

Розумію, що жити в мирі набагато краще, бо тоді ти впевнений у своєму майбутньому, ставиш якісь цілі й впевнено ідеш до своєї мети. І нехай ніколи не повториться страшна війна, бо дуже страшно, коли помирають близькі тобі люди. А мир – це щаслива сім'я, щасливі діти. Тому я голосую за мир.

*Раковице Вадим,
6 клас,
п. Первое мая,
Клинцовский район,
Брянская обл.
Российская Федерация*

Я хочу жить в мире

Ах, война, что же ты сделала подлая:
Стали тихими наши дворы,

Наши мальчишки головы подняли,
Повзрослели они до поры.
На пороге они помачали
И ушли за солдатом солдат...

Каждый человек на этой планете счастлив, что живёт в мирное время! Я родился и вырос в тихом, маленьком городке, и о войне только слышал. Сейчас снимают очень много фильмов о ней, выпущено масса книг, но рассказы очевидцев производят самое огромное и неизгладимое впечатление. Много мне рассказала о тех ужасных днях моя прабабушка Мария. Она не воевала, на фронт никого не провожала, но перенесла весь ужас войны.

В 1941 году моей прабабушке исполнилось восемь лет. Жила она с мамой и двухлетней сестрой. Матери с утра до ночи приходилось работать, поэтому все домашние хлопоты легли на плечи маленькой Маруси.

В 1943 году после бомбардировки от их дома осталась лишь огромная яма. Где им только ни пришлось скитаться в поисках крова и пищи. Бывало, несколько дней они ничего не кушали. Маруся ходила по полям, искала остатки прогнившей картошки, которую вечером варили и ели. На вкус она напоминала помой, но тогда были рады и такой еде. Когда в их деревню пришли немцы, Маруся с мамой и сестрой еле успели скрыться в лесу. Просидели они там пять дней, а когда вернулись, обнаружили пепелище. Женщин, детей и стариков фашисты сожгли, а мужчин, которые были покрепче, забрали в концлагерь. Оттуда живыми не возвращались!

Каждый раз, когда прабабушка мне всё это рассказывала, я подолгу не мог уснуть, и всё думал: я не хочу пережить весь этот ужас, я не хочу, чтобы гибли дети, страдали старики. Я за мир во всём мире! Жить без войны – самое главное счастье! Строки, сочинённые мной, подтвердят сказанное:

Зачем нам, люди, воевать,
Зачем страдать и разрушать?
Ведь лучше жить в мире:
Творить, любить и созидать.
И близких своих никогда не терять!

*Татарин Софія,
6 – А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Що для мене мир!

Я вперше задумалася, що для мене мир. Хотілося б сказати, що це спокій у моїй родині, але розумію, що цього занадто мало. Я не можу спокійно дивитися, коли поруч хтось плаче, коли у когось немає мами чи тата. Звичайно, я не в силі зробити так, щоб усі були щасливими, але можу кожному сказати, що щастя прийде до кожного тоді, коли на усій планеті буде мир.

Я – школярка, але розумію, як важливо зберегти мир на всій землі. Це найкраще, до чого прагне кожна нормальна людина. Як хочеться, щоб зникла жорстокість і непорозуміння між державами, а особливо у нас на Україні. І хочу нагадати слова поетеси Надії Красоткіної:

Мир на землі – це затишок і тиша,
Це сміх дитячий і душі політ,
Коли поет чарівні вірші пише
Про незвичайний, дивовижний світ.
Мир на землі – це росяні світанки,
Краса і творчість, пісня у галях,
Мир на землі – це вечори і ранки
Із радістю і щастям у серцях.

Тож бережімо мир, бо це наше майбутнє, а почати необхідно ще зі шкільної парти, бо навіть невеличка сварка може призвести до війни.

Тимощук Віктор,
6 клас, Миропільська гімназія,
с.мт. Миропіль, Житомирська обл.

Я голосую за мир!

Сьогодні проблема миру дуже важлива. Ми бачимо, як російські окупанти вторглися на територію України і хочуть її загарбати. Назріває Третя світова війна. Уже була війна, яка тривала 1418 днів. Хтось вираховував, що кожних шість секунд втрачалось одне людське життя... Від цих слів мені стає моторошно.

Ми відповідальні за все, що при нас. Наша земля ще далеко від досконалості. Але ми живемо на ній і повинні думати про її майбутнє. Чим би я не займався, яку б роботу не робив, пам'ятаю: кожен мій крок, кожна дія, кожна велика чи мала справа – це вклад в майбутнє. В ім'я щастя всіх людей землі, щастя не затьмареного тінню війни, гіркотою втрат.

Мир – це свято людей, свято всіх дітей. Без миру нема дитинства. Нема майбутнього. Я голосую за мир!

*Щубак Дарина,
6 — А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*...мир не кров'ю,
А дружбою і любов'ю
Повинні ми вберегти.*

Сакс Ганс

Щаслива сім'я... А що саме потрібно для щастя у сім'ї: взаємна підтримка, гроші, дисципліна чи МИР ?

Проблема миру порушується не тільки в глобальному масштабі між країнами й народами, а й у звичайній середньостатистичній сім'ї, бо сім'я — це маленька країна, громадянами якої є мама, тато, діти. І від того, яких законів дотримуються в цій міні-державі, залежать життя її мешканців.

Я можу сказати батькам із вдячністю, що я щаслива у своїй сім'ї, хоча раніше ніколи не задумувалась чому. Та з часом я зрозуміла, що усі ці слова: сімейне щастя, гармонія, спокій я можу замінити одним словом “МИР”. Ми хочемо миру для своїх сімей, та чи завжди прикладаємо максимум зусиль для цього? Чи можемо ми запрягнутись, що ніколи не підвищували голос на матір? Чи можемо сказати, що часто ідемо на поступки рідним, змовчуємо у гніві, щоб запобігти конфліктам? На жаль, мало людей можуть із впевненістю сказати: “Так, я живу, дотримуючись таких правил!”

Але ми маємо прагнути мирного життя задля щастя дітей, адже доведено, що конфлікти у сім'ї шкодять у першу чергу їх здоров'ю. Саме мир — спокій, посмішки, любов — започатковують гармонію і щастя в сім'ї. Жити у мирі важче, ніж серед постійних конфліктів, бо треба поступатися, вибачатися, прощати, але на те й ми Люди, щоб самі могли обирати свій шлях. Розумні оберуть МИР, бо це так приємно прийти додому і обійняти маму, не згадуючи образ, сварок, обійняти тата, який учить не дисципліні, а справедливості, знати, що ти живеш у щасливій, МИРній сім'ї!

Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде мама,
Хай завжди буде мир!

*Гайдайчук Аліна,
7 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Я голосую за Мир!
Я голосую за Мир
Я живу в своїй країні
Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе дивуватися навик.

В. Самоїленко

Я народилася та живу в прекрасній країні — Україна. Україна — це прекрасна природа, високі гори, голубі, стрімкі річки, степи, чорноземи, поля. Моя країна — це доброзичливі, співучі, щирі, героїчні, хазяйновиті люди.

Моя люба країна — це пісня колискова мами, спів солов'їв, це славетна історія. З нашої країни — України розпочалася вся Київська Русь, а це Москва, Воронеж, Ярославль і багато інших міст. Можна довго перераховувати все, чим для мене є моя країна. Україна — це все, що навколо мене, усе чим живу й про що мрію, це мої батьки, рідні, друзі, але це та земля, де я народилася, де завжди на мене чекає батьківська домівка, зігріта теплим родинним затишком, доброти, материнською ласкою.

На кінець хочу пригадати слова поета:

“Можна все на світі вибрати сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину”!

І я хочу, щоб на мою рідну землю ніколи не опустила війна своє чорне крило. Я за мир на моїй Батьківщині.

*Дідик Ірина,
7-В клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Мій край

В моїм краю, де збереглись насипані шапками козаків могили, живе народ, який веде свій рід із глибини віків. Його багатирі гнули руками підкови, йшли у бій, неначе на роботу, так і вмирали, - натхненно. Його матері плекали таку доброту, якої не знайдеш ні в яких закапелках Планети! Тут жили довірливі, із святою наївністю велетні, яких навколо пальця обведе мале циганча. А чорнобриві красуні із серцем чистим, чуйним, не тільки виховували дітей, а й

брали в руки косу, а за потреби -- і зброю. Як не згадать про найродючіші на білому світі чорноземи?! Здається, що суху гілку увіткнеш у цю святу землю, - і вона зазеленіє, запліднить. Та Божа, всепрощаюча обитель за сльози бранок – заробітчанок вертас щедрим хлібом. Жде раю зрізаний дуб, очікує весни кучерява верба, чекає соловей літнього ранку, щоб звеличити вільною молитвою тишу.

*Кравчук Ольга,
7 - А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Ніхто не забутий, ніщо не забуде...

Незабутньою сторінкою в пам'яті нинішніх і грядущих поколінь нашого народу є події Великої Вітчизняної війни. Офіцери і рядові, підпільники і повстанці йшли у бій, на високий ротний подвиг за правду святу, за землю рідну, за золоту ниву, за високе голубе небо, йшли в бій, щоб жить, ні в кого права не питаючись.

Кажуть: людина живе доти, доки про неї пам'ятають. Мудрі і справедливі ці слова. Вони вчать нас знати, розуміти і пам'ятати минуле, шанувати тих, хто своєю працею і боротьбою, своїм життям залишив добрий слід на землі.

Не заради слави йшли у бій солдати. Їх, ще зовсім юних, не знаючих добре життя, вела на вогневу передову жага помсти ворогові, що прагнув позбавити нас майбуття, перетворити у рабів, у людей другого сорту:

Нам слави, може, й не буде,
навіщо вона бійцю?

Нам тільки б пороху більше,
Та більше в кулі свинцю!

Андрій Малишко

Кожен, хто зі зброєю в руках став на захист Вітчизни, хто грудьми своїми боронив кожен маленький шматочок своєї рідної землі, у наш час не забутий.

Пам'ять... вона не може бути дрібязковою чи вибірковою. Пам'ять повинна бути справедливою, чесною і повною.

Важким був шлях до Перемоги. Багатомільйонні втрати, братські могили тих, хто отримав ворожу кулю, хто впав на ратному шляху до травня 1945 року. І зараз стоять з граніту вічні солдати, бережучи вічний спокій полегших та пам'ять про них.

Мужністю, своєю кров'ю і роками своїми вони довели всім, хто хотів панувати на нашій землі, що потоптати наші груди їм не вдалося, що наш волелюбний народ зробив великий внесок у перемогу над фашизмом, що їхня кров лягла в підмурівок незалежності України.

Пам'ять... вона вчить шанувати звитяжців, що захистили рідну землю. Треба усвідомити просту істину: культурний рівень народу, його цивілізованість визначається ставленням до мертвих, станом їх могил.

Вічна пам'ять героям!
Хай завжди буде мир!

*Муза Ольга,
7клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за Мир!

Наша Батьківщина — Україна. Всіх людей і дітей називають синами і дочками української землі.

Україна — найкраща, самостійна, незалежна держава. Мова наша — українська, вона прекрасна, багата і мелодійна. Всі її називають солов'їною.

Ми живемо в чудовій, родючій, квітучій Україні. Живемо мирно, гарно, з посмішкою. І тому ми маємо прикладати всі зусилля, щоб зберегти мир, щоб мирно жили наші діти і внуки. Щоб і їм було, так саме добре у злагоді і мирі жити.

Для людства питання миру нині дуже актуальне. Поміж різних політичних та державних чвар людині хочеться бачити своє майбутнє та майбутнє своєї країни спокійним, без будь-якої загрози своєму життю та життю рідних. Треба зробити так, щоб мир дійсно панував у всьому світі, так, щоб нікому і на думку не приходила така фраза: "А де його взяти цей Мир?", щоб ніхто його не потребував, бо він всюди, його вдосталь. Мир — здається таким маленьким словом, але яке велике його значення. І ми Україну мусимо берегти і шанувати мир!

З давніх часів в українських оселях часто зображували голубів серед квітів на печі та на рушниках. Вони були оберегами від пожежі. Люди вірили: у кого в оселі є голуб, того супроводжуватимуть у житті успіх, щастя. Ці птахи і зараз є символами любові і ніжності. Тому українці ставляться до них з ласкою, сподіваючись на добро і мир на всій Землі. Також ми бачимо зображений білий голуб із маслиновою гілкою в дзьобі на міжнародній емблемі миру. Білий голуб — це птах

миру. І є символом прагнення всіх народів планети жити без війни, у дружбі та злагоді.

Мир — це одне з найвеличніших благ, яке дає людині можливість жити, працювати і творити. Ми говоримо про мир, вказуючи на його велике значення в особистому і суспільному житті людини. Без миру не можуть жити ні сім'ї, ні держави, ні суспільство. Нам потрібно зберігати мир не тільки між собою, але й трудитися для утвердження миру серед інших людей. Коли нам живеться добре, ми часом перестаємо цінувати мир. Але як тільки виникне суперечка, розгориться ворожнеча, ми починаємо жадати миру. І тому, що таке мир, знає лише та людина, яка цього потребує. Мир повинен надходити розумом, терпінням і любов'ю. Люди, які бажають досягнути щастя, повинні домагатися миру. Не може бути щастя в сім'ях, де немає миру. Щастя — це мир, а мир — це щастя. Я щаслива, що у мене є велика родина, що я народилася в Україні, де немає війни, голоду і розрухи.

Я голосую за Мир! Закликаю людей жити у мирі та злагоді! Любити і цінувати один одного! Робити гарні вчинки і мир буде панувати скрізь!

Музика Іванна,

7 - А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Мені наснилася війна...

Приснилось матері, що ожили солдати,

Які стоять одягнені в граніт...

Приснилось матері: іде один до хати

І раптом зупинивсь біля воріт.

Чого не йдеш? Чого стоїш, мій сину?

Чи мало настоявся край путі?

Вже скільки літ не знаєш відпочинку!

Вже скільки літ чекаю в самоті...

Олександр Богачук

Мені наснилася війна... Я бачила мрії, які не збулися, втрачені надії на щасливе життя. Я чула плач дітей і стогін матерів, які розривали мою душу і серце.

Звідки такі сновидіння? Коли я ще була маленькою, прабабуся розказала мені про страшні події війни. На її очах з'являлися сльози, а переді мною -- страшні картини лихоліття. Відгомони війни до цих пір озиваються вибухами забутих на полях знярядів. На жаль, з

розповідей людей старшого покоління ми знаємо, що означає війна. Війна – це біль і страждання, війна – це страшне слово, скільки в ньому ненависті, злості, крові, сліз, розбитих сердець, скалічених доль, смертей, болю, а разом - це відвага, мужність, героїзм, подвиг і, нарешті, - Перемога! Яке щастя, що така вистраждана, вимолена перемога була за нами, що недарма мільйони радянських солдатів полягли у сиру землю на полях битви. Вони віддали найцінніше, що мали – життя за нас, за своїх нащадків, за мирне і чисте небо над головою, за свободу, за Батьківщину!

З кожним роком усе далі відходять від нас події Великої Вітчизняної війни. Давно закопані окопи, зарубцювалися рани колишніх солдат, але наша пам'ять щоразу повертається до минулого, адже те, що звідано і пережито, не забувається ніколи. Це подвиг, якого не знала історія. Скільки не змінювалося б поколінь на землі, всі повинні знати, що таке фашизм, що таке війна. Яких мук і страждань, а головне, яких втрат зазнав наш народ тоді. Ми повинні пам'ятати це аби не допустити ще однієї війни.

Коли мова йде про захист Батьківщини, про порятунок свого народу у цій війні, людина діє за велінням серця. У бій готові йти ті, хто у своєму житті ніколи не брав у руки зброю, ті, про кого говорять, що вони і мухи не скривдять. Усі, хто здатен тримати зброю, стають на захист Батьківщини.

Війна. Вона розбила сім'ї, розділила закоханих, забрала синів у матерів, чоловіків у дружин, залишаючи їм віру і надію у те, що їх кровиночка вистійть у тяжкій боротьбі і повернеться додому. Скільки сліз пролили матері, жінки, кохані дівчата за тими, хто мужньо захищав на фронті свою країну, хто проливав кров. Кожен був героєм, кожен, хто мужньо воював, хто працював у госпіталях, рятуючи життя товаришів, хто працював у партизанських загонах, хто просто вірно чекав рідних з фронту і, вслухаючись у кожне слово, що лунало з радіоприймачів, сподівався, мріяв почути таке довгоочікуване слово «перемога».

...І вона прийшла. Зі сльозами на очах, вмита кров'ю, з блиском орденів та медалей на формах солдат, з невимовною радістю і, водночас, болем Батьківщини за своїми синами і доньками, які пожертвували своїм життям заради нас.

Нехай же білим голубом лине у вись глибока сердечна вдячність тим, хто подарував нам щастя відчутти мирний, щасливий, весняний подих Перемоги. І якщо кожен з нас зміниться, то, на мою думку,

зміниться й наше життя, а значить щезнуть війни. Я хочу, щоб у світі панувала любов, добро, злагода. Я голосую за мир!

*Терновик Софія,
7 клас, ЗОШ І-ІІІ ст.№1 ім.Франка
М.Горохів, Волинська обл.*

Я голосую за Мир!

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди.

В.Сосюра

Я народилася під чистим,мирним небом України.У країні де завжди мир, я не хочу війни!Мені не подобається ,коли руйнують будинки,вбивають людей,проливають сльози жінки та діти. Я дивилася багато фільмів, чула багато розповідей від бабусь, дідусів, у школі, про те, як наші предки воювали, як вони боролися за нашу країну, за мир на землі. І скільки крові їм довелося пролити!

Страшно подумати, скільки дітей стало сиротами, скільки загинуло офіцерів, солдатів і просто людей, які не винні ні в чому. Найважче звичайно, було дітям, які пережили голод, страх, смерть, які пережили війну. Ці діти були такого ж віку як ми, вони хотіли миру та щасливого дитинства , але пограпили в тяжкі роки! Я не хочу бути дитиною війни, не хочу бачити Україну у вогні. Я голосую проти війни, я голосую за Мир!

Хочу, щоб у кожній оселі панував мир, щоб люди були добрі, допомагали один одному, а на нашій планеті завжди була дружба і злагода, і над дитячими головами завжди світило сонце.

*Березецький Сергій,
8 клас, СЗОШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за Мир

Що таке мир? Тлумачний словник дає багато пояснень цього слова.

Мир — це відсутність ворожості, війни, суперечок. Мир — це спокій.

Кажуть: “Ідіть з миром”, бажають успіху, добра. Ще кажуть: “Миру цьому дому”, бажають добра, здоров'я, благополуччя, спокою та злагоди мешканцям.

Я вважаю, що мир — це гармонія, коли все милозвучне як музика, злагожене, взаємозрозуміле. Коли кожен інструмент грає свою партію, а у підсумку виходить прекрасна мелодія. Також гармонію ми спостерігаємо у природі. Клімат, рельєф, рослинний та тваринний світ, моря та океани.

В морях та океанах живуть різноманітні види риб та інших живих організмів, коли за цим спостерігаєш — відчуваєш гармонію природи, в якій ми живемо.

Також цікаво спостерігати за тваринами або комахами, теж відчуваєш гармонію. Тож якщо людина, її рідні та близькі здорові, коли в родині мир, злагода та любов, коли мрії збуваються, тоді вона відчуває мир та спокій.

Мир — це найдорожче, що є на землі.

Буняк Анастасія,

8 клас,

Рівненський обласний ліцей

Я голосую за мир

Відчуваю нестерпний холод... Страшенної сили вітер, здавалося, збиває з ніг і не можливо йти. Десь вдалі чути гучні звуки, такі, наче зривається величезна петарда. Але від тієї петарди зовсім не феєрверк, а лише дим та вогонь... Я стою і не розумію, що відбувається... Чорна хмара диму огортає вулицю... Нема людей, нема птахів. Безкрая тиша панує над місцем, якого я не знаю.

Що ж мені робити? Бігти, йти, стояти? Можливо б десь присіла, але кругом сніг, покритий червоними плямами... Що ж це за плями? Роздивляюся – кров! Ошаленівши від побаченого та всупереч вітру, починаю бігти. Дорога з вулиці вивела мене в поле. Чорнобілий пустир з червоними мітками викликав стільки страху, що я не розуміла від чого тремтить моє тіло – від жаху чи від холоду...

Почав іти сніг, гарний, лапатий сніг. І знову роздався вибух, а за ним послідував крик. Голос, що долинав нізвідки був дитячий... Мене пройняла думка, що це десь дітибавляться у війну і мені захотілося гратися з ними. Починаю бігти на голос, та, враз, розумію - війна... В полі нікого, а лише з вулиці, що залишилася за спиною розносяться стогони і дитячий плач... Як добре, що я не залишилася там, у місті. Можливо б я теж зараз плакала чи кричала... Повна безвихідь

опанувала мною. Хочу додому, але ж де моя дома, хочу до мамн, але ж де моя мама. Починаю крутитися, як та сніжинка у хороводі заметілі, починаю кричати – «Мамо! Мамо!» ...

І тут, мені зробилося тепло. Я відчула приємні доторки маминої руки, яка поволі вкривала мене периною і гладила по голові. «Дитино, це всього лиш сон! Страшний сон» - сказала мама і міцно мене обняла.

«Мамо, мені наснилася війна!»...

«Війна до перемін сниться, донечко!»...

І я крізь сон усвідомлюю, що ніяких перемін мені не потрібно. Головне, щоб усі живі були і здорові, та й кричали тільки від щастя і радості! А мамині руки щодня дарували тепло і ласку.

*Момотюк Лілія,
8-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Ми живемо в світі, де багато зла і насильства, різні протести, терористичні акції, вибухи, повстання сколихують землю. І кожна людина мріє про спокій, мир та щасливе майбутнє. Але такого всесвітнього благополуччя досягти занадто складно. Щоб був мир на землі, потрібно, щоб був мир у серці, у сім'ї кожної людини, запанувала любов і повага до ближнього. Люди-пацифісти з різних країн об'єднуються у миротворчі організації, стараються допомогти найбільш знедоленим. На жаль, ці прагнення звучать як певна ірреальність, котру досягти ми просто не зможемо.

Мир як категорія нині такий абстрактний. Люди страждають від голоду, від воєн, що забирають життя без огляду на активну приналежність до певних дій, від владолубців, котрі на вищій щабель вибираються завдяки приниженню інших. Народи моляться за мир і благополуччя своїх держав, за процвітання та спокій. А скільки жертв було на території нашої Батьківщини під час Першої та Другої світової війни. Наші прабабусі та прадідусі віддавали життя, щоб зробити нас щасливішими, щоб ми не боялися лихоліття.

Шкода, що не судилося нам його нині спостерігати та безтурботно радіти. Українці не учаться на власних помилках – знову розпочалося братовбивство. Кожна сторона надіється, що переможе. Але ціна уже платиться висока – людські життя та скалічені долі. Я простягаю руки у вись і щиро прошу миру: миру в серцях рівнян,

українців та взагалі усього людства; миру, який з мрії перетвориться в реальність!

Поліщук Роман,

8 клас,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за мир

Люди всього світу борються за мир і щастя.

Я хочу, щоб завжди панував мир на тій землі, на якій народився кожен з нас і виріс. В твоєму домі, в твоїй родині, школі, у твого народу. Хочу, щоб люди могли завжди милувалися полями і луками, морями і річками, сніжними рівнинами і високими горами. Працювали на заводах, що виробляють сталь, комбайни, що збирають хліб, літали у голубому небі.

Я хочу, щоб ми всі жили під мирним небом, росли нові покоління, берегли мир на Землі й пишалися цим!

Адже життя таке прекрасне!

Преснова Анна,

8 клас,

п. Первое мая,

Клинцовский район,

Брянская обл.

Российская Федерация

Никто не забыт и ничто не забыто

«Никто не забыт и ничто не забыто» -

Горящая надпись на глыбе гранита.

Поблекшими листьями ветер играет

И снегом холодным венки засыпает.

Но, словно огонь, у подножья – гвоздика.

Никто не забыт и ничто не забыто.

Я родилась в мирное время, но много слышала о войне, потому что горе и беда не обошли стороной и моих родных и близких.

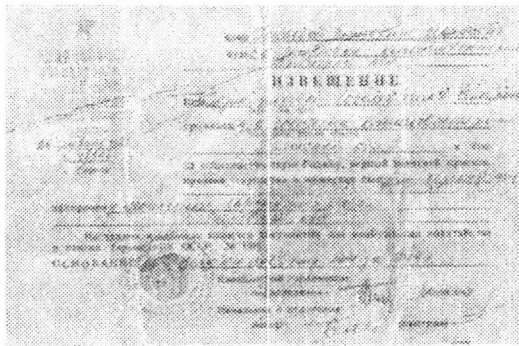
Мой прадедущка по маминой линии, Гоголев Илья Степанович, родился в 1897 году в деревне Коржовка-Голубовка Клинцовского района. В двадцатилет прадедущка воевал в первой Великой Отечественной войне 1917-1920г.

Остался жив. Приехал домой, завел семью, работал в колхозе. Наверное, он никогда не думал, что придется воевать еще раз. Когда началась вторая мировая война, прадедушку призвали на фронт. Дома осталась жена и шестеро детей. Трудно представить, как ему было тяжело покинуть свой дом и свою семью. Из рассказа моей бабушки я знаю, что сначала он был партизаном. Затем воевал в составе 84-гвардейской стрелковой дивизии в 247 полку простым рядовым солдатом.

Шли очень жестокие и кровавые бои. В июле-августе 1943 года участвовал в Орловской наступательной операции. 15 августа 1943 года освободили город Карачев. В сентябре-октябре 1943г - в Брянской наступательной операции. В октябре-декабре 1943г мой прадедушка Илья, участвуя в Невельско-Городокской наступательной операции, был убит. Это произошло 26 декабря 1943г. Смерть стояла рядом с каждым, и мало кому удалось остаться в живых. В этом страшном бою погибло очень много солдат. Трудное испытание выпало на их долю: испытание на мужество, стойкость, верность. Орденов и наград у него не было, но, я думаю, что он честно боролся за свободу нашей Родины, за светлое будущее своих детей, за жизнь в мире и согласии.

Мой прадедушка был похоронен в братской могиле в Городокском районе, в деревне Кабище. После пришла похоронка прабабушке и ей одной пришлось растить шестерых детей.

Она больше не вышла замуж. Так она пронесла свою любовь и верность к мужу через всю жизнь. Я всегда буду помнить своего прадедушку и гордиться им.

Люди! Покуда сердца стучатся,-

Помните!

Какой ценой завоевано счастье,-
Пожалуйста, помните!
Мечту пронесите через года и
Жизнью наполните!
Но о тех, кто уже не придет никогда,
Заклинаем,- помните!

*Жук Віктор,
9-А клас, ЗОШ № 22,
м. Рівне*

Наш обов'язок

Життя – найбільша цінність. Це всі знають, до цього всі давно звикли. Звикли настільки, що починають просто забувати про це. Близько сорока років на землі не проходило масштабних війн, і слава Богу. Але коли немає потреби боротися за мир, поняття про його цінність починає канути в Лету. Люди переходять межі, нахабніють, стають агресивними і жорстокими, самі напрошуються на сутички. Ми не цінуємо того що маємо. Мир — дуже крихка та тендітна річ. Його можна знищити навіть не бажаючи цього, абсолютно випадково, необережними словами чи діями, не кажучи вже про цілеспрямовані провокації. А от на відновлення гармонії та придушення війни завжди піде багато часу, коштів, та людських життів. Якщо війна забирає найдорожче, найцінніше, найсвятіше, найпрекрасніше (життя) – вона по праву рахується найгіршим, найнебезпечнішим, найогиднішим та найнедопустимішим лихом. Людина яка провокує початок війни - ніколи не здобуде прощення ні перед народом, ні перед Божим судом.

Існує безліч приводів початку війни. Та зазвичай недостатньо аргументів для мирного припинення збройного конфлікту. Війна нікому не приносить ні прибутку, ні задоволення. Вона приносить тільки нещастя. Біль, смерть, страждання, руйнування, та нещастя. Саме тому обов'язок кожного — всіма засобами намагатись передбачити, уникнути і, в крайньому випадку, зупинити кровопролитні протистояння людей. Часто це вимагає певних «жертв», компромісів, але ніяка поступка не може коштувати дорожче сотень, тисяч людських життів.

Наше майбутнє залежить він нас самих, тому давайте покладати всі сили на забезпечення дружби та злагоди як між країнами, так і в середині власної держави; давайте придушувати війни ще в зародку та голосувати за МИР !

*Климович Кирилл,
9 класс,
г. Пинск
Республика Беларусь*

Война – это горе и позор народов

Война - это слово, которое вызывает у каждого из нас страшные и неприятные эмоции. Перед глазами появляются ужасные картины печали и страха, горя и печали, голода и смерти.

Война - безжалостная, она не милует, не жалеет никого, даже маленьких детей, которые еще не могут понять, что происходит вокруг. Это как черная птица, которая появляется неожиданно и накрывает своими огромными крыльями все вокруг, закрывает солнце.

Война - это зло, уверенно шагает по Земле и уничтожает все, что построили и вырастили добрые люди своими руками. Горят дома и деревья, разрушаются дороги и мосты. А самая главная задача войны - исковеркать человеческие жизни. Кто-то потерял своего близкого и дорогого человека, а кто-то остался инвалидом. Тысячи матерей вечно будут ждать пропавших без вести сыновей. Война оставляет после себя много страданий, горя и боли. Она не только уносит жизни ее участников, но и разрушает будущее выживших. Ведь они в наследство получают полную разруху и бедность в стране. Сложно жить в таких условиях, особенно детям. Для них наступает сложное время, когда они не имеют детства, ведь они вынуждены работать почти наравне со взрослыми, с ранних лет подрывая свое здоровье тяжелой, изнурительной и опасной работой.

А назревает и возникает война от того, что одни люди стремятся подчинить других; стараются иметь больше власти и богатства. Это извечная борьба между добром и злом.

Мой папа родом из Западной Украины, и мы все со страхом наблюдаем ситуацию, которая сейчас происходит на его родине. Мы искренне переживаем за Украинский народ и желаем ему только мирного неба.

Добрые люди! Прогоните зло, которое зарождается в наших сердцах и разжигает войны, потому что война - это горе и позор народов.

*Климук Анна,
9 – А клас, НВК № 2 « Школа- Лицей»,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Пересічний громадянин рідко думає про війну та мир в усьому світі. Але сьогодні ситуація миру в моїй країні постала дуже гостро. Не говорити про це, мовчати й робити вигляд ніби нічого не сталося – це означає бути сліпим й байдужим.

Я думаю: як чудово, коли в усьому світі панує взаєморозуміння й терпимість, коли між усіма налагоджені добрі стосунки. Бо, як кажуть, де є дружба та любов, там краще жити. Хіба не добре спілкуватися, слухати або просто мовчати, знати, що тебе оточують доброзичливі люди, твої друзі, які не зрадять і не засміють, які добрим словом розвіють усі негаразди? Найбільше у світі щастя – це мир у родині, між рідними, друзями, та й на Землі цілому. Коли розцвітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається відстрашних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато й мама, ніхто не гине у боях і багато радості навколо. Лише коли у світі панує мир, то прекрасні мрії людини, і вони можуть здійснитися. Аби не війни, що прогрімилі над усім людством за всю історію, то населення планети вже давно могло жити пречудово, гармонія у природі народжувала б красу, яка дивувала б серце людини.

Отже, ми не повинні бути чванливі, заздрісні, егоїстичні, а повинні вчитися терпимості, і тоді у світі запанує мир.

*Кочкар'єв Владислав,
9-А клас,
ЗОШ № 22, м. Рівне*

Я голосую за мир

Споконвіку люди мислили та приймали рішення, які не завжди збігалися з думкою інших. Інколи породжений конфлікт переростав у дещо більше – у протистояння, війну. Кожен «віслюк» тягнув мотузку на себе, навіть не бажаючи обговорювати компромісний варіант. Інколи при таких обставинах страждали й сторонні, зовсім не причетні до цього люди. Це явище назване війною.

На диво дана подія ніколи не приносила блага. У древні часи її вважали мистецтвом, язичницьким богам війни активно приносили жертву, а все чому? – бо люди усвідомлювали, що вічно жити у мирі

неможливо. Завжди знайдуться люди з протилежними думками, зазвичай кожна з них буде відстоювати своє, іноді це вийде за межі розумного, й рідше дурніша з них візьметься за зброю.

Майже завжди війну починає не нація, а купка зарозумілих ідіотів, що не до кінця розуміють усю ціну такого необґрунтованого вчинку. А далі усе залежить від «апетитів» восначальників: якщо вони невеликі – можлива невелика експансія території держави або просто смерть кількох тисяч, у протилежному випадку ж занепад країни, смерть диктатора, й багато інших не надто приємних наслідків.

Війна – це страх, смерть, кров, чвари, занепад. Вона завжди супроводжується занепадом економіки, науки, й суспільства у цілому. Війна це зупинка прогресу, що призводить до втрати часу, ресурсів, життів.

Невже господські наміри зверхнього тирана цього варті? Невже без війни неможливо прожити й століття?

Перш за все людям потрібно усвідомити, що дипломатичне доведення своєї думки завжди ставитиметься вище, аніж зброя, приставлена до скроні. Необхідно зрозуміти, що пістолет не зробить твою думку більш правильною або доцільною. Лише прийнявши це ми отримаємо здорове суспільство без сучасних варварів, з визнаними геніями думки, з процвітаючими містами та щасливими людьми.

Я проти тиранії. Я проти наслідків війни. Я голосую за мир.

Діаго Микола,

9 - В клас, НВК № 2 «Школа-Ліцей»,

м. Рівне

Я голосую за мир

Громадянська війна – страшна річ. Війна у своїй країні, між одним народом, коли брат проти брата, а син проти батька – це жахіття. Держава ставить проти народу війська, в яких служать чийсь сини, батьки, брати. Найбільш складно матерям солдатів. Важко дивитися на все це. Сумно і страшно...

Наша країна пережила чимало зійн, а що вони дали? Нічого, окрім смерті, страждань, розрухи. Багато людей хочуть вирішувати серйозні речі радикальними методами. Є люди, які прагнуть будувати світ дипломатичним мирним шляхом. Я теж виступаю за подібні шляхи вирішення проблем, тому що мир – мрія усього світу. Внаслідок мирного шляху не загинуть люди, не підуть діти проти батьків. Все у світі можна зробити без сутичок і війни, тільки треба проявити трішечки терпіння й розуміння. Щоб досягти своєї мети,

потрібна витримка, зваженість рішень, щоб наслідки не були трагічними. Не дарма ж у народі кажуть: «Сім раз відмір, а один раз відріж».

Особисто я схилиюся на сторону мирного шляху, тому що це розумно. Мир ще нікого не вбив, не змусив страждати і нічого не знищив.

Максакова Марина,

9 класс,

г. Клинцы,

Брянская обл,

Российская Федерация

Никто не забыт и ничто не забыто

22 июня 1941 года для русского народа пришло страшное известие: началась Великая Отечественная война.

22 июня, ровно в 4 часа,

Киев бомбили, нам объявили

Что началась война...

Разве мог представить тогда русский народ, какую цену ему нужно будет заплатить за победу. Свои агрессивные планы Гитлер обдумывал давно. Его целью было уничтожить весь Советский Союз. Мы знаем, что любая война несёт горе, страдания, разрушения, людские жертвы. Но именно эта война была самой страшной за всю историю человечества.

Война – жесточе нету слова,

Война – печальней нету слова,

Война -- святее нету слова...

Немцы не жалели ни детей, ни стариков. Они грабили, убивали, издевались над мирным населением. Нет ни одного уголка нашей земли, нет ни одной русской семьи, кого бы ни затронула эта трагедия. Наши города были превращены в руины. Повсюду лежали трупы людей. Но между тем деды, прадеды мужественно сражались за светлое будущее. Они не жалели своей жизни, сил, совершали такие героические подвиги, о которых будет помнить всё человечество.

Что только не придумывал Гитлер, чтобы сделать эту войну ужаснее. Фашисты угоняли мирное население в Германию в рабство. Для русских были построены концлагеря. Условия и отношение в них были зверские: на людях ставили опыты, травили газами, заставляли выполнять тяжелую работу.

Мой дедушка, Кондрашин Евгений Иванович, родился в феврале 1936 года. Он является очевидцем тех ужасных событий. Семилетним мальчиком вместе со своей семьей в 1943 году был отправлен в Германию. Малолетний узник жил в бараке, окружённом колючей проволокой. Работал вместе с взрослыми: копал картошку, собирал яблоки, носил тяжелые грузы. Постоянно не доедал. Приходилось есть брюкву, похлёбку. Хлеб с добавлением опилок выдавали строго по норме. Но изредка мать, работавшая в столовой, украдкой приносила объедки. Какое счастье было тогда! Голод и холод были его страшными врагами. Но, несмотря на тяжелые условия, ему посчастливилось выжить. В октябре 1945 года он вернулся на Родину.

Дедушка до сих пор не мог вспоминать спокойно свет прожекторов, вой ненавистных собак, мерзкий взгляд немецкого охранника. Совсем мальчишкой сердце его обливалось кровью от бесконечных криков детей, женщин.

Страна находилась в тяжелом положении, но мирное население трудилось, не зная сна и покоя. Работа велась под девизом: «Все для фронта, все для победы!»

Станки стояли прямо на снегу,
К морозной стали руки примерзали,
И задыхалась вьюга на бегу,
И в белых вихрях затерялись дали.
Ещё не воздвигались корпуса,
И котлованы только намечали,
Но мы творили, нет, не чудеса,
Мы просто фронту честно помогали.

У станка стояли и женщины, и дети. Каждый старался работать за двоих: сын за отца, брат за брата, ушедшего на войну. Работали в тяжелейших условиях: в морозы, дождь, люди сами не доедали, но старались больше продовольствия отправить на фронт. Конечно, без этой огромной помощи нашим воинам не справиться было бы с врагом.

Для чего нужна была эта война? Что принес нам фашизм? Боль, страдания, огромное число погибших, не заживаемые раны в сердцах, искалеченные судьбы русских людей.

Прошло уже много лет, но раны не заживают. 9 мая мы встречаемся с ветеранами Великой Отечественной войны (к глубокому сожалению, среди них этом году я не смогу увидеть своего дедушку, так как он умер 3 ноября 2013 года). Они рассказывают нам свои истории о войне, но каждый из нас понимает, что это не просто рассказы, это – подвиги, без которых не увидеть бы нам этой победы. Я смотрю в лица этих удивительных людей и восхищаюсь ими, слушаю их, затаив дыхание. И хочется сказать: «Спасибо вам за наше безоблачное будущее, за яркое солнце, мирное небо!»

За ваше мужество в бою,
За вашу боль, за ваши раны,
За жизнь счастливую мою –
Земной поклон вам, ветераны!

Светлая память всем тем, кто не вернулся, кто погиб, защищая наши жизни.

Морозова Виктория,

9 класс,

п. Затишье,

Клинцовский район,

Брянская обл.

Российская Федерация

Война – это горе для народов

Война - это горе для народов. Это кровь и слёзы, потери и страдания. Война не увеличивала численность людей, а, наоборот, сопровождалась большим количеством жертв.

Читая рассказы о фронтовиках, я всегда вспоминала свою прабабушку, которая умерла в возрасте 99 лет. Она много рассказывала о событиях тех давно уже военных лет.

Акимченко Пётр Иванович родился в 1925 году в деревне Рудня-Голубовка. У его родителей, Ивана Николаевича и Марии Дмитриевны, было 6 детей. Отец и мать с утра до ночи работали в колхозе. В 1931 году Пётр Иванович пошёл учиться в неполную среднюю школу. Занимался он с удовольствием, поэтому, окончив 7 классов, решил продолжить учёбу в средней школе. В ноябре 1942 года Петра призвали в армию. Война! 17-летним мальчишкой он отправился на фронт, где стал лейтенантом. Пятеро братьев и сестра Петра Ивановича погибли при бомбардировке. Шли военные годы. Каждый день раздавались выстрелы снарядов. Многие друзья Петра не вернулись, и сам он получил тяжёлые ранения. Спустя годы, он пришёл домой, к своим родным. Но через 3 года его не стало.

Долг и труден был путь к победе. Герои войны 4 года завоёвывали мир, подвергая свою жизнь смертельной опасности. А многие вообще были лишены её.

И где-то там, за перелеском,
Свой долг, исполнивший уже,
Заснул солдат под обелиском
В своём последнем блиндаже...

Также моя прабабушка рассказывала о колхозном посёлке - Речечке. При невыясненных здесь обстоятельствах был убит немецкий офицер. Фашисты очень рассердились. Они согнали всех жителей этой деревушки: детей, женщин, мужчин, стариков в сарай и сожгли заживо. Какой это ужас! Всего 71 человек погибли в то утро. В Речечке, переполненной этой страшной памятью, люди после войны жить не смогли: земля пропитана кровью! Не все погибшие

лежат в братской могиле. На сельском кладбище рядом с мемориалом есть могила, где похоронены мать и 4 дочери.

Война - это горе, слёзы. Она постучалась в каждый дом, принесла беду: матери потеряли своих сыновей, жёны - мужей, дети остались без отцов. Война в памяти людей вспоминается самым страшным событием. Война - это горе для народов!

Ушла война. Осталась память.

И опалённые сердца.

И похоронок злая наледь,

И чьи-то дети без отца...

И мать- старушка ждать устала,

Пропавших без вести сынов...

И скорбь морщины протоптала

На лицах поседевших вдов...

Чиншова Світлана

9 клас, СЗОШ-інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Я голосую за Мир!

Як тільки я довідалася тему свого майбутнього твору, у мене відразу прокинувся дух протиріччя. Скільки у світі всього жорстокого, огидного, несправедливого! Як можна після цього називати світ прекрасним?

Але подумавши, я дійшла висновку, що більшість поганого у світі все-таки робить сама людина. Люди кривдять ближніх, забруднюють природу, влаштовують війни. А от по-справжньому «мирний мир», без воєн і образ, дійсно прекрасний.

Прекрасно просто те, що сонечко світить. Прекрасно, що йде літній дощ, змочуючи висохлу землю. Прекрасно, що за одну ніч після дощу підрастає зелена трава. І хіба не чудо, що ми можемо бачити й вдихати її свіжий захід. Наприкінці-кінців, відчувати босими ногами її м'якість?

Звичайно, прекрасний білий сніг узимку, що блискає в сонячних променях. Прекрасний птах, що махає крильми в небі. Цей птах, як і все у світі, улаштовано з виду так просто. І одночасно так складно й мудро!

Людина часто забуває в красі навколишнього світу або прагне її зіпсувати. Людина вічно незадоволена, геть уважає своє життя недостатньо гарної. Якщо в нього щось не виходить, «хомо сапиенс» здатний навіть покінчити життя самогубством, забувши в тім, що

йому подарований цілий світ. Люди забивають собі голови тисячами дрібних справ і турбот! Але ж потрібно тільки зупинитися й глянути на навколишній світ, як у пісні співається: «Як прекрасний цей світ, подивися!»

Як важливо щоб на землі був мир. У мирний час люди почувають себе спокійно, вони зайняті своїми турботами, справами, у них немає страху. Дуже важливо жити в світі не тільки з іншими країнами, але й зі своїми сусідами. Світ повинен бути в першу чергу у людини в сім'ї.

Що означає слово мир? Це в першу чергу гармонія і спокій, які повинні бути між людиною і природою, між людиною і рештою людей.

Що потрібно робити для того, щоб на землі був мир? Рівновагу і гармонію на землі важко втримати. І всьому виною людина, яка не може утримати рівновагу у своєму внутрішньому світі. Жадібність, заздрість, злість, гнів виводять його зі стану рівноваги, і він починає руйнувати в першу чергу самого себе, а потім і навколишній світ.

Я голосую за Мир! І прошу вас живіть дружно та щасливо, в мирі та злагоді. Невже вам не хочеться добре жити і не хвилюватися за життя і розвиток нашої Батьківщини.

*Шевцов Антон,
9 класс,
с. Ольховка,
Клипцовский район,
Брянская обл,
Российская Федерация*

Моя Родина

Моя Родина – это великая Россия, и я её очень люблю. На её долю выпало много невзгод и войн. Когда смотришь фильмы о войне и читаешь историю, то думаешь, сколько России пришлось пережить! Ягоржусь ей!

«Без права на ошибку» - этот лозунг относится к каждому, кто жил в России в страшные сороковые годы двадцатого столетия. Если бы люди совершили хоть малейший промах, не было бы победы над фашисткой Германией. Победа! Ведь только под её обожжённым крылом может сегодня звенеть детский смех, звучать соловьиная трель и цвести вишни. Открываются гамятники, которые напоминают нам о тех, кто не жалея жизни, подарил нам мирное небо над головой.

Теперь ежегодно майским днём представители четырёх поколений возлагают цветы к обелискам. Это доказательство того, что все помнят, какой ценой завоёвано счастье.

Я тоже благодарен своему прадедушке, Медведеву Ивану Ильичу, за то, что дал мне возможность жить, расти в независимом государстве. Мой родной человек знал, что главное – не покоряться врагам, не падать на колени, быть мужественным и стойким.

Он научил меня храбрости и отваге, показывая фронтовые фотографии, гордился наградами и орденами, рассказывал о своей жизни.

Мой прадедушка родился в 1925 году в Клинцовском районе, а в 1942 году был призван на войну. На фронте был с 1942 по 1945 годы, рассказывал, как был контужен, как тяжело отстаивать свободу. Но все верили в победу, и когда освобождали города или поселения, то их встречали с радостью, с цветами и слезами на глазах.

Я не хочу, чтобы война повторилась. Это очень страшно и больно! Подвиги ветеранов не должны быть забыты. Они вспоминаются всеми поколениями нашего могучего народа.

Щедрін Андрій,

9 – В клас, НВК № 2 «Школа- Ліцей»,

м. Рівне

Мир – мрія народів світу

Мир, на мою думку, - одне з актуальних понять в усі часи існування людства. За всю історію люди пережили багато війн та суперечок. Це закінчувалося великою кількістю людських жертв. В наш час питання збереження миру особливо важливе, адже під час виникнення військових конфліктів у світі, де є велика кількість ядерної зброї, війна може знищити все живе на планеті. Ще ніколи в руках людей не було такої нищівної сили, яка є в наш час.

У ХХ столітті передові світові держави витрачали багато коштів на побудову ракет та інших видів зброї, але при цьому вони не думали, що це може призвести до катастрофи. Сьогодні ядерна зброя зосереджена в найбільших країнах світу – США, Росії, Англії. Деякі країни добровільно позбулися нищівної зброї. На прикладі Хіросіми ми можемо побачити, що відбувається під час вибуху однієї такої бомби.

На жаль, сьогодні у світі не спокійно: існують випадки терактів, мою країну мало не зачепила хвиля громадянської війни. Також

людська жадібність, бажання влади, безвідповідальність несуть за собою жажливі наслідки...

Отже, треба вчитися терпимості, поміркованості, любові врешті решт.

Саме ці людські якості допоможуть нам зберегти мир у сім'ях, державах і на планеті. Я голосую за мир!

Боліщук Олена,

*10-пр. клас, Рівненський економіко-правовий ліцей,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

«Мы всегдасмотрим на небеса, ведь там самые лучшие» - напевно найзрозуміліший і найближчий до серця вислів про рідних для нас людей. Таємне потойбіччя забирає найближчих: одні покидають наш світ своєю смертю, інших нищить хвороба, проте частина помирає від людської ж руки, а це - найстрашніше. Факт залишається фактом, а людина – найбільшою загадкою сьогодення.

Поглянути тільки, впродовж останніх ста років у порівнянні з вісімнадцятьма століттями, людство кардинально змінило світ. Цьому сприяли відкриття нових технологій, що полегшили людську працю, поява нового ресурсу – нафти, що стала найнеобхіднішим паливом для машин, а також формування світогляду сучасної людини, справжнього борця за демократію у незалежній державі. Здавалося б, ХХІ століття повинно бути століттям миру й процвітання усіх країн, але на жаль, і сьогодні проходять масові заворушення, а діти, що переживають ці страшні події, загадують на Новий рік чи День народження бажання залишитись живими разом зі своєю сім'єю.

Сучасне покоління знає про війну із книг, кінофільмів, розповідей знайомих і рідних, звідси - формує своєрідне трактування поняття «війна», але, незважаючи на ці знання й інтереси, діти й дорослі, народжені після світових війн, ніколи не зрозуміють тогочасного душевного болю спричиненого жорстокою долею, не почують калатання сердець воїнів, що йдуть у нерівний бій і не побачать ріки пролитої крові. Незалежно від поколінь, людина, як справжній патріот своєї землі, завжди пам'ятатиме тих, хто віддав своє життя заради світлого майбутнього народу.

Сьогодні слово «війна» для всього світу означає зло, проте, як би не вона, чи хтось задумався б про мир, про рівні права і свободи, про компромісне вирішення конфліктів? Згідно людської психології, людина починає цінувати речі, коли їх втрачає та шкодувати про

вчинкитоді, коли вже не вернути час. Розуміти фрази «учись на своїх помилках» чи «два рази в одну ріку не заходь», народ навчивсь, тому мир панує не в одній невинній душі, а в мільярдах, але поглянувши правді у вічі, розумієш, що ніхто не виключає у майбутньому Третью Світової Війни, третьої глибокої річки, у яку зайшовши, врятуються одиниці.

У країнах різного рівня розвитку і досі продовжується випуск й удосконалення зброї, воєнних машин, літаків, кораблів, а також широко й засекречено для людських очей виробництво й розробка ядерної та хімічної зброї масового ураження. Досі для одних війна, як рідна-ненька, як купа золота, а для інших - нещастя й океани сліз. Боляче розуміти й те, що людина сама собі ворог, і бачити, як від наказу однієї людини залежить тисячі життів.

Суспільству, а особливо владі, потрібно розуміти, що війна й тероризм – це каліцтво дитинства, це важке випробовування усіх людських якостей, це шкода природі і руйнація культури, це крах миру...

Отож, пам'ятаймо, що легше знищити ніж відновити, що майбутнє потрібно будувати для дітей, що мир - це мрія народів світу, який потрібно берегти, як зіницю ока!

*Мамедова Сабіна,
10-А клас, ЗОШ №8.
м. Рівне*

Я голосую за мир

*...мир не кров'ю,
А дружбою і любов'ю
Повинні ми вберегти.*

Сакс-Ганс

Щаслива сім'я... А що саме потрібно для щастя у сім'ї: взаємна підтримка, гроші, дисципліна чи МИР ?

Проблема миру порушується не тільки в глобальному масштабі між країнами й народами, а й у звичайній середньостатичній сім'ї, бо сім'я — це маленька країна, громадянами якої є мама, тато, діти. І від того, яких законів дотримуються в цій міні-державі, залежать життя її мешканців.

Я можу сказати батькам із вдячністю, що я щаслива у своїй сім'ї, хоча раніше ніколи не задумувалась чому. Та з часом я зрозуміла, що усі ці слова: сімейне щастя, гармонія, спокій я можу замінити одним

словом “МИР”. Ми хочемо миру для своїх сімей, та чи завжди прикладаємо максимум зусиль для цього? Чи можемо ми запрягнутись, що ніколи не підвищували голос на матір? Чи можемо сказати, що часто ідемо на поступки рідним, змовчуємо у гніві, щоб запобігти конфліктам? На жаль, мало людей можуть із впевненістю сказати: “Так, я живу, дотримуючись таких правил!”

Але ми маємо прагнути мирного життя задля щастя дітей, адже доведено, що конфлікти у сім’ї шкодять у першу чергу їх здоров’ю. Саме мир — спокій, посмішки, любов — започатковують гармонію і щастя в сім’ї. Жити у мирі важче, ніж серед постійних конфліктів, бо треба поступатися, вибачатися, прошати, але на те й ми люди, щоб самі могли обирати свій шлях. Розумні оберуть МИР, бо це так приємно прийти додому і обійняти маму, не згадуючи образ, сварок, обійняти тата, який учить не дисципліні, а справедливості, знати, що ти живеш у щасливій, МИРній сім’ї!

Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде мама,
Хай завжди буде мир!

*Вознюк Анастасія,
11 – А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це коли між людьми панує любов, доброта, повага, співчуття. Мир несе із собою спокій та безпеку. Усі люди, як малі, так і великі, бажають, аби у світі не було дискримінації, міжрасової ворожнечі, конфліктів між країнами, а особливо холодних, гострих стосунків між людьми. Я теж всього цього хочу, бо так світ буде набагато кращим, ніж є насправді.

У сучасному світі немає справжнього миру. Нерідко людей навіть однієї нації та мови роз’єднує релігія, політика і соціальне становище.

У своєму житті я керуюся Біблією. Ця книжка говорить про те, що ми можемо отримати мир завдяки Божому святому духу: «А плід духу – любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, великодушність, віра, лагідність, самовладання» (Галагів, 5:22,23). У молитві до Бога ми можемо просити цей святий дух миру всім на землі.

Коли я дивлюся новини, то бачу, що не всі люди живуть у мирі. Адже деякі з них мешкають в регіонах, де проходять війни, панує політична нестабільність, тероризм. Якщо є люди, яких оминули ці

лиха, то їхній спокій можуть забирати страх перед злочинністю, конфлікти на роботі, із сусідами, у школі. Нерідко «зоною бойових дій» стає сім'я. Багато хто прагне внутрішнього миру. Його шукають у релігії, в єдності з природою. І хоча все це певною мірою допомагає отримати внутрішній спокій, людина рано чи пізно усвідомлює, що такий мир тимчасовий.

Історія людства сповнена безперервними конфліктами. Звичайно, інколи на ставали недовгі періоди миру, але ненависть, підозри й заздрість, що підштовхували до війни, так нікуди і не зникали. Мир, який є лише видимістю, шаром фарби, за яким прагнуть сховати ворожнечу, не може бути тривалим. На мою думку, людям самостійно важко встановити мир на всій землі.

Я знаю, що можна знайти справжній мир у нашому неспокійному світі серед послідовників Ісуса Христа – щирих християн, котрі слухаються його слів і намагаються наслідувати його спосіб життя. Мир, яким утішаються правдиві християни різних рас, національностей та соціального становища, - це справжній мир. У його основі лежать мирні стосунки цих людей із Богом, що можливі завдяки вірі у жертвність Ісуса Христа.

Отже, я голосую за мир, який принесе радість, щастя, безпеку, який триватиме вічно!

ЗМІСТ		
Передмова		3
Галицька Дарина	Задзвенів струмочок	4
Красько Маргарита	Мир	4
Марчук Дмитро	Мир – завжди весни краса!	5
Овчинніков Артем	Мир у світі.	5
	Мир на землі.	5
	Про мир.	6
Охримчук Ольга	Хай буде мир.	6
Бережнюк Анна	Мир	7
Левчук Михайло	Війна і мир!	7
Нестерук Каріна	Я голосую за добро і за мир!	7
	Я – за мир!	8
	Про мир!	8
Рошук Вікторія	Війна та мир!	10
Безушко Вікторія	В мирі жити – не тужити.	10
Березка Наталія	Про що я мрію.	11
Вакалюк Мар'я	Мої мрії.	11
Гандзюк Даяна	Я мрію.	12
Голубкова Олександра	Про що я мрію	12
	Коли мир	12
Гренішена Аліна	Оберігайте мир!	13
Демчук Анна	Я голосую за мир	13
Загиней Юлія	Я голосую за мир	14
Зінгер Анна	Я голосую за мир	15
Кальницький Богдан	Мир чудовий!	15
Камак Сергій	Хочу в мирі жити!	15
	Хай буде мир на Землі!	16
Козярчук Євгеній	Схилися над могилою солдатів	16
Конько Назар	Люба, ненько – Україна!	16
Костюкевич Ольга	Давай же вишивати мир!	17
Красовський Кирило	Мир	17
Кухарук Єлизавета	Я голосую за мир	18
Левчук – Хмара	Мир на Землі	19
Валерія		

Майданець –	Хай мир буде завжди	19
Ковальчук Віталій		19
Мінчук Олексій	Про що я мрію.	20
	Миру – так!	20
Михальчин Мирослав	Я голосую за мир	21
Новіцький Олександр	Хай мир панує на весь світ!	21
Петровський Микола	Голосуємо за мир!	22
Порубенська Вероніка	Хай збуваються дитячі мрії!	22
	Про планети Мирну і	
	Войовничу.	22
Поцілуйко Денис	Я хочу	23
	Хай в мирі живе родина моя!	23
Ріжок Назарій	Розмова про мир	24
Романюк Олександр	Мій голос – майбутнє країни	24
Сиротюк Вікторія	Я голосую за мир!	25
Шевчук Павло	Моя мрія	25
Якимець Назарій	Мир на землі	25
Ярмолюк Тарас	Я голосую за мир	26
Березюк Анна	Я голосую за мир!	26
Давидюк Олександр	Хай буде мир на всій Землі!	26
Могильник Богдан	Ми маленькі ліхтарики миру	27
Пипич Богдан	Вірш невідомому солдату	28
Романік Богдан	Хай завжди буде мир	29
Тимчук Марія	Ми – за мир!	29
Білоконь Аліна	Наснилася мені війна	30
Бойчук Софія	Я голосую за мир	31
Галицька Оксана	Не катуйте, людину, рідну	
	Україну!	31
Обуваєва Антоніна	Я хочу миру на землі	32
Стецюк Ілля	Ми за мир!	32
Грінчук Ксенія	Збережемо мир	33
Дудар Діана	Мені наснилася війна	33
Жук Дмитро	Мені наснилася війна	34
Клус Роман	Мрія	35
Лагнюк Тетяна	Мир	36
Мізинець Іван	Мрія Кобзаря про мир	37

М'ялюк Анна	Книга про війну	37
Цепяєва Ірина	Я голосую за мир на планеті!	38
Щубак Дарина	Мир	38
Бабич Ольга	Герої	38
Бариш Назар	Мир – це музика	39
Білас Анастасія	Оберігаймо мир!	40
Борищук Мирослава	Миру радіють завжди і всюди!	40
Голуб Євгеній	Треба, щоб люди мир оберігали!	41
Дикун Дарія	Оберігайте мир!	41
Зень Катерна	Пам'ять про військового!	42
	Мрія	42
	Загадка	43
Корнійчук Марина	Де нам знайти країну Миру?	43
Кошелюк Олена	Я хочу вмирі жити!	43
Красовська Олеся	Ні – війні!!!	44
	Слава Небесній Сотні	45
Кучерява Валерія	Я голосую за мир!	45
Охмак Катерина	Квітка Миру	46
Попова Ярослава	Оберігайте мир!	47
Скупська Кароліна	Летіла соколом душа	47
Троян Христина	Мені наснилася війна	48
Устюшкіна Марія	Шануйте мир!	49
Харчук Софія	Спогади ветерана	50
Holozsai Evelin	~Béke, vagy harc?	50
Хорольська Анастасія	Щаслива, що у мирній країні проживаю!	51
Шалаєва Анастасія	Мій прадідусь	51
Дорошенко Стефанія	Мені наснилася війна	52
Крисько Богдана	Мир починається з тебе!	53
Плінський Олександр	За мир і злагоду у світі	53
Печкурова Вікторія	Могила Неизвестного солдата	54
Шевцова Вікторія	Тревожные колокола войны	55
Белік Владислав	Мені наснилася війна	55

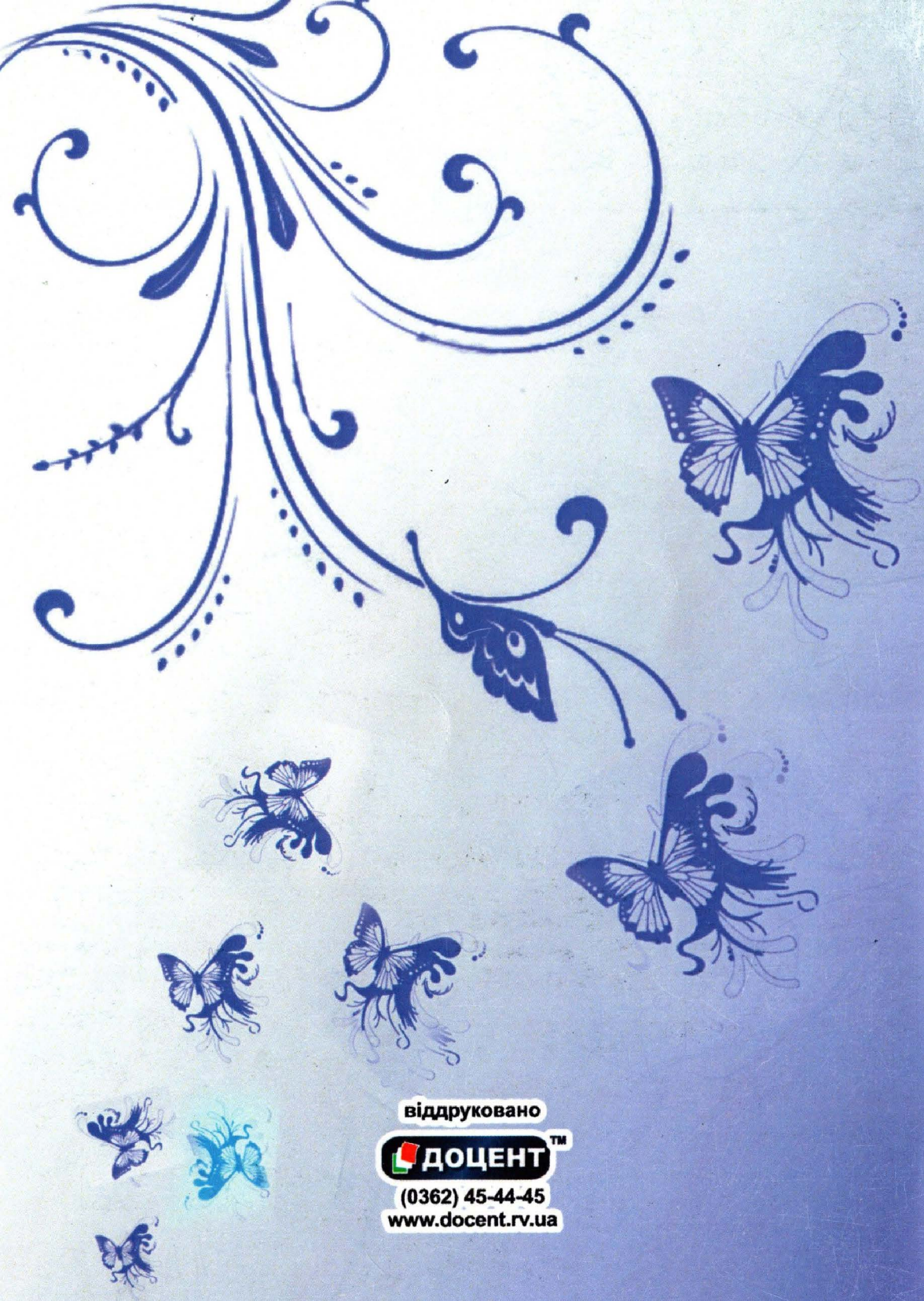
Гомзар Катерина	Закінчилася війна	56
Кормилецька Наталія	Йдіть по життю з миром!	57
Бондарчук Уляна	Ми, діти, голосуємо за мир!	57
Галицька Дарина	Я голосую за мир!	58
Гуменюк Анна	Війна і мир!	59
Засць Анастасія	Я за мир!	60
Козак Ілля	Я хочу жити у мирі та злагоді	61
Самчук Микита	Пояснення про Мир від мами для сина	63
Цимбалюк Соломія	Музей миру	63
Бачманюк Олеся	Ніхто не забутий, ніщо не забуте	64
Богач Давид	Ми-за мир	64
Боровець Марія	Я голосую за мир!	64
Городецький Дмитро	Я голосую за мир!	65
Горфінхель Ілля	Я голосую за мир!	65
Захаренко Ірина	Я хочу, щоб у наших серцях був мир і тиша	65
Зубков Єгор	Я голосую за мир	65
Ковтонюк Дарія	Я проти війни	66
Кондратьєв Нікіта	Про що розкаже обеліск!	66
Корнійчук Маргарита	Хай завжди буде добро!	67
Кравчук Олександра	Свято Перемоги	67
Красавіна Анжеліка	Я голосую за мир!	68
Левчук Михайло	Я голосую за мир!	68
Мазур Надія	Я голосую за мир!	68
Матвійчук Марк	Я голосую за мир!	69
Мирончук Владислав	Мир	69
Немеш Марія	За мир та добро у всьому світі	69
Никитенко Поліна	Я голосую за мир!	70
Огороднік Олександр	Я голосую за мир!	70
Паршиков Олександр	Я голосую за мир!	70
Пасічник Христина	Я голосую за мир	70
Петровський Ілля	Мир дитячими очима	71
СтасюкРоксоляна	Мир	71
Тимофєєва Дарина	Я голосую за мир!	72
Удод Дарина	Я голосую за мир!	72
Царук Роман	Я голосую за мир	73
Чекеранда Анжеліка	Я голосую за мир	73

Чернега Максим	Я голосую за мир!	73
Артемкова Светлана	Я – за мир	74
Артемчук Ілля	Моя Україна не любить війни	74
Балакірєв Юрій	Мені наснилася війна	75
Бутузова Наталія	Я голосую за мир	76
Бышнева Елизавета	Я – за мир	76
Васько Валерія	Я- за мир	77
Володько Марія	Я – за мир	77
Грабар Анастасія	Я люблю Україну	78
Данилевич Максим	Проб що говорить обеліск	78
Дорофєєв Данило	Оживає розстріляні квіти!	79
	Мені наснилася війна	79
Карпінський Олександр	Я голосую за мир	79
Кирильчук Святослав	Я вибираю мир!	80
Ковтунович Катерина	Я голосую за мир	80
Кондратюк Вікторія	Мир дитячими очима	81
Літвінчук Владислав	Чому мені сниться війна.	81
Мельничук Софія	Я голосую за мир!	82
Миронюк Вікторія	Мир планеті – щастя дітям	82
Огінська Софія	Війна очима дитини!	83
Плюхіна Ірина	Мир у моїх очах!	83
Садовська Анастасія	Мир планеті – щастя дітям!	84
Сирота Максим	Мир	85
Усик Василь	Чому плачуть солдатські матері	85
Шмирук Анастасія	Я голосую за мир!	85
Щенович Олександр	Мир очима дітей	86
Баран Олексій	Я голосую за мир	86
Віюк Анастасія	Я голосую за мир.	86
Волинець Оксана	Мир очима дитини!	87
Дзюбук Ольга	Що таке мир?	88
Дем'янчук Віра	Я прагну миру	88
Дем'янчук Ольга	Радість Миру	89
Казаків Всеволод	Мир очима дітей	89
Канюк Вікторія	Мир планеті – щастя дітям	90
Коваль Софія	Ми маленькі ліхтарики миру	90
Королук Дарина	Я голосую за мир	91
Кравчук Софія	Я голосую за мир	91
Легейзюк Єлизавета	Мир очима дитини	91
Луцюк Олена	Я голосую за мир	92

Нагорна Вікторія	Мир очима дітей	92
Найдич Артем	Мені наснилася війна...	93
Примак Максим	Я голосую за мир!	94
Савчук Злата	Мир – мрія народів світу	94
Савчук Олександр	Я голосую за мир!	95
Сілін Анастасія	Я голосую за мир	95
Сойко Валерія	Я голосую за мир	96
Степаненко Анастасія	Дети мира против войны.	96
Тимофєєва Софія	Я голосую за мир!	98
Тригуба Анна	Мир очима дітей	99
Фіш Інна	Чому плачуть солдатські матері	100
Цицаркіна Анна	Ми – маленькі ліхтарики світу	100
Білецька Валерія	Мир – це незвичайне слово.	100
Бяла Надія	Мир	101
Галицька Оксана	Я голосую за мир	101
Горун Анна-Марія	Мир дитячими очима	102
Добровольська Вероніка	Мир у моїх очах	103
Дячук Віталій	Я голосую за мир!	103
Калько Надія	Я голосую за мир!	104
Ковальчук Ірина	Мені наснилася війна	104
Колодич Дарина	Я голосую за мир!	105
Maskiewicz Kamila	Pokoј na ziemi	105
Мельничук Денис	Я голосую за мир!	106
Неведомський Денис	Я голосую за мир!	106
Онопрійчук Владислав	Мир	107
Пухович Олександр	Мир планеті – щастя дітям !	107
Рехтман Михайло	Я голосую за мир	108
Химченко Егор	Никто не забыт и ничто не забыто	108
Юзюк Дарина	Чому плачуть солдатські матері...	110
	Війна -- це лихо і ганьба	111
Алхімова Єлизавета	Мені наснилася війна	112
Войтехо Никита	Я хочу жить в мире	112
Дацюк Анастасія	Чому плачуть солдатські матері	114
Дейсун Максим	Я голосую за мир	115
Дем'янчук Степан	Знову весна!!!	116
Ємельянова Анна	Ніхто не забутий, ніщо не забуте.	116
Жогло Роман	Про що розкаже обеліск	118

Зосюк Артем	Діти – маленькі ліхтарики миру	119
Майстренко Катерина	Свято Перемоги	120
Мандрико Катерина	Война – это горе для народов	121
Мізинець Іван	Я голосую за мир	122
Одуд Артем	Свято Перемоги	122
Осташевський Віктор	Збережімо мир!	123
Раковице Вадим	Я хочу жить в мире	123
Татарин Софія	Що для мене мир!	124
Тимошук Віктор	Я голосую за мир!	125
Щубак Дарина	Я голосую за мир	126
Гайдайчук Аліна	Я голосую за Мир!	127
Дідик Ірина	Мій край	127
Кравчук Ольга	Ніхто не забутий, ніщо не забуте...	128
Муза Ольга	Я голосую за Мир!	129
Музика Іванна	Мені наснилася війна...	130
Терновик Софія	Я голосую за мир!	132
Березецький Сергій	Я голосую за Мир	132
Буняк Анастасія	Я голосую за Мир	133
Момотюк Лілія	Мир – мрія народів світу	134
Поліщук Роман	Я голосую за мир	135
Преснова Анна	Никто не забыт и ничто не забыто	135
Жук Віктор	Наш обов'язок	137
Климович Кирилл	Война – это горе и позор народов	138
Климук Анна	Мир – мрія народів світу	139
Кочкар'юв Владислав	Я голосую за мир	139
Лаба Микола	Я голосую за мир	140
Максакова Марина	Никто не забыт и ничто не забыто	141
Морозова Вікторія	Война – это горе для народов	144
Чиншова Світлана	Я голосую за Мир!	145
Шевцов Антон	Моя рідина	146
Щедрін Андрій	Мир – мрія народів світу	147
Боліщук Олена	Мир – мрія народів світу	148
Мамедова Сабіна	Я голосую за мир	149
Вознюк Анастасія	Я голосую за мир	150

Редакційно-видавничий центр
«Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука»
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
Наклад: 300 примірників.
Підписано до друку 23.03.2014 р.
Друк офсетний. Гарнітура Times New Roman

віддруковано

 ДОЦЕНТ™

(0362) 45-44-45

www.docent.rv.ua